

B. Čerin Levy

(znanstvena fantastika)

ZF TRILOGIJA

Oni prihajajo iz
vesolja

Knjiga 2

Ukaz
poveljstva:

NAJDITE
IZGINULE ESKADRE

Zapis CIP

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in
univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI](https://nuk.uz.zg.si)-ID [142262275](https://nuk.uz.zg.si)

ISBN 978-961-96164-0-6 (PDF)

*(Ponatis - prenovljena izdaja - osnova za izdajo v angleškem jeziku na
AMAZON-u, 2022, z naslovom »COMMAND: Find the Missing
Squadrons of Spaceships«)*

Boris Čerin Levy

*Ukaz
poveljstva:
NAJDITE
IZGINULE ESKADRE*

LJUBLJANA 2023

Copyright © Boris Čerin

Copyright © Boris Čerin

Ukaz poveljstva: NAJDITE IZGINULE ESKADRE
Boris Čerin Levy

*4.izd. El.knjiga,
prenovljena,
kot osnova za izdajo na
AMAZON-u
v angleškem jeziku,
pod psevdonimom:
Boris Cherin Levy,*

(COMMAND: Find the missing squadrons of spaceships)

*Izdajatelj in založnik
QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana
e-mail: quark@guest.arnes.si
Ljubljana, 2023
Copyright © Boris Čerin*

*Prva izdaja,
z Izvirnim naslovom:
B. Čerin, PREKLETSTVO DVOGLAVEGA KLOVNA
maj,1990
Lektorica 1. izdaje
Dragica Breskvar
Naslovnica
Jani Bavčer
Tisk
Rudi MIŠMAŠ
B. Čerin: (Samoza.)
1000 izvodov*

*PONATIS, 2. izdaja, Ljubljana, Quark, 2003
Lektorja 2. izdaje
Ivo Antič
Urška Skalicky
Naslovnica
Matjaž Učakar
Izdelava filmov
INTER MARKETING
Tiskarna
EUROADRIA
1000 izvodov
Copyright © Boris Čerin*

*3. izd. - El. knjiga. - Ljubljana: Quark, 2014
Lektor 3. izdaje, Ivo Antič
Naslovnica
Matjaž Učakar
Izdajatelj in založnik
QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana
e-mail: quark@guest.arnes.si*

Copyright © Boris Čerin

I

Skrivnost izginulih vesoljskih ladij je vstala srhljivo in nedoumljivo.

»Mar ni nihče preživel?« S Protovega obraza je izginil ves žar prvotnega navdušenja nad odkritjem pogrešane vesoljske ladje NEPTUN. »Torej je sedaj to orjaška krsta ali kaj?«

Dvom in bojazen sta legla na Protov obraz. Prav iskanje izginulih vesoljskih ladij je bilo njihovo poslanstvo, toda po prvih poročilih samovodljivih kometov o NEPTUNU je začutil prisotnost nečesa zunaj svojega dojemanja. Po toliko letih izjemnega tehnološkega napredka Zemljanov in njihovega silovitega pro-

dora v vesolje so znova zastali pred nerazložljivim pojmom. Vesoljske ladje so izginjale brez sledi, brez česarkoli, kar bi dalo slutiti, zakaj, kako ali kam.

Po vsem tem so prav oni odkrili eno izmed pogrešanih ladij. Kakor pred gledališkim odrom so opazovali hologramski posnetek NEPTUNA v tridimenzijskem prikazu devetmetrskega hologramskega prostora.

»Nobenih znamenj nevarnosti ni mogoče zaznati,« je v vzpodbudo povzel Prot. Toda njegove besede so ob moreči negotovosti dobile samo prizvok neresnega sprenevedanja.

»Posadka je šla na zabavo in pustila ladjo, naj gre v vražjo mater,« je s poenostavljeno pikrostjo osvetlil vso zadevo Šena.

Vendar mu kljub dovtipu ni šlo na smeh. Sodeloval je v izvidniško enoto za raziskovanje v težkih okoliščinah. Tudi v notranjost NEPTUNA bo verjetno šel med prvimi.

Prot se je ocenjujoče ozrl vanj. Že več generacij je tehnološki razvoj človeške civilizacije zagotavljal varnost izvidniškim podvigom.

Osvajanje vesolja je postalo bolj vprašanje radovednosti. Po prvih izginulih vesoljskih ladjah pa se je vse spremenilo in tveganje je ponovno začelo prihajati na dnevni red. Vprašanje, kako bo to sprejela posadka, se mu je vse bolj neprijetno vsiljevalo. Uvedba prisile, pojem iz izmišljenih ali zgodovinskih zgodb, je iznenada stala pred njim. Morebitne izbruhe odpora bo moral previdno preprečiti. Fantje so bili sicer dobro pripravljeni, duševno in telesno, vendar v mejah zahtev, brez predvidenega soočenja s smrtjo.

»Ne izgublajmo besed,« je nato z mirnim glasom odločno povzel. »Vsak med nami je prostovoljno vstopil v pionirske enote in je prav dobro vedel za nevarnosti pred nami. Zdaj pokažimo neštetokrat potrjeno odločnost pionirjev vesolja.«

Šena ga je pogledal z zastalo besedo na jeziku. S Protom sta bila stara znanca. Tisti večer ob njegovem vstopu v pionirske enote je bil Prot zraven. Toda zadeva je tedaj kazala drugače, nobene nevarnosti ni bilo videti.

Zato se je tudi prijavil v pionirske enote. Nikoli ni čutil nobenega posebnega navdušenja nad odkrivanjem neznane. Vstopil je pravzaprav povsem nepremišljeno, po nekem norem naključju.

Spustil je pogled na prikaz opuščene ladje. Nič življenja ni bilo zaznati v njej. Še celo računalniški sistemi so bili omrtvičeni. Kaj, hudirja, se je zgodilo? In misli so se mu ponovno vrnile v preteklost. Da je moral vstopiti prav v to izvidniško eskadro ter se tako neumno izpostaviti nevarnosti! Prav trapasto. Začelo se je v zabavišču Rdeči lisjak. Tisti cepc z domišljavo prezirljivim pogledom je nepovabljen prisedel, potem si je nekaj izmišljal, lagal in tvezil neumnosti. Preneumno. Še sam je moral začeti nakladati. Omenil je svojo udeležbo v izjemno tvegani odpravi. Seveda, saj še nihče ni predvidel možnosti izgibanja vesoljskih ladij.

Prot je togo vzravnal povzel s kolikor mogoče mirnim, odločnim glasom: »Prva izvidniška posadka bo ob spremstvu oboroženih robotov

raziskala NEPTUN. Ostali bomo pripravljeni za takojšnje ukrepanje.«

II

Ob raketnem lovcu sta Tilen in Šena poslušala Protova navodila za vdor v opuščeno vesoljsko ladjo NEPTUN. Razložil jima je celoten načrt in ob tem večkrat omenil močne spremljevalne enote njihovih robotov. Sicer so imeli take oborožene robote tudi na opuščenem NEPTUNU, kar je dalo slutiti bolj dvomljivo učinkovitost te zaščite, vendar so le dajali določen občutek varnosti.

»Zunaj bo še dvanajst raketnih lovcev čakalo v pripravljenosti, da vama priskoči na pomoč.« Prot je s prodornim pogledom preletel njuna bleda obraza. Doslej še ni pošiljal svojih ljudi v nepredvidljivo nevarnost. Nikakor si ni znal razložiti uničenja celotne posadke

brez kakršne koli vidne poškodbe vesoljske ladje.

*

*

Vsi senzorji Tilnovega raketnega lovca so bili naravnani na največjo občutljivost, njegova čutila pa so se v bojazni pred neznanim napela do skrajnosti. Po vsem, kar je vedel, bi mu oboroženi roboti morali zagotavljati varnost. V borilnih veščinah so daleč prekašali ljudi. Oni bodo njegova predhodnica in vsaj po tihem je upal, da bodo sposobni ščititi njegov umik, če že nič drugega. Tudi pretirano dolgo ne bo čakal ob prvih sumljivih znamenjih. Tilen je pretegnil svoje, v športnih igrah utrjene mišice. Njegovo nekoliko nadpovprečno visoko hrtasto telo mu je zagotavljalo hitro gibljivost, ki mu bo kljub tehniki lahko prišla še kako prav. Vendar to pot ni čutil nobenega pravega občutka drznosti. Ni si niti

mislil, da bo kdaj zabredel v tako godljo. Pogledal je proti nekaj sto metrov oddaljenemu Šenovem lovcu.

»Šena!« je zaklical v oddajnik.

»Da,« se je ta takoj oglasil, »je vse v redu?«

»Na zvezi ni motenj,« je ugotovil Tilen. »Ničesar sumljivega nisem zaznal! »

»Tudi jaz ne,« je odvrnil Šena. »Prek senzorjev mojih robotov še ni zaznati nobenega znaka življenja ali energetskega sevanja.«

»Hja, kaj zdaj, greva noter?« je z nekaj več odločnosti vprašal Tilen.

Po krajšem premoru je Šena obotavljaše pri-trdil, prizvok strahu v njegovem glasu pa je kljub vsemu izvabil iz Tilna rahlo obešenjaški »heh«. Bila sta dobra tovariša. Šena je bil nekoliko nižje rasti in bolj čokat, predvsem pa, po Tilnovem mnenju, precej manj drzen. Vendar se je tudi v Tilna vtihotapil dvom o lastni drznosti.

»Vstopava!« je poslal sporočilo Protu. S Šenom sta usmerila svoja raketna lovca proti NEPTUNOVEMU vhodu, k odprtim vratom,

ter previdno, s pazljivim opazovanjem vsega naokrog zapeljala vanj. Ničesar ni bilo zaznati. S skrajno napetostjo vseh čutil sta se usmerila proti hangarju. Še vedno ni bilo nič nenavadnega, le mrliški hlad praznih prostorov jima je stopnjeval negotovost. Toda lepo razvrščena letala v boksih so bila nepoškodovana. Življenja pa ni bilo zaslediti nikjer nobenega. Karkoli je že bilo, posadka je morala biti uničena brez boja.

»Hej, Tilen, večina letal je nedotaknjenih,« je zaklical Šena. »Nekaj ni v redu!«

Šenov drgetajoči glas je iz Tilna izvabil obesnjaški humor: »Da, očitno. Zato sva tudi tukaj.«

»Ahm,« Šena je pogoltnil cmok v grlu, »izstopiva?«

»V komandne prostore morava priti.«

»Roboti naj gredo naprej.«

Po oprezujočem pristanku sta se podala proti komandnim prostorom. Nič sumljivega nista zasledila. Le mrliška tišina jima je še vedno napenjala živce do skrajnosti.

»Uničevalec posadke je opravil svoje in zapustil ladjo,« je ob prihodu pred komandni pult pohitel z ugotovitvijo Šena.

Tilen mu je pritrdil: »Najbrž, če ne, sva v zosu.«

Šena je pokazal proti planetarnemu računalniku in na izklopljeno modro stikalo za energetsko napajanje.

Tilen je prikimal in Šena je pritisnil nanj: »Da vidimo, kaj bo povedal.«

Ob utripu signalnih lučk na računalniku je Tilnu in Šenu začelo srce močnejše udarjati. Celo na tesnobne občutke sta za hip pozabila. Torej bosta morda le izvedela, kaj se je zgodilo?

»Pravkar ste me vključili,« je dejal prijazen glas ter na vprašanje o dogajanju na ladji ugotovil, da na ladji ni več posadke.

Tilen in Šena sta se spogledala. »Kako to misliš? Kaj o tem ne veš ničesar več?« je vprašal Tilen.

»V svojem spominu imam le kratek zapis o pogovoru naših dveh vesoljcev, Vilija in Dareteta. Premalo za razumevanje odhoda ali izginotja posadke. »

»Torej ti je nekdo spral možgane,« je pikro pripomnil Tilen.

»Nastali položaj je zunaj mojega razumevanja.«

»Krasno, super možgani ne morejo ugotoviti, kaj se z njimi dogaja. Pametnejši od tebe so bili tukaj, kajne?«

»Možno, čeprav ni rečeno. S pritiskom na energetske gumb v komandnem prostoru me lahko vsak ustavi.«

»Dobro, v redu.« Tilen je poznal delovanje računalnikov v vesoljskih ladjah. »Dvominutni zapis pogovora med članoma tvoje posadke imaš, praviš. Poglejmo! »

Šena je nestrpno pristopil k holiju. V njem sta se prikazala dva nekoliko zadihana in očitno zelo vznemirjena moža. Karkoli se je zgodilo, ju je moralo krepko pretresti. Desni,

nekoliko bolj čokat in svetlejših las, je prijateljsko dregnil svojega starejšega tovariša: »Uspela sva, kajne?«

»Za las!« Slednji je z očitnim zadovoljstvom delil skupno veselje. »Ušla sva!«

»Sem že mislil, da je konec!«

»Vsaj midva sva se rešila. Čimprej morava opozoriti naše vesoljsko ladjevje. Kdor bo vstopil na tistem mestu, bo po njem.«

»Saj to je tisto. Ob vstopu z druge strani bi se tem žrtvam lahko izognili.«

»Tega nismo mogli vedeti.«

»Na vsak način moramo posvariti naše, preden se ponovno kdo ne spusti tja po isti poti.«

»To pa, hitro morava ukrepati. Drugače bo za človeštvo lahko usodno.«

»NEPTUN je startal,« sta zaslišala glas planetarnega računalnika, zatem pa pok iz smeri vhoda v komandne prostore.

Vesoljca sta pazljivo prisluhnila. »Kaj je bilo to?« je zaskrbljeno vprašal mlajši.

»Ne vem, najbrž se je kaj prevrnilo.«

»Samo od sebe se že ni moglo.«

»Daj mi laserko, grem pogledat. Ti me ščiti.«

»Samo previdno! »

»Če vidiš kaj sumljivega, streljaj! »

Z laserkama v rokah sta se prihulila ob steni in izginila skozi vrata.

Sledila je gluha tišina. Še nekaj trenutkov je napenjalo Tilnovo in Šenovo zbranost, nakar je zazvenela prekinitev posnetka.

»Kaj ni ničesar drugega?« je nestrpno vprašal Tilen.

»Ne, to je vse, kar imam v spominu.«

Šena je zamomljal. »Ne vem. S tem si bomo lahko bolj malo pomagali.«

Toda Tilen je zmignil z rameni: »Nekaj je. Morda nam bo to obvestilo še v korist.«

Iz hodnika se je zaslišal ropot, dokaj podoben tistemu iz posnetka v holiju. Tilen in Šena sta se spogledala. Podobnost je bila presneto močna, šumi so se ujemali.

»Misliš, da gre za isti šum?« je šepnil Šena. Z obraza jima je izginila skoraj vsa kri.

III

Prot se je nervozno prestopal pred komandnim pultom. Skrivnostno uničenje NEPTU-NOVE posadke je bil dovolj močan razlog za takojšnje ukrepanje ob najmanjšem sumljivem znamenju, prekinitev zveze s Tilnom in Šeno pa je položaj zaostрила do skrajnoti.

»Brez predhodnice robotov ne bi smela v noben prostor!« je bolj glasno razmišljal kot vzrožil Prot.

Geni je v upočasnjem globokem dihanju zrla izmenično v prikaz NEPTUNA in Prota. »Šena že ni šel naprej na slepo srečo. Nekaj nepredvidenega se je moralo zgoditi.«

Prot je moral ukrepati. Toda ni vedel kako, potreboval je čas za premislek. »Hja! Kar na lepem se ne oglašata več!«

Ostri glas poveljnika bojnih lovcev v pripravljenosti je presekala tišino: »Laserske topove na NEPTUNU smo uničili. Naj spustimo drugo skupino robotov?«

»Prav, pošlji robote v zaporednih skupinah z vzpostavljenim poročanjem v navezi, za primer nastavljene pasti.«

*

*

Naslednjih nekaj minut se je vleklo vse do končnega poročanja robotov o blokiranem vhodu v komandne prostore NEPTUNA. Tudi vdor vanje je bil vprašljiv.

Prot je poklical poveljnika bojnih letal.

»Da, kaj naj naredim?« se je ta takoj odzval.

»Poskusi vzpostaviti stik prek planetarnega računalnika.«

»Mhm! »

»Si razumel?« Prot ni mogel razbrati smisla Janovega mrmranja. »Kaj je zdaj?«

»Telekomunikacijske sisteme smo uničili skupaj z laserskimi topovi.«

»Zakaj, hudiča?«

»Da nam ne bi kdo skozi antenske sisteme onemogočil delovanja.«

»In zdaj se ne moremo povezati z njima!«

»To smo morali žrtvovati.«

»Hm. Ja, zdaj je, kar je.« Prot je razmišljal o nadaljnjem ukrepanju. »Ste zasledili kaj ne-
navadnega?«

»Doslej še ničesar. Z laserji lahko izrežemo odprtine v stene in poskusimo vdreti.«

»Prav!« Janova pobuda je bila v tistem trenutku še najbolj sprejemljiva. »Pazite nanju.«

*

*

Med čakanjem na Janovo poročilo o poteku reševanja se je v Protu zbudil spomin na dneve šolanja za poveljnika vesoljske ladje in za hip so v njem oživele legende iz človeške

zgodovine, ko so se posamezniki za ceno lastnega življenja postavili v bran svojih domov. Toda zanos se je kmalu umaknil trezni presoji. Nihče iz vesolja dotlej še ni ogrožal človeštva niti nikoli ni nič kazalo na to. Tokrat je bilo drugače. Prot je vedel, da bi bil naval kadetov v pionirske enote nekajkrat manjši ob opazni verjetnosti večje nevarnosti. Za tvegane podvige bo ob izbiri ljudi iz svoje posadke že moral upoštevati to dejstvo. Nič drugega mu ne bo ostalo, saj je ob pogledu na mrliško prazno ladjo NEPTUN šla še njemu kurja polt po hrbtu.

*

*

Prot je med nemirnim prestopanjem pred komandnim pultom razmišljal o smiselnosti razstrelitve NEPTUNA. Če je v njej skrita nevarnost za obstoj Zemljanov, bi bilo to še najbolje. Vzrok izginjanja vesoljskih ladij pa bi potem seveda ostal še naprej nepojasnen.

Toda kako naj sicer odkrije nevarnega nasprotnika, preden bo prepozno, in na koncu koncev, lahko bi imeli opravka z naprednejšo civilizacijo?

V holiju se je pokazal Janov obraz: »Prebili smo se do njiju. Nekam prestrašena sta videti, vsaj na prvi pogled. Na srečo nista poškodovana. Ko sem jima na vprašanje glede morebitnih težav na hodniku odvrnil, da nismo zasledili nič nenavadnega, sta omenila neke pomembne informacije zate in govorila o nevarnih šumih ter svetovala, naj nadaljnjo preiskavo raje prepustimo robotom. Nenavadni šumi ali nekaj takega naj bi ju primorali sprožiti alarmni vzvod za zaporo vhodov v komandne prostore. Komunikacijske naprave pa so res bile onesposobljene. Nujno sta morala zaščititi zelo pomembno informacijo iz NEPTUNOVEGA planetarnega računalnika, tako da nista smela ponovno odpreti vhodov.«

»Prav, naj roboti nadaljujejo preiskavo!« je dejal Prot. »Vi ostanite na preži. Bomo videli po njunem poročilu.«

IV

Tilen se je s pokončnim korakom usmeril v prostore za razvedrilo in zabavo. Veselil se je odziva in radovednih pogledov svojih tovarišev ali. . . Na obrazu se mu je začrtala nekoliko objestna radoživost. . . bolje rečeno, bojnih tovarišev, kot po vsem doživetem že lahko reče. In Geni. . . lepa Geni. . . ta mikavna stvarca s svojim porednim hihitanjem. . . Kar videl je, kako ji zastaja dih ob njegovem pripovedovanju o tistih dveh članih posadke z NEPTUNA in njunem odhodu brez vrnitve. Nato se mu je vrnil dvom o nujnosti njunega ukrepanja. Vseeno sta se s Šeno malo preveč prestrašila tistih šumov s hodnika, čeprav je to hudirjeva zadeva. Povsem enaki so bili

tistim iz konca dvominutnega zapisa z NEPTUNA. Možna je bila ponovitev scenarija, šumi in . . . Tedaj so se mu zašibila kolena, Šenu pa še desetkrat bolj. Komaj je izdaval tisti »kaj pa zdaj?«

Tilen je prasn timer smeh.

»Hej, Tilen!« Iz nasprotne strani mu je Mimi veselo mahala v pozdrav. »Dobro si se odre-
zal. Skoraj bi vaju morali odpisati, kaj?«

»Precej napeto je bilo.«

»Lepo sta jo odnesla.«

»Ja.« Tilen je še naprej razposajeno kimal. »Si videla kje Geni?«

Mimi je pokazala proti okrepčevalnici. »Prideš na kapitanovo večerjo?«

»Seveda, saj pridejo vsi!« Toda v tistem trenutku ga je bolj zanimalo srečanje z Geni.

Prot se je nestrpno presedal ob holiju, kjer naj bi se vsak čas prikazal hologram poveljstva 122. vesoljskega ladjevja. Njegovo poročilo so verjetno že preučili in tudi sam ni prav nič dvomil o sposobnosti njihovega odločanja. Vprašanje je le bilo, kakšne naloge bodo po vsem tem dali njim. Po vsej verjetnosti bodo v časovni tunel, skozi katerega je prišel NEPTUN, vrgli najmočnejše vesoljske ladje z neprimerno boljšo opremo od njihove.

Holi se je napolnil s svetlobo holograma omizja z najvišjimi predstavniki poveljstva.

Po kratkem vljudnostnem pozdravu je spregovoril poveljnik 122. vesoljskega ladjevja, general Osterman.

»Prot, najprej vam moramo čestitati za odkritje. Od splošne pionirske posadke nismo pričakovali tako hitrega in pravilnega ukrepanja. Da, dobro ste opravili svoje delo. Zdaj moramo takoj ukrepati.«

»Vsekakor,« se je strinjal Prot.

»Preučili smo vaše poročilo. Vzroke izginjanja naših vesoljskih ladij moramo odkriti.«

»Tudi jaz menim enako.«

»Prav. To pot bodo odločale sekunde.«

Prot se je kljub resnemu položaju nasmehnil ob generalovem pretiravanju s sekundami.

Toda generalu Ostermanu ta nasmeh očitno ni bil pogodu. Še naprej ga je resno motril:

»Kot sem rekel: odločale bodo sekunde.«

Prot je začutil nelagodje ob ostrem tonu. Kaj pravzaprav želi povedati?

»Ni nam preostalo drugega,« je spet povzel general, vendar to pot z nekoliko bolj slovesnim glasom, »kot da pošljemo vašo ladjo naprej, ostale pa čim prej za vami.«

»Toda,« je privrelo s Prota, »to vendar nima smisla.«

»Kako nima smisla?«

»Mi smo posadka navadne pionirske ladje, in to je, kot vsi vemo...«

»Vi ste pionirska enota prostovoljcev,« je kratko pribil general.

»To že, vendar. . .« Protu še vedno ni šlo z jezika. . . Vesoljske ladje s posebnimi bojnimi enotami in najsodobnejšo opremo so bile neprimerno bolj usposobljene za take naloge. Obotavljaje je gledal resno vzvišene obraze za omizjem, še nekajkrat molče zmajal z glavo in vrgel iz sebe: »Naša posadka, to so pravzaprav bolj turisti. Kdorkoli je želel potovati po vesolju, se je vključil v te enote. Zaradi majhnega tveganja v zadnjih desetletjih se je vanje prijavil vsak, kdor si je zaželel družabnega izleta v vesolje. In te ljudi imam sedaj na ladji.«

»V vaši posadki so zelo primerni možje za tovrstne naloge, to vam lahko zagotovim.«

»In kdo so to?«

General Osterman je za trenutek umolknil. Nato je odprl usta, verjetno je hotel navesti

imena, potem pa spet zastal in počasi odkimal:

»Poimensko vam jih ne morem naštetih zaradi zakonskih ovir. Psihoanalitični testi pripadnikov splošnih pionirskih enot so prepovedani, čeprav smo se v poveljstvu vedno zavzemali za obvezno izvajanje takega testiranja. Vendar,« general je spet privzdignil glas, »enako kot ostali generali sem mnenja, da to niti ni bistveno, če je le poveljnik vesoljske ladje dovolj sposoben.«

»Jaz že ne morem čez noč ugotoviti njihovih sposobnosti!«

»Imeli boste dovolj časa,« generalov glas je postajal vse bolj pokroviteljski, »in še nekaj: ne želim vam laskati glede vaše karakteristike, imam jo pred sabo, težko bi našli bolj primerne človeka za to nalogo.«

Prot se je ob teh besedah nehote malo bolj vzravnaval, kljub notranjemu opozorilu, da so ga morda izbrali le za žrtveno jagnje.

»O težkem pritisku na naš obrambni sistem zaradi izginjanja vesoljskih ladij vam najbrž

ni potrebno govoriti. To moramo preprečiti. Nihče se nima pravice izogibati dolžnostim v tako pomembnem trenutku!»

»Saj se ne izogibam. Pomislekov ne navajam brez razloga. O dobro usposobljeni posadki ne bi dajal pripomb, saj se popolnoma zavedam pomembnosti naloge; toda z mojimi turističnimi vojaki ne bo enostavno.«

VI

Prot se je zamislil nad nadaljnjim ukrepanjem. Sporočilo o njihovi novi nalogi bo precejšnje presenečenje za posadko, če že ne pravi šok. Celo upor lahko sproži ob nepravilnem nastopu. Odločitev poveljstva, da bo prav njih poslalo odkrivat skrivnost izginjanja vesoljskih ladij, posadke z neprimerno bolje usposobljenimi ljudmi pa jim bodo šele sledile, bo posadka bolj težko razumela. Še njemu so se prikazovale bolj žrtvene figure na šahovnici ob razmišljanju o tej odločitvi za njihov takojšnji spust v časovni tunel.

Brez možnosti za preživetje sicer niso bili. Z malo več sreče in previdnosti se morda izognejo najhujšemu. Vsaj po govorjenju tistih dveh z NEPTUNA sodeč.

Prot se je skozi veliko okno zazrl v vesolje. Sprejemanje tveganja in pošiljanje svojih ljudi v smrt, kako so to počeli v preteklosti? Kako so ukrepali poveljniki? Da, kako? Misli so se mu vse bolj selile v zgodovino človeštva. Pogledal je planetarni računalnik z vsem znanjem človeške civilizacije, spravljenim v njem. Morda mu lahko pomaga. Nekaj na to temo že mora imeti.

»P. R.,« ga je poklical, »kako so poveljniki nagovarjali svoje vojake za najnevarnejše boje, recimo, da uporabim znan izraz, za 'hrano topovom'? Najbrž jim tega niso kar naravnost povedali?«

»Ne, običajno res ne,« je s prijetnim, za te računalnike značilnim glasom odvrnil P. R., »večinoma so uporabljali zanosne govore. Namesto 'hrana topovom' so izbirali dosti bolj primerne besede. Na primer 'neustavljivi'.«

'Neustavljivi?' Prot se je zamislil.

»Da, 'neustavljivi',« je ponovil P. R. »Pred osvajanji, napadi ali juriši so poveljniki prepričevali svoje vojake o njihovi sili, hrabrosti,

tja do neustavljivosti. Potem pa so jih samo še usmerili.«

»Aja, da. . . » Protu se je razjasnil obraz. »NEUSTAVLJIVI. . . v navezavi na to besedo bom res lažje zastavil nagovor.

Dobro, P.R., lepo si povedal. Tvoji elektronski možgani res niso od muh, tudi ko gre za psihološka vprašanja. Našo vesoljsko ladjo bomo preimenovali. Odslej bo NEUSTAVLJIVA.«

VII

Genin pogovor s prijateljico je zmotil razposajen Tilnov pozdrav. Vidno se ga je razveselila, tako da ji je, vzpodbujen z njenim živim pogledom, pomahal v pozdrav in prisedel.

»Tisto dogajanje na NEPTUNU te ni kaj preveč zdelalo,« je dejala s prijaznim nasmehom. Tilen je odkimal. Na njenem lepem obrazu sta se menjavala nasmeh in zaskrbljenost, nepotrebna seveda, saj je bilo že vse za njim. Po svoje pa mu je seveda godilo.

»Si slišal, da bomo tudi mi sledili našim bojnim ladjam v časovni tunel?«

Tilen je ob njenem zresnjenem obrazu zamahnil z roko. Ni bil trenutek za resna razglabljanja, vsaj ne z Geni.

»Tam je bila uničena NEPTUNOVA posadka. Lahko nas doleti enaka usoda,« je dejala.

Tilen se je spet nekoliko zresnil. Vse to je bilo res, ampak. . . Ohrabrujoče se ji je nasmehnil: »No ja, saj ni vse tako črno. Tudi s Šeno sva se vrnila z NEPTUNA, čeprav bi lahko kdo pomislil nasprotno.«

Geni ga je pogledala s pritajenim strahom. »Tudi jaz. Si se ustrašil, kaj?«

»Ustrašil?« je z rahlim posmehom in s poudarjeno samozavestjo ponovil Tilen. »Položaj sva več ali manj obvladovala.«

Geni ni skrivala občudovanja: »Več ali manj? Kako moraš biti tako hladnokrven!«

Tilnov smeh ni dopuščal dvoma o hrabrosti. Toda pripoved o strahu ob tistih šumih se mu ni zdela več tako duhovita. Morda kdaj drugič.

Geni ga je občudujoče pogledala: »Ne boš rekel, da te ni bilo strah?«

»Strah?« Tilen je še naprej ohranil samozavestni smehljaj. »V takih trenutkih deluje hladna logika. No ja, napeto je res bilo. Vsem

dogajanjem okrog sebe moraš slediti. To je vse.«

VIII

V veliki stekleni dvorani so se omizja z dvajsetimi in več sedeži, oblikovana na zasnovi tabornega ognjišča, lepo ujemala s prozorno stekleno kupolo, skozi katero je bil sij zvezd sicer komaj opazen zaradi številnih svetlečih stebrov.

Vabilom na kapitanovo večerjo se je posadka odzvala polnoštevilno in tudi razpoloženje je bilo izredno živahno, čeprav v nasprotju od običajnega nekoliko bolj slovesno. Nihče še ni dvomil o moči človeške civilizacije. Opuščena ladja NEPTUN je sicer dala slutiti bližnjo nevarnost, brez posadke je bila, toda kljub vsemu je bilo odkritje ene od pogrešanih ladij

tisto najpomembnejše. Našli so sled, po kateri se bodo lahko usmerila bojna vesoljska ladjevja Zemljanov.

Prot je sedel za eno od dvanajstsedežnih omizij in s pritajeno zaskrbljenostjo opazoval ve-sele obraze okoli sebe. »Seveda, nalogo naj bi prevzele posebne vesoljske ladje. Tako vsi mislijo,« je zamrmral sam zase, počasi vstal ter z rahlim dvigom roke pritegnil pozornost. »Prijetelji moji,« je začel z močnejšim glasom, nato obmolknil in počakal do prehoda živahnega pomenkovanja v pozorno tišino, »danes smo potrdili pomen splošnopionirskega ladjevja za človeštvo. Spet smo dokazali svojo vrednost.«

Sledil je buren odziv s silovitim aplavzom. Izrekel je pričakovane besede. Potem je spregovoril o jalovih prizadevanjih človeštva pri odkrivanju sledi za pogrešanimi vesoljskimi ladjami. Val ponosa je zajel sleherni smehlja-joči obraz. Še celo Šena je zadovoljno navrgel sosedu: »Če nič drugega, smo našim elitnim

vesoljskim ladjevjem pokazali, kam naj se usmerijo.«

»Zato,« je spet glasneje povzel Prot, »mora naša vesoljska ladja dobiti svojim dejanjem primerno ime.«

Sledil je odobravajoč »hura« in pričakujoča tišina.

»Našo vesoljsko ladjo bomo preimenovali. Odslej bo 'NEUSTAVLJIVA.'«

Šena je debelo pogledal in naredil pomenljivo grimaso. Obraz se mu je razlezel, kot da bi pravkar slišal nekaj najbolj duhovitega in trapastega hkrati.

Toda večina je le sprejela Protovo pobudo. Nastal je tako živahen direndaj s plazom zabavnih pripomb in ugotovitev, da tega vzdušja ni kazalo takoj prekiniti. Vsaj Prot je še malo počakal in odobravajoče pokimaval vse do umiritve direndaja, nato pa kot v pričakovanju še bolj navdušenega odziva sporočil njihovo takojšnjo usmeritev v časovni tunel.

Toda šoku, sproženemu ob njegovih besedah, je sledila samo še tišina. Tako je lahko kaj hitro dojel, pravzaprav bolje rečeno začutil, kako večina v tistem hipu le zmedeno razmišlja, kaj naj si misli o njegovem predlogu. Očitno jih je presenetil. Sicer je pričakoval nekaj takega, toda vzdušje bi se lahko vsak čas prevesilo na napačno stran. Z nastopom, prežetim z navdušenim zmagoslavjem, je nadaljeval z nezmanjšanim zanosom: »Dokler nas ne prehitijo naša elitna vesoljska ladjevja, bomo vsaj nekaj časa na čelu invazije.« Direndaj je ponovno oživel in to celo tako močno, da je Prot opustil nadaljnjo razlago, kako jih bodo posebna vesoljska ladjevja prehitela, čeprav je očitno postalo prav to vprašanje osrednja tema v živahni izmenjavi mnenj.

IX

Spust v skrivnostni časovni tunel, iz katerega je prišla vesoljska ladja NEPTUN, je sprva vnesel med posadko hromeč nemir. Šli so naravnost v nevarnost, ne da bi vedeli, kje in kdaj jih čaka. Nobenih preživelih s pogrešanih ladij ni bilo.

Na različnih družabnih večerih so se sicer navduševali prav nad takimi pustolovščinami, v tistem trenutku pa je večina videla takojšnji spust v časovni tunel kot nesmiselno prenačljjen. Vendar ostrejših nasprotovanj ali uporniških izbruhov ni bilo in čez čas je občasna bledica na obrazih vse bolj izginjala. Kazalo je že na bolj umirjeno vzdušje, ko so se nenadoma pojavile govorice o nenavadnih spremembah v delovanju njihovega

planetarnega računalnika. Sprva so padale le posmehljive pripombe na račun nove tehnologije, toda postopoma se je nabralo vedno več primerov nerazumnega delovanja računalnika in vse skupaj je postajalo že sumljivo, posebej še po Protovem sklicu najboljših analizatorjev računalniško-komunikacijskih sistemov.

X

V Genini kabini je manjša družbica živo razpravljala o nenavadnem dogajanju v planetarnem računalniku, ko je vstopil član Protove analizatorske skupine za računalniško-komunikacijski sistem. Pustili so mu še dovolj časa za udobno namestitev v njihov debatni krog, toda zatem so ga takoj obkrožili, nevsiljivo seveda.

»Kaj se dogaja, Samo?« je začela Geni. »Se nam je res nekaj vtihotapilo iz NEPTUNA?«

Samo je zbrane ocenjujoče preletel. Vprašanje so morali jemati precej resno. Vsaj kolikor je po obrazih krog sebe lahko razbral.

»Kaj je o tem slišati med posadko?« je vprašal po kratkem premoru, očitno pripravljen dati

še dodatno pojasnilo. »Tri dni se že nismo premaknili iz tiste luknje.«

»Torej ste se pošteno zagnali.« Geni ga je vprašujoče gledala.

»Hudičev posel, moral sem si malo prevetriti možgane.«

»Kaj še niste končali?« Na Genin obraz je ponovno legla senca zaskrbljenosti. Toda za ohranitev bolj sproščenega vzdušja se je z nekaj prisile nasmehnila ter po spodbudnem namigu družbici dejala: »Tu se prav prijetno zabavamo, kajne?«

Tudi Samo ji je vrnil nasmeh: »No, saj zato sem pa šel na en kratek odmor iz tistih prostorov.«

»Sicer smo do nekaterih sklepov prišli tudi sami,« je vpadel v pogovor Rac, suhljat osemnajstletni poba živih rjavih oči, skoraj otroškega videza. Še ves razgret od predhodnega pogovora, se ni mogel vzdržati takojšnjega prehoda na osrednje vprašanje nastalega položaja, kljub pripombam, naj raje besedo

pusti starejšim. »Predvsem je osnovna zasnova našega planetarnega računalnika verjetno neprimerna za vojaške namene.«

Samo je prisluhnil, prikimal in ohrabreni Rac je nadaljeval z razvijanjem svojih domnev. »Naš planetarni računalnik je pomanjšana zasnova našega planeta Zemlje v simulacijskem smislu. Vsa dogajanja v njem so povzeta po življenju na Zemlji, le namesto živih ljudi so v planetarnem računalniku paketi programov, imenovani tihoni, ki so po svojem obnašanju povsem enaki živim bitjem, se pravi ljudem. Glede na prikazovanje tihonov v hologramskem prikazovalniku v človeški podobi smo jih celo sprejeli za svoje prijatelje in marsikdo med nami se je precej navezal nanje. Vse to je lepo domišljeno, toda zdaj, kar na lepem, pa tihonov nismo več sposobni nadzirati. Izkoriščajo, pravzaprav zlorabljajo možnosti skrivanja, povzete po dogajanjih na Zemlji.«

»Nekaj mora biti pri tem jasno,« ga je prekinil Samo. »V prejšnjih planetarnih računalniških sistemih smo imeli programske pakete, torej predhodnike naših tihonov, shranjene v točno določenih predalčkih. To, da se ti programski paketi lahko sedaj premikajo po planetarnem računalniku kot ljudje na Zemlji, je bilo izglasovano na vseljudskem referendumu. K svojemu tihonu se je vsak od nas zatekel ob potrebi po razumevajočem prijatelju, pri čemer je večino ljudi motilo, da so tihoni v bistvu neka neživa sestava informacij, zaprta v točno določenem predalčku planetarnega računalnika. Prijetneje se je pogovarjati z živimi bitji, zato smo na vseljudskem referendumu izglasovali izgradnjo planetarnih računalnikov za bolj prepričljivo upodobitev tihonov po ljudeh. Tako so nam zdaj tihoni po svojem obnašanju, odzivanju in dojemanju skoraj povsem enaki, še posebej po vgrajenih simulatorjih čustvovanja. Kot tihone smo jih poimenovali zaradi njihovega

prvotnega tihega premikanja po računalniku.«

»To že,« mu je vpadel v besedo Rac, »nismo pa predvideli vtihotapljanja tihonov tujih civilizacij v naš planetarni računalnik.«

Samo je odkimal. »Ne bi rekel. Vemo, kolikšno je minimalno število podatkov za izdelavo enega tihona. Zato smo vgradili v planetarni računalnik kontrolne vhode z dopuščenim enkratnim vnosom kvečjemu milijoninke simbolov, nujnih za izgradnjo tihonov.«

»Še nekaj bi morali upoštevati,« se je spet oglasil Rac. »Nisem najbolje seznanjen z zadnjimi znanstvenimi dosežki, pred kratkim pa sem zasledil opis znanstvenega poskusa s šifrirnim vstavljanjem neke vrste genskih kod. Te v informacijskem polju vežejo nase podatke iz okolja in zrastejo v tihone s še večjo sposobnostjo učenja od običajnih, tako da bi bilo možno sestaviti informacijsko gensko kodo z vgrajenim zapisom za evolucijo v prej predvidenem polju informacij. Do kod gre lahko razvoj takega tihona, si seveda ne

znamo predstavljati. Število podatkov za sestavo evolucijske genske kode v informacijskem polju našega računalnika pa je prav lahko manjše od števila podatkov, nujnih za izgradnjo povprečnega tihona, in morda tudi manjše od dovoljenega števila informacij v paketu, ki ga prepuščajo kontrolni filtri naših planetarnih računalnikov. Tako 'evolucijsko gensko kodo' bi nam lahko kdo vtihotapil iz NEPTUNA.«

Samo se je nakremžil v nasmeh in skomignil z rameni: »Tak način razmišljanja lahko sodi tudi v področje fantastike, kajne?«

XI

Kratek alarmni pisk je pozval Prota v koman-
dne prostore.

»Kaj je?« je vprašal po vstopu vanj.

»Težave s komunikacijskimi napravami za
povezavo na velike razdalje,« mu je sporočil
dežurni oficir.

»Kakšne težave?«

»Komunikacijske povezave z našimi zasledo-
valnimi vesoljskimi ladjami ne moremo več
vzpostaviti. Popolnoma smo odrezani od njih.
Računalniški programi so nam izginili iz na-
ših komunikacijskih naprav. Ni jih več!«

»To je nemogoče!« Prot je zmajal z glavo. »Saj
imamo nekaj varno spravljениh rezervnih ko-
pij.«

Dežurni oficir je nemočno zmajal z glavo: »Glej, kaj je ta naredil,« je dejal z utrujenim glasom in pokazal na petindvajsetletnega Jaka, ki je opravičujoče se razširil roke:

»Ja, povsem po naključju sem uničil samo del ene od kopij komunikacijskega programa.«

Prot je še vedno nejeverno gledal. »Kako ti pride kaj takega na misel?«

»Včeraj me je med delom pri raziskavah varnostnih šifer za komunikacijski prenos poklical Zoky.«

»Kateri Zoky?« V Protovem glasu se je stopnjevala vse ostrejša nestrpnost.

»Zoky, moj prijatelj tihon iz planetarnega računalnika.«

»Tihon iz planetarnega računalnika?«

»Da, in potem sva se pogovarjala o teh komunikacijskih računalniških programih in med najinim razmišljanjem o možnih rešitvah sem iznenada dobil zanimivo rešitev drugačnega šifriranja. V znanstvenem smislu je taka ideja vsekakor lep dosežek.«

»In zakaj si potem zbrisal del kopije?«

»Vstavil sem še nekaj zanimivih domislic, prav posrečenih, na nesrečo pa so sprožile brisanje programa, kar sem prepozno opazil.«

»Torej tako!« Prot je gledal zdaj mladega znanstvenika, zdaj ostale, begajoč od ene možnosti do druge. »Ampak kaj je z ostalimi kopijami?«

Dežurni oficir je pokazal na pobe ob holiju:

»Vsem tem so se včeraj posvetile take ideje in vsi so se takoj vrgli na delo.«

»Tako nenavadno naključje.« Prot je nejeverno odkimaval. »Kaj ste se vsi pred tem pogovarjali s svojimi tihoni?«

Na zbegane obraze mladih raziskovalcev je legla bledica. Drug za drugim so počasi prikimali.

»Kaj ni to malo čudno?« Dežurni oficir je s tesnobnimi občutki zrl v Prota. »Saj to ne more biti naključje!«

Protu so se nabrale potne srage na čelu: »Torej smo odslej prepuščeni sami sebi!«

XII

Šena se je osredotočil na preverjanje dejanske možnosti vtihotapljanja nevarnih tihonov v planetarni računalnik.

Prijatelje tihone je že opozoril, naj bodo previdni, svojega tihona Zira pa je nagovoril na pravo detektivsko iskanje morebitnih vrinjenih tihonov. Toda na vsem lepem ga ni mogel več poklicati. Že dobro uro ga je zastonj iskal in prav resno ga je že skrbelo, če se mu ni morda kaj pripetilo.

Morda bi lahko Tilen kaj pomagal, je pomislil, in se hip zatem že odločil. Poklical ga je in povprašal za svet glede Zira.

Tilen mu je takoj pritrdil. »Vse več je pogrešanih ali izbranih. Tvojega Zira sva že s Protom zaman iskala. Morda je tudi on med izbranimi.«

»Da so Zira ubili?«

»Ne vem, vse kaže na to. Poklicati ga že nismo mogli.«

»Tako uničevanje naših tihonov lahko pomeni samo korak do napada na nas.«

»Hja, saj se že dela za to.«

»Kako?« Šenu se je zataknilo v grlu.

»Naši strokovnjaki za komunikacijske povezave so dobili podtaknjene ideje v pogovoru s svojimi tihoni in jih šli takoj preverjat. Posledica je uničenje vseh komunikacijskih povezav na velike razdalje.«

»Če ta stvar najde izhod iz planetarnega računalnika in se materializira, smo opleli.«

»Prot je uvedel posebne varnostne ukrepe in tudi posebne skupine tihonov je že zbral za raziskovanje dogajanja v planetarnem računalniku.«

*

*

»Preverimo možnost nadaljnjega ukrepanja,« je Prot s privzdignjenim glasom pritegnil pozornost na hitro sklicanega poveljniškega kadra. Mrmranje je utihnilo.

»Po vsem, kar vemo, lahko pričakujemo vstop v tujo civilizacijo.« Pogledal je po odzivu ter nadaljeval: »Poglejte!«

V holiju se je prikazala študija njihove lege glede na Zemljo, časovni tunel in morebitno novo civilizacijo. »Mislim, da je ta prikaz našega položaja dovolj nazoren. Preverite in dajte pripombe.«

Toda nihče od posadke se ni premaknil niti ni umaknil pogleda s Prota. Študija v holiju jih ni zanimala.

»Torej?« je po nekaj minutah prekinil tišino Prot.

Možje so molče zrlili vanj ali predse, ob Protovem spustu privzdignjene roke v znamenje zaključenega zasedanja pa se je oglasil Šena:

»Te šolske študije poznamo vsi. Narejene so na osnovi zbira različnih primerov vseh možnih srečanj s tujimi civilizacijami. Toda te študije niso predvidele našega primera, ne upoštevajo posnetkov z NEPTUNA, po katerih ni vseeno, s katere strani bomo vstopili v to neznano civilizacijo. Pa vendar bo prav to verjetno odločilno. Ne vem, zakaj, in tudi nobene razlage ne najdem. Po vsem, kar vemo, pa moramo to še kako upoštevati.«

Tej pripombi je ponovno sledila tišina. Prot se je zazrl v holijev prikaz lege njegove vesoljske ladje. V to tujo civilizacijo bodo prišli, kot jih bo zanesla pot skozi časovni tunel. Potem pa, kakor jim bo sreča mila. Teža odgovornosti kapitana vesoljske ladje je pritisnila nanj. 'NEUSTAVLJIVA'. . . hm, kakšno ime. . . No ja, sam si ga je izmislil. . . pa naj bo. Nič kaj dosti izbire mu ni ostajalo. Vsaj videti je ni bilo. Nadaljevati pa vseeno mora, kar je začel ali, bolje rečeno, v kar so ga potisnili. Z grenkim priokusom se je nakremžil. Zdaj je, kar je. O tem ni imelo smisla razmišljati. Vendar

posadka ne sme izgubljati morale. Skrivnostno dogajanje v planetarnem računalniku že tako vnaša naraščajoč nemir z vse bolj stopnjevano napetostjo. Ne sme pokazati neodločnosti.

»Mi smo predstavniki močne človeške civilizacije,« je nadaljeval z odločnim in trdnim glasom, da je še sebe opogumil. »Smo predhodnica močnih vojaških ladjevij, smo le prodorna konica tistih, ki nam pogumno sledijo.«

»Saj to je tisto,« je s poudarjeno vdanostjo v usodo vpadel Šena, »tudi jaz bi njim hrabro sledil.«

Tej pripombi je sledilo še odločnejše negodovanje. »Zakaj moramo biti mi predhodnica, saj so za take naloge zgrajene posebne vesoljske ladje?« je priletel protestni vzklik iz ozadja.

»To sem vam že razložil,« Prot je stal vzravnano, »razen tega imamo lastno predhodnico samovodljivih kometov.« Ocenjujoče je pre-

meril prikaz študije njihovega ladjevja v holiju. Hipoma se mu je rodila ideja in že ga je s preletom misli prešel prijeten občutek. Pravo vzburjenje mu je izvabil preblisk. Morda, ja, morda. Lahko bi bilo dobro. Prot je globoko vdihnil in zadržal sapo. Porojena zamisel bi lahko bila smiselna. . . celo zelo smiselna.

»Takole bomo naredili,« je povzel. »Izdelali bomo natančno kopijo naše vesoljske ladje in jo opremili z robotizirano posadko ter poslali naprej. Če bo nepričakovano zašla v nevarnost ali past, bomo takoj spremenili smer našega poleta in pridobili dovolj časa za vstop v neznano civilizacijo z druge strani, kajne?« Prot je oživel. Brez zlaganega optimizma se je lisjaško nasmehnil. »Ni vseeno, s katere strani prideš v to civilizacijo, je rečeno. Morda pa bomo opozorilo z NEPTUNA le lahko izkoristili.« Prot je vidno vznemirjen gledal zdaj študijo njihovega položaja, zdaj zbrano poveljniško osebje.

XIII

Še na pol v snu je Prot skozi rahlo razprte veke ujel obris roke in zaskrbljen obraz dežurnega oficirja nad vzglavjem svoje postelje. V trenutku se je zdramil. »Kaj je?«

»Senzorji naše predhodnice so malo prej zaznali gravitacijsko polje s strahovito naraščajočo privlačnostjo. Takoj sem poslal ukaz za spremembo smeri. Toda bilo je prepozno. Ne bo je več možno iztrgati.«

Prot je presunjeno zajel sapo: njihova predhodnica, njihov ščit, je bila zanje izgubljena. S kom imajo opravka? S tujo civilizacijo ali privlačnostjo zgolj neke črne luknje?

»Ste odkrili še kaj?«

»Ne.« Dežurni oficir je odkimal in takoj zatem še močneje prikimal: »O izvoru gravitacije ne,

pač pa imamo opozorilo, da je zajela že tudi nas.«

»Nas?«

»Lahko jo čutimo. Vse kaže, da drvimo naravnost v njeno smer.«

»Kako hudiča?« Prot se je dvignil, obsedel, hip zatem pa izvrgel: »Preusmeri!«

»Sem že!«

»Prav, dobro si ukrepal.«

»Zaradi naše velike hitrosti se le počasi preusmerjamo,« je še pojasnil dežurni.

To je bilo tudi dejstvo, zelo nevarno dejstvo. Večanje gravitacijske privlačnosti hitreje od njihovega spreminjanja smeri bi bilo usodno, je premišljal Prot. »So nam računalniki preverili stopnjo ogroženosti?«

»Pravkar moramo dobiti rezultate.«

»Greva!«

*

*

Ob velikem holiju je nastalo zatišje. Prot, strokovnjaki za gravitacijska vprašanja in poveljniki udarnih letalskih skupin so pazljivo spremljali ponazoritev njihovega položaja v prikazu gravitacijskih silnic.

»Za zdaj nam ostane le čakanje,« je Tilen prekinil nekajminutni molk. »Če je izvor gravitacijske privlačnosti samo črna luknja, se ji bomo iztrgali, v nasprotnem imamo opravka s spreminjajočo močjo umetnega izvora. Potem ne vem, kaj bo.«

Težak molk je na koncu prekinil Prot: »Počakajmo še malo. Vse skupaj je zdaj odvisno od moči naših motorjev in gravitacijskega izvora na drugi strani. Kaj bo močnejše?« je dejal mračno in stopil k veliki prozorni steni za neposredno opazovanje vesolja. Toda tam ni bilo kaj videti.

»Prot!« ga je tik ob njem zdramil Šenov glas. »V planetarnem računalniku se je moj Zir — vseeno je še živ, ni med pogrešanimi — vrinil v bližino nekih skrivnostnih tihonov in vse

kaže, da bomo lahko ugotovili, kako nam izginjajo naši najboljši tihoni. Sam lahko vse preveriš.»

»Prav, tu lahko samo čakam.« Vse je kazalo na možno soočenje s tujo civilizacijo na dveh frontah: prek tihonov, vrinjenih v njihov računalniški sistem, in z gravitacijsko privlačnostjo. V primeru opravka s tujo civilizacijo bi ta prav lahko bila povezana z gravitacijskim izvorom. Prot se je umaknil v sobo s terminalom za spremljanje tihonov. Poglobiti se je moral tudi v to zadevo. Zleknil se je v širok naslanjač, si za nekaj trenutkov prekril oči z dlanmi ter počasi in globoko zadihal. Dogajanje v holiju bo torej gledal skozi zenice Šenovega tihona, kako se že imenuje, Zir, da. Nato je odprl oči in pred njim se je razgrnilo dogajanje. . .

Majhen možic se je med množico v nekakšnem trgovskem središču premikal zdaj sem, zdaj tja. Oprezoval je za izhodom, verjetno tudi za morebitnimi opazovalci ali celo zasle-

dovalci, potem pa spet, kakor da ne name-rava nikamor, ker mora nekoga čakati. Ne-nadoma se mu je obraz razjasnil. Opazil je Zira in se takoj usmeril k njemu. Vendar se ob njem ni ustavil. Le zamahnil je z roko v znamenje, naj mu sledi. Nato jo je ubral skozi vrata na močno prometno cesto, kjer sta se prerinila v kolono tihonov, usmerjeno proti orjaškim nebotičnim zgradbam skrivnost-nega videza.

Kolona se je postopoma večala. Tihoni, na-gneteni okoli njiju, s fanatično zamaknjenimi pogledi, so ju vztrajno potiskali naprej. Brez dvoma ti tihoni niso več sodili v prostor za simuliranje življenja na Zemlji. Še zdaleč ne. Pravzaprav so bili kar najboljši dokaz nedo-delanosti upodabljanja tihonov po človeku. Tudi to je bilo očitno. Toda toliko ponesreče-nih primerov na kupu je kljub vsemu delo-valo nekam grozljivo. Ti srhljivo hladni voj-ščaki smrti so bili neizprosno zapisani svo-jemu samomorilskemu koncu.

Kolona se je širila še naprej. Gneča v njej je posameznika vse bolj vpenjala in prav tako Zira, ki mu je pogled obstal na suhem, nervoznem možaku z begajočimi očmi. Ta je živčno pogledoval naokrog, se nenadoma obrnil in začel z vso močjo riniti iz kolone, neprestano ponavljajoč, kako se je nameraval samo sprehoditi po tej poti. Vendar je njegovo obnašanje sprožilo nenavaden odziv pri vseh tihonih s fanatično zamaknjenim pogledom in pri tistih s praznino v očeh. Še tesneje se je vsak med njimi oklenil svojega predhodnika, in že se je vsa skupina strnila v zbito maso teles ter suhega možica s tem tako vpela, da je le še brezupno suval z rokami v zrak. Malo naprej je Zirov pogled odkril še enega ujetega možaka in nekoliko dlje še enega.

»Preklete, tako nam izginjajo naši najboljši tihoni,« je vzkliknil Prot. »Torej je vrinjeni tihon uporabil obvladovanje posameznika z množico. Ustvaril je samomorilske tihone, jih združil v kolone in vanje zvablja upirajoče se

tihone ter jih nato uniči. Toda kaj pravzaprav to pomeni? Da je vrinjeni tihon sposoben podjarmiti večino naših tihonov v planetarnem računalniku in potem z njihovo pomočjo uničiti še ostale?»

Prot je ob tej misli zastal. Brez zlobe kaj takega že ne bi mogel početi. . . čeprav so v tej igri prisotni le tihoni. Vse kaže na zlonamerno civilizacijo. . . Ne, ne, to še ne. . . saj so to le računalniške igrice in razen tega. . . Prot se je spet zamislil. . . intelektualno najmočnejših tihonov si le ne more neposredno podrediti, ker jih drugače ne bi zvaljal v kolono smrti, toliko le ni sposoben. Tista civilizacija torej tega ni sposobna. . . vendar, ali je res zlonamerna?

Iz razmišljanja ga je vrglo silovito poplesovanje slik v holiju. Očitno se je Zirov pogled med beganjem vse bolj ustavljal na obupanem kremženju zajetega možaka in njegovih brezupnih poskusih bega iz kolone. Tudi sam se

ni mogel iztrgati. Zirov nemirno begajoči pogled je pričal o zavesti pomikanja v usodno pogubo.

»Hudiča!« Protu se je nehote izvil vzklík spoznanja. Zira, ujetega v kolono, je odnašal tok množice.

Zir ni pravo živo bitje, si je dopovedoval Prot, vendar zastoj. Moral si občutiti prizadetost ob njegovem brezizhodnem položaju, saj so se tihoni ob smrtni nevarnosti odzivali tako prepričljivo človeško. Prot je nemočno opazoval begajoče prikaze, Zirovo stisko in njegovo obupano trganje iz smrtonosne kolone. »Zgubljen, zgubljen sem!« mu je zvenel njegov krik.

Prot je umaknil pogled. Bilo je prepozno, ni mu več mogel pomagati, ničesar mu ni vedel svetovati. Kolona se je pomikala naprej in nesla Zira s seboj. Prot ni mogel gledati. Sunkovito je vstal in se z nemirnim korakom prestopil ter se nato spet ustavil. Niti drugih tihonov mu ni mogel poslati na pomoč. Vse v planetarnem računalniku je bilo tako zvesto

povzeto iz življenja na Zemlji, da se tihoni niso mogli premikati hitreje kot ljudje. Ni bilo rešitve. Prepozno, le sam si lahko pomaga. Toda v takem položaju ne moreš narediti ničesar. Prebiti se mora iz kolone ali pa. . . Protu se je utrnil majhen, bežen domislek. Morda. . . »Splezaj čeznje!« je zavpil.

Prizor v holiju se je v trenutku umiril in že sta se Zirovi roki oprijeli ramen pred seboj, jih silovito potisnili naprej ter se oprli nanje. Zir se je vzpel. Hip zatem pa je že začel svoj beg prek ramen in glav zbite množice, vse do rešitve.

Prot se je zadovoljno nasmehnil. Že res, to ni bilo življenje, toda kljub vsemu je le bilo srečanje s produktom tuje civilizacije in s tem tudi posredno z njo samo.

XIV

Ob velikem holiju v komandnem prostoru so bili že nekaj časa vsi na nogah. Močno gravitacijsko polje, ki je povleklo vase že njihovo predhodnico, je vse bolj ogrožalo tudi njih same, pa čeprav se je NEUSTAVLJIVA z vso močjo svojih motorjev trgala iz smrtonosnega objema ter se poganjala v mimobežni let.

Računalniški navigator je naznanil približevanje kritični točki.

»Preusmerili smo se že po prvih opozorilih naše predhodnice, pa še sedaj ni jasno, ali se bomo izmazali ali ne,« je med preklinjanjem izvrgel Šena. »Brez opozorila predhodnice bi nas prav gotovo že pogoltnilo. Prekleteo!« Šena je upajoče pogledal prikaz njihovega položaja

v holiju. »To predhodnico je Prot res dobro pogruntal.«

Nič dokončnega še ni bilo razbrati. Medtem je zelena lučka v holiju opozorila na nastanek novega gravitacijskega središča v smeri njihovega izmikajočega se gibanja, ki je slabilo vsesavanje gravitacijskega vrtinca. Vse je kazalo tako in upanje se jim je s približevanjem novemu gravitacijskemu izvoru začelo povečevati. Ponovno je vsem zastal dih. Nepričakovano naključje ali karkoli je že to bilo, je delovalo, čeprav je večina odkimavala v nesprejemanju razlage z naključnim dogajanjem. Nekaj drugega je moralo biti prisotno, nekaj pomembnega. Primež gravitacijskega vrtinca je slabel, vse dokler ni NEUSTAVLJIVA svobodno izbirala smeri leta. Spet so bili vsi na nogah, tudi tisti, ki so morali sedeti v pripravljenosti za holiji, ostali so tako ali tako že stali, in navdušenje ob spremljanju se je sprostilo v burnih klicih. Toda takoj zatem je ves prostor v holiju nenadoma napolnil prikaz goste meglice.

Novo presenečenje je vneslo v posadko NEU-STAVLJIVE nemir, negotovost, pa tudi vse močnejše občutke radovednosti.

»Analiziraj meglico,« se je zaslišala komanda. Usmerjeni senzorji so posredovali natančno sliko. Pokazal se jim je čudovito pisan svet. Videli so bilijone orjaških meteorjev, ki so bili v tako velikem številu in tako gosto posejani, da so zastirali pogled v svoje ozadje, kjer se je dalo slutiti življenje. Računalniški navigator je naznanil bližanje meteorja po notranji strani gravitacijskega vrтинca. Še preden pa so si ga lahko dodobra ogledali, so senzorji opozorili na močno povečanje privlačnosti v njegovi smeri.

»To je namerno ustvarjena privlačnost,« je vzkliknil Tilen.

Protov obraz se je nakremžil v gnevni bojazni.

»Ta nas pa zdaj vleče nazaj v gravitacijski vr-tinec.«

»Tega ne bomo pustili! Razstrelimo ga! Za njegovo velikost so naši energetski iztrelki dovolj močni.« Tilen je vprašujoče čakal.

Prot je premišljal. Težko mu je bilo začeti s sovražnostmi brez predhodnega pogovora. Kaj pravzaprav hočejo? Najprej poraziti in nato vzpostaviti dialog? To je vendar v nasprotju z verjetnostjo obnašanja visokorazvitih civilizacij.

»Sporočimo jim naš miroljubni namen in naj nas prenehajo vleči. V nasprotnem jih bomo napadli.«

Toda odziva ni bilo in trenutki čakanja so se začeli spreminjati v zoprno negotovost. Skrivnostni meteor jih je vse močnejše vlekel v svoj primež.

»Nič izbire nam ne ostaja, napasti ga moramo,« je vzrožil Tilen. »Te svinje se delajo neumne.«

»Prav, izstrelimo manjši energetski naboj,« je med gledanjem v holi ukazal Prot.

Teleskopske naprave so jim posredovale zvest prikaz skrivnostnega meteorja, vse do razžarjene eksplozije njihovega izstrelka ob zadetku.

Ponovno so poslali sporočilo o svojem miro-ljubnem poslanstvu in spet ni bilo odziva. Meteor jih je vlekel s še večjo močjo v gravitacijski vrtinec.

»Nima posadke,« je vznemirjeno uganil Tilen, »uničimo ga, dokler je čas.«

Prot je prikimal: »Nič drugega nam ne kaže. Streljaj!« Spet je minilo nekaj napetih trenutkov do bleska njihovega energetskega iztrelka.

»Uničen!« je kratko poročal Tilen.

Protu je pogled skočil na senzorske merilce. Res so bili prosti. Privlačnostne silnice so se iznenada začele širiti v vse smeri ter v prostorskem prikazu oblikovale nenavadne like presenetljivih oblik.

Zatem jih je že čakal let skozi meteorsko meglico in kar nekaj časa je trajalo, preden so jo prečkali. Toda pri izhodu se jim je pokazal neverjeten prizor: tisoče sonc z milijardami planetov.

»Glej!« je vzkliknil Tilen, »po več sto planetov kroži okoli enega sonca.«

»Taka orjaška skladnost ob vrtenju okoli skupnih osi!« Prot je zamaknjeno opazoval svet tisočernih planetov. Nekdo je moral razklati orjaško maso na planete Zemljine velikosti. S to civilizacijo se bodo srečali. Če so do tujcev res tako sovražni, kot vse kaže, bi bilo bolje, če ne bi prišli.

»Predstavniki tuje civilizacije!« je naznanil vzpostavljeno zvezo računalniški navigator.

»Poveljnika naše vesoljske ladje želijo.«

»Da, poveži nas z njimi.« Prot je osredotočil svoje sposobnosti čutnega zaznavanja in logičnega razumevanja.

»Pravkar smo sprejeli prirejen zvočno-slikovni slovar njihovega jezika za naš prevajalnik,« je nadaljeval računalniški navigator z rutinsko mirnostjo.

V holiju se je stemnilo. Prot je puhnil zajeto sapo ter zastal v pričakovanju. Ni trajalo dolgo. Zveza je bila hitro vzpostavljena in ob ponovni osvetlitvi je že stal pred njimi holijev prikaz skupine nenavadno oblečenih mož in

žena, po svoji zunanosti zelo podobnim Zemljanom.

Prot je dvignil roko v pozdrav. »Prihajamo v prijateljski misiji,« jih je pozdravil. Pogled se mu je samodejno osredotočil na moža v ospredju. Z njegovega obraza je bilo razbrati sovražnost. Nekaj je dalo slutiti na vzvišeno užaljenost. S kotičkom očesa je zaznal še hudomušni nasmeh njegovega soseda. Prot se je zazrl vanj in se nasmehnil v pozdrav. Ponovno je pogledal moža z neko zlonamernostjo v očeh. Zdrznil se je in spet pogledal njegovega soseda. Ta pa se je le smehljajal, z nekakšno pokroviteljsko dobrotljivostjo.

»*Mi smo Časovniki iz galaksije Čiva,*« je z nič kaj prijaznim glasom dejal mož s strogim obrazom.

Prot je prikimal v znak razumevanja ter vljudno razložil: »Zemljani smo. Po evolucijskih zakonih visokorazvitih civilizacij spoštujemo tuje kulture in navezujemo z njimi prijateljske stike.«

Mož s strogim obrazom se je cinično nasmehnil: *«Kaj se prištevate med visoko razvite civilizacije?»*

Prezirljiva vzvišenost je v Protu vzbudila sum v sorodnost z vstavljalcem vrinjenega tihona. Osnovne značajske črte tega moža so se mu razkrivale iz izraza njegovega obraza in kazale na to možnost. Še pazljiveje se je zazrl v oči z zaničljivim pogledom. Da, taki pošiljajo vesoljskim popotnikom vrinjene tihone!

Možak z desne se je nenadoma tako veselo zasmel, da se je Prot začudeno ozrl vanj. Zakaj pa zdaj to zgovorno in nerazumljivo odobravajoče kimanje hkrati, se mu je vsililo vprašanje. Prot se je narahlo zdrznil. Zakaj kima? Je razbral njegove misli?

Toda možak v zelenem je prijazno nadaljeval: *«Dobrodošli! Bodite naši gostje, ko vas je že pot prinesla k nam. Zastavil bom besedo pri rojakih. Upam, da mi ne odbijejo pobude, naj vas spustimo v našo galaksijo.»* In možak z iskrivim in nekoliko šegavim pogledom se je

vprašujoče obrnil k ostalim predstavnikom civilizacije Časovnikov.

»Da, večina se strinja!«

Možak v zelenem se je še prijazno nasmehnil, očitno že v slovo.

»Iščemo naše izginule vesoljske ladje,« je po-
hitel Prot.

»Hm,« mož v zelenem se je še vedno smehljal z enakim nasmehom, *»nisem seznanjen z vsem dogajanjem v naši galaksiji. Precej naseljenih planetov z bogatim življenjem imamo, kar več milijard je enakih vaši Zemlji. Na njih bi se prav lahko kdo izgubil. Seveda pa se bomo prav radi pogovorili z vami. Tudi o. . . kako že pravite?«*

»Iščemo naše izginule vesoljske ladje,« je ponovil Prot.

»Da, da, tudi o vaših izginulih ladjah. Jaz vam bom na voljo.«

Nato so se predstavniki galaksije Čiva po kratkem pozdravu umaknili iz holija.

Prot je s tovariši še nekaj trenutkov zrl v prazen holijev prostor, potem pa zajel sapo in puhnil iz sebe: »Huh, to je šlo pa hitro.«

»Presneto hitro,« je pritrdil Samo. »S kakšno civilizacijo pa imamo pravzaprav opravka?«

»To bomo še videli,« je v nejasnem dvomu navrgel Šena. »Če sodimo po tistih dveh v ospredju, se nam lahko piše tako ali drugače.«

»Najbrž res.« Protu so pomisleki begali med prijaznim možakom v zelenem in ciničnim posmihanjem njegovega sosedu. »Spustili se bomo na enega njihovih planetov.«

»Za analitično študijo te civilizacije bi morali vključiti planetarni računalnik,« je pripomnil Samo. »Vse znanje v našem planetarnem računalniku bomo potrebovali.«

»Da, zdaj bi res potrebovali naš planetarni računalnik,« je trpko odvrnil Prot, »toda. . . »

Protu se je ponovno vzbudil sum o možnih povezavah med tistim vzvišenim obrazom in vtihotapljenim tihonom v planetarnem računalniku. Nekaj v njem mu je govorilo o njuni

sorodnosti. In v primeru obstoja te zveze jo bo treba nujno onemogočiti. Ostaja le vprašanje, kaj vse jim je tisti tihon skuhal v planetarnem računalniku oziroma. . . Prot se je namršil v neprijetnem dvomu. . . Da se ni povezal še s kom iz posadke in si ga podredil? Verjetnost je bila sicer majhna, toda. . .

NEUSTAVLJIVA se je spustila v svet tisočernih sonc, obdanih z neštetimi planeti, lunami in sateliti.

»Ste že naredili analizo njihove razvojne stopnje in tehnologije medsebojnega komuniciranja?« je Prot nadaljeval pogovor s Samom ob telekomunikacijskem sprejemniku.

»Da,« mu je ta pritrdil, »imajo dovolj oddaj za medplanetarne potnike, da smo lahko dobili precej zanimivosti iz njihovega življenja. Najbrž se nam jim ne bo težko prilagoditi, čeprav so seveda med nami upoštevanja vredne razlike. Pogovarjajo se v rahlo rimajoči govorici, ob razburjenju pa na trenutke kar v verzih. Bolj me moti neka težje razumljiva zadeva.« Samo se je popraskal po glavi. »Prav gotovo

se razlikujejo od nas. Večino teh stvari bi se lahko naučili, vključno s pravili obnašanja in medsebojnega komuniciranja, težje bo z njihovo rimajočo govorico. Toda. . . » Samove roke so se nemočno razširile v znamenje prisotnosti nečesa nerazumljivega.

»Vsaj nekaj nakazanega, morda kak namig si že lahko zasledil,« ga je vzpodbudil Prot .

Samo je po nekaj trenutkih molčečega premišljanja nadaljeval: »Zbrali smo posnetke prestreženih medplanetarnih programov, jih razvrstili po posameznih tematikah in označili nejasnosti. Morda boš lahko kaj več razbral. Sam sem dobil vtis nekega pomembnega dogajanja. Nekaj visi v zraku.«

»V tako visoko razviti civilizaciji je to pričakovati,« ga je nestrpno prekinil Prot.

»Veš, Prot, ne bi rad prezgodaj delal velikih sklepov. Med njimi je neka napetost, neki spor. Tega nisem razumel. Hočem reči,« Samo je ponovno zastal v iskanju primerne besede, »to je tuja civilizacija s svojim načinom življenja. Marsikaj pri njih nam ne more

biti takoj razumljivo, toda njihovo obravnavanje podvajanja, predvsem še v navezavah na razna razmišljanja, daje slutiti na nevarno ogroženost njihove celotne civilizacije. Pomena te nevarnosti nisem mogel ugotoviti, kakor tudi ne, kdo vse jo sproža in kako. Ne razumem, v čem bi lahko bilo podvajanje nevarno, saj s to besedo verjetno imenujejo kloniranje. Morda ve kaj več Jan ali kak drug strokovnjak.«

Prot ni izgubljal časa. Takoj je poiskal Jana in ga seznanil z nastalo dilemo.

»Da, tehnologijo kloniranja Zemljani poznamo,« je začel Jan opredeljevati začetna razmišljanja na zastavljeno temo. »S psihoblikovanjem lahko zagotovimo tako podvojitve posameznika, da niti lastna mati ne bi ločila svojega otroka od njegovega klona, seveda če med njima ni bistvene razlike v letih. Ob kloniranju dojenčkov ali nekaj let starih otrok je tako podobnost še možno doseči, pozneje seveda vedno manj. Pravico do kloni-

ranja in pravice klonov imamo Zemljani urejene tudi pravno. Za naše pojme so nam ti ljudje enaki. Glede kloniranja nimamo nobenih težav. Razen. . . »

»Razen?« je ponovil Prot z nestrpnostjo do nedokončanih stavkov.

Jan se je nekoliko presenečen zdrznil ob resnem Protovem glasu: »Po mnenju nas, znanstvenikov s področja kloniranja, je zanimanje za naše področje nedopustno padlo in še pada.«

»A to!« Prot je pričakoval drugačno pojasnilo. »No, prav, po spustu na enega njihovih planetov se bomo поблиže seznanili z vso zadevo.«

Pred odhodom je Prot ravno stopal proti sobi z zadnjim delujočim terminalom planetarnega računalnika, ko mu je na vogalu hodnika pritegnil pozornost nekakšen prepir. Upočasn timer korak ter obstal. Jazen glas se nikakor ni ujema z veselim smehom sogaovornika. Pazljivo je prisluhnil in še ujel trde obtožujoče besede:

»Pogovor s planetarnim računalnikom in za-drževanje v tem prostoru je najstrožje prepo-vedano! To bi moral vedeti.«

Toda smeh je postal še glasnejši.

»Daj, daj, saj menda ne verjameš v tisto zgodbo o vtihotapljenem tihonu? Vsak normalen človek se lahko takim trditvam le

smeje. Ne pretiravaj s tako zagnanim uresničevanjem vsakega dvomljivega ukaza.«

»Nihče se temu ne smeje. Kako si sploh lahko vstopil, saj brez šifre ni vstopa. Kje si jo dobil? « je še bolj resno in v zvišanem tonu nadaljeval prvi glas.

»Šel sem mimo in jo slišal od nekega mladega poba. Izrekel jo je dovolj na glas.«

»Kdo? Kako more izgovoriti šifro pred nepooblaščenimi?«

»Ne vem, najbrž tega ni jemal preveč resno. Pogovarjal sem se s svojim tihonom. Tudi on ne ve ničesar o tem. Dober štos, ni kaj, ha, hah. . .«

»Lažeš! Pojdi, prijavil te bom!«

»Prijavi, komur hočeš. Zaradi mene, hah!«

Prot je vstopil v trenutku njunega razhajanja. Smejoči se vsiljivec se je že obrnil k izhodu, čeprav je oči še vedno obračal proti svojemu sogovorniku, in presenečen zadel ob Protu, ki je v bežnem hipu še ujel lesk preganjane živali in takoj zatem še spremembo nakremžene grimase na njegovem obrazu v vesel

smeh. Poba ga je pozdravil in šel mimo. Vse je trajalo le trenutek, premalo za bolj jasno presojo, vseeno pa dovolj za odločitev o nujnem nadzorovanju tega poba. Zasvojenost s strani vrinjenega tihona bi bila prav lahko možna.

XVII

Po pristanku na planetu Tark so se z zanimanjem ozirali naokrog po okoliških zgradbah z visečimi vrtovi. Že prvi vtisi so dajali slutiti izjemno visoko razvojno raven Časovnikov. Zakoni težnosti za njihove konstrukcije niso bili pomembni, vsaj videti je bilo tako, čeprav je bila težnost dokaj enaka kot na Zemlji. Celotna poslopja, parki in majhna jezera so se vzpenjali drug čez drugega v čudovitem skladju.

Toda Tilen si z umetniško arhitekturo ni nikoli kaj dosti belil glave. »Raje se podvizajmo!« je navrgel, vendar se je Prot še naprej z zanimanjem oziral naokoli. »Sorodnost naših estetskih nagnjenj preverjam,« je pojasnil.

Ob Tilnovem grbančenju čela nad pomenom tovrstnih sorodnosti pa je še dodal: »Dobro je vedeti za ujemanja in skupna nagnjenja s posamezniki iz novega okolja.«

Sproščen pogovor je vzpodbudil še Šena, da je v svojem slogu podvomil oziroma glasno razmišljal o vprašanju, ali naj se najprej odločijo za iskanje pogrešanih vesoljskih ladij ali za seznanjanje s to civilizacijo in poskrbijo za lastno kožo, kar naj bi po njegovem bilo še najbolj pametno.

»Dovolj!« Prot je prekinil razplet debate. »Muzej vesoljskih plovil je po vseh naših informacijah najzanimivejši za nas, saj bi o njihovem tehnološkem razvoju že morali nekaj več vedeti.«

*

*

Ob pristanku pred kroglastim poslopjem z nekajkilometrskim premerom, kjer naj bi bile shranjene zanimivosti z vseh koncev vesolja,

se je Prot z zanimanjem oziral naokrog: »Huh, kako živahno je tukaj. Pravi vrvež.«

Orjaška zgradba med lepo urejenimi parki je celo na Tilna naredila močan vtis. »Lepo, ni kaj! V tej kroglji so torej spravljena manjša vesoljska plovila, večja pa na poligonih v ozadju.«

Prot si je z zanimanjem ogledoval vse, od urejenih parkov, zelenic in okrasnega drevja do zanimivih konstrukcij in množice Časovnikov. Eni so se sprehajali, drugi so imeli na sporedu neke igre. Prav zabavno jih je bilo videti. »Precej smisla imajo za lepo okolje in prijetno vzdušje.«

Šena se je pridružil Protovemu razmišljanju, in tudi Tilen, čeprav nekoliko drugače oziroma bolj ob pogledu na mikavno Časovnico. »S temi Časovniki bi se lahko lepo ujeli, kajne?« je dejal s prešerno razposajenostjo.

»Na zunaj so nam Časovniki precej podobni. Pomembnejše bo naše ujemanje z njihovim razmišljanjem,« je Prot nadaljeval premišljanje. »Svet vrednot njihove civilizacije je za nas

najpomembnejši in za zdaj še precej velika uganka.«

Po vstopu v orjaško kroglo so prišli v večjo dvorano s tridesetmetrskim hologramskim prostorskim prikazom notranje razporeditve muzeja. Več tematsko zaokroženih predstavitev je bilo na voljo, tako da so se po krajšem posvetu odločili za običajno pot obhoda razstavljenih zanimivosti, za predstavitev na zaokroženem prikazu posameznih civilizacij, v katerem so robotizirane lutke z zunanjostjo bitij iz teh civilizacij razgrinjale običaje domorodcev in njihovo razvojno stopnjo. Vsekakor je bilo tam dovolj zanimivega za Zemljane, vendar pa je bilo vsega preveč za enkratni ogled in so si po nekaj urah zavzetega ogledovanja morali vzeti malo predaha. Tudi za slednje so imeli Časovniki lepo poskrbljeno. Vse polno je bilo prostorov za počitek, razvedrilo ali družabna srečanja. Stopili so kar v najbližjega ter obstali pred nenavadnimi omizji z lebdečimi ploskvami v sredini. Naokrog njih je bilo vse polno polkrogel in valjev

za postavljanje prostovisečih sedežev in nalslanjal po želji. Časovniki so jih znali prav zanimivo in udobno razporejati in tudi prirediti številu posameznih družbic okrog lebdečih plošč. Nekoliko drugačna so bila le omizja ob steni z večjim ali manjšim holi sprejemnikom za sprejemanje različnih programov.

Geni je pritegnila ljubezenska zgodba v sosednjem holiju, Tilna pa prikaz športnih tekmovanj. Iz prenosa tekme je bilo videti tudi polne stadione in splošno zanimanje Časovnikov za šport.

Prot si je ogledoval vse po vrsti. Vse ga je zanimalo. Med nabiranjem vtisov pa je za trenutek, bežno, v komaj ujetem zaznavanju oplazil izmikajoči se pogled. Nekdo jih ima na očeh. Toda to je bilo pričakovati.

Bolj nepričakovano je bilo nezanimanje drugih Časovnikov zanje. Verjetno jim tujci ne pomenijo nič novega.

»Prot!« je pritajeno poklicala Mimi in ga rahlo sunila z nogo. »Poglej v holi ob zelenem stebru v kotu.«

Prot se je obrnil. V morda petnajst metrov oddaljenem holiju je zagledal prikaz vesoljske ladje.

»Hudirja, to je POPOTNIK 127«, ga je prešinilo ob bežno prikazanem detajlu, čeprav se je že naslednji trenutek ta prikaz spremenil. Hitro se je moral prebiti do holija. Že je hotel nekoliko hitreje stopiti mimo plečatega moža in skupine nerodno premikajočih se Časovnikov, ko je začutil roko na svojih ramenih:

»Vi ste tujec, kajne?«

Oči z izmikajočim se pogledom so zrle vanj. To pot so gledale z bolj trdim in odločnim pogledom. Prot se je vseeno ozrl proti holiju. Toda stal je predaleč.

»Vas zanimajo programi?« Vsiljivi sogovornik ga je vztrajno zadrževal. Naj se ga grobo otrese ali kaj, je pomislil. Da se je prav ta trenutek prilepil nanj. . . seveda, dostop do holija mu želi preprečiti.

»Oprostite trenutek,« se je vljudno opravičil, »prav rad se bom pogovoril z vami, le do holija

stopim.« Toda naslednji korak mu je že ustavil nekoliko višji Časovnik.

»Kam se vam pa tako mudi, tujec?«

Po nekaj besedah je bil že obkoljen s tremi Časovniki, vsekakor zelo radovednimi, saj jih je zanimalo vse. Od kod je prišel, kako se počuti, kako mu je všeč na njihovem planetu itd. Kakorkoli se je obrnil, ni mogel iz tega kroga nenavadno družabno razpoloženih Časovnikov. Le z nesramno odločnostjo bi se jim lahko iztrgal. Toda. . . če so zadolženi za njegovo čuvanje, bi dal grob nastop bolj vprašljive rezultate.

Nato so postali Časovniki bolj zadržani oziroma manj razposajeni. Končno se je lahko brez grobosti izmuznil ter prerinil do holija. Vendar prepozno. Na sporedu je že bilo neko športno tekmovanje.

»Zato sem se jih lahko rešil,« je pomislil, »toda kako naj preverim resničnost prikaza naše pogrešane vesoljske ladje?« S pogledom je preletel najbližje Časovnike ter se obrnil na

poba s poudarjenim nosom, suhim podolgovatim obrazom in na videz bolj umirjenega, dostopnega videza.

»Kaj so malo prej prikazovali v holiju?« je vprašal z zadržano mirnostjo.

Mladi Časovnik ga je z zanimanjem pogledal: *«A v poročilih? Morda celo vas. Mar ste Zemljani?»*

»Da,« je potrdil Prot med rahlim prikimavanjem.

»Me veseli.«

»Mar so bile na sporedu vesoljske ladje Zemljanov?«

Časovnik se je smehljaje zazrl mimo njega. *«Morda. Nisem povsem zbrano spremljal.»*

Prot je pogledal nazaj. Skupina vsiljivo zgovornih Časovnikov je obstala nekaj korakov stran.

Mlad poba je pogledoval zdaj Prota, zdaj Časovnike in spet Prota. *«Vam lahko kaj pomagam?»*

Prot je odkimal. »Tisto holi oddajo o nas bi rad videl.«

»No, pogledjte, to poročilo lahko ponovno zahtevate. Ga želite videti ?«

Prot je pritrdil z narejeno ravnodušnostjo: »Prav rad«

*

*

Na Mimino vprašanje o prikazu v holiju je Prot rahlo odkimal: »Verjetno so nas v poročilih omenjali.« In med premišljanjem nadaljeval: »Nisem se mogel pravočasno približati holiju. Zadržali so me. Potem sem sicer dobil posnetek poročil, vendar v njem ni bilo ne duha ne sluha o naših pogrešanih vesoljskih ladjah. V tisti holijevi oddaji pa sem prav gotovo videl ladjo POPOTNIK 127. Zakaj neki to skrivajo pred nami? Pustijo nam prosto gibanje, po drugi strani pa taki. . . ne vem, kako bi rekel. . . posegi ali skrivalnice. . .«

»Delajmo se neumne in jih preučujmo, kolikor se da,« je po krajšem premoru predlagal Šena. »Po vsej verjetnosti bomo še prisiljeni hitro ukrepati in tedaj bo dobro vedeti, kaj je kaj pri vsem tem skupaj.«

*

*

»Hej, fantje!« Tilen jih je z rokami živahno pozival, naj mu sledijo. Njegov smeh je obetal nekaj zabavnega. »Spodaj imajo nočne bare,« je pojasnil. Toda na svoje pozive je dobil v odgovor le mlačno zadržanost. Vsa poslednja dogajanja so namreč le vnesla preveč negotovosti in tesnobe. »Seks ali nekaj takega po časovniško. Oglejmo si jih še s te strani.«

Resnobo vzdušje zaradi suma v prikaz in prikrivanje njihovih pogrešanih vesoljskih ladjah je popustilo radovednosti. Šena je sicer še nekaj pripomnil na račun trenutnega stanja in primernosti izbrane tematike, toda na pobudo, da naj kar sam predlaga nekaj

bolj smiselnega, je utihnil in čez čas vprašal:
»Kakšen je program?«

»Ne vem, oglejmo si ga.«

Potem je sledilo še nekaj izmenjanih mnenj in nekaj pomislekov glede izgubljenega časa za zabavo, vse do končnega sklepa v prid ogledu.

*

*

Poltemni prostori z živahnim poigravanjem barvnih likov in raznih prikazov po stenah so spominjali na večerna zabavišča na Zemlji.

»Precej živahno je tu.« Šena je pokazal proti vhodu s pozibavajočim se likom mikavne Časovnice nad vrati: »Gremo tjale!«

»No, pa poglejmo sem,« je z nasmehom pristal Prot.

Vstopili so v krožno dvorano, kjer so se barvni liki po stenah, stropu in stebrih v premikanju in izginjanju lepo ujemali s holijevidi

prikazi v notranjih prostorih in vzbujali občutek gibanja skozi živahno dogajanje. Izredno domiselno je bilo to spreminjanje barv in presojnih holi prikazov. Zlivali so se iz ene zaokrožene umetniške stvaritve do druge, povsem drugačne od prejšnje.

Tudi tu so bila lebdeča omizja z nagnetenimi Časovniki ob njih, le da so bila bolj tesno razporejena po vsem prostoru. Program je že moral biti zanimiv, skoraj vsa mesta so bila že zasedena, pretežno mlajši Časovniki pa so kljub gneči še naprej prihajali skozi vhode. Zadnji trenutek jim je uspelo najti nekaj prostora na obrobju dvorane.

»Posnemajmo domačine,« je dejal Tilen in naročil pijačo po vzoru sosednjega omizja.

*

*

Z utripom svetlobe naznanjeni začetek programa z nastopom slovite pevke in plesalke Ave je pritegnil poglede k odprtini v steni pod

stropom, od koder naj bi začela svoj program, in prostor se je napolnil s tihim pričakovanjem vse do njenega počasnega spusta na lebdeči plošči. Zaradi nje so bili prostori tako polni. Po prvem vtisu sodeč, se je tega tudi dobro zavedala. Samozavest in sproščena čutnost sta vela iz nje, ko je, obdana s svetlobnim sijem, vnašala vesel nemir s svojim skladnim ritmičnim pozibavanjem telesa.

Poldrugi meter nad tlemi je lebdeča plošča obstala. Prostor se je še bolj zatemnil in Ava je ob spremljajoči glasbi iz ozadja zapela s svojim tihim čutnim glasom ter se v vse bolj predanem zanosu zvijala v bokih.

»Osrednja zanimivost!« je zase in za družbo smeje navrgel Prot ter se po živahnem odzivu moškega dela družbe ponovno vrnil k spremljanju programa.

Ava se je na lebdeči plošči pomikala nad glavami gostov. Občasno se je sklonila k posameznikom, potem spet nadaljevala, vrgla kos obleke ali kak okrasek in se med izzivalnim

smehom ozirala v poigravanje svetlobnih likov nad svojo glavo, kot da bi jo prav to poigravanje še posebej zabavalo. Tako je počasi obkrožila dvorano, vse do Prota.

Pred njim se je še enkrat opazno zagledala v tisto poigravanje svetlobnih likov. Nato se je spustila na kolena ter se v zavedanju svoje privlačnosti veselo in glasno zasmejala.

Prot ni skrival občudovanja nad njeno prikupno pojavo, ko se ji je po izmenjanem pogledu nasmehnil, tako kot večina pred njim, na katere je slovita plesalka spustila svoj pogled. Vendar Ava to pot ni takoj nadaljevala svojega obhoda.

»*Tujec?*« je igrivo vprašala.

Prot je narahlo prikimal.

Ava se je nasmehnila, vrgla nanj nekaj zvedavih pogledov ter iztegnila roko: »*Se mi pridružiš?*«

Prot je nemočno skomignil z rameni: »Ne poznam tega plesa. Nisem ga še videl.« Smeje se je odkimal. »Ne bi ti bil v pomoč,« je še dejal ter z božajočim pogledom na hitro zdrsnil od

njenega lepega obraza prek polnih prsi do razgretega telesa ter se ji ponovno zagledal v oči.

Slovita plesalka se je ozrla na živahno utripanje svetlobnih likov nad sabo. *«Naj nadaljnjem program, me opozarja,»* je pojasnila.

Prot je v opravičilo skomignil z rameni, toda slovita plesalka je še enkrat ponovila svoj *«hm»* in se še bolj prikupno nasmehnila: *«Potrebujem le moškega za svoj ples pred njim.»*

Zdaj je Prot ponovil njen *«hm»*, vendar s povsem drugačnim naglasom in še bolj drugačnim prizvokom v njem ter pogledal po bližnjih Časovnikih. Namigovali so mu, naj kar gre. Obrnil se je še k Tilnu in Šenu.

«Pojdi,» ga je spodbudil Tilen, *»jaz že ne bi pomišljal.»*

Prot se je vdal. *«Naj bo!»* Ob ponujeni plesalkini roki je stopil k blazini na lebdeči plošči ter se usedel.

Ava se je zazibala v bokih. Uživala je v tej igri. Neka radost se je vse naokrog sipala z nje,

vsaj dokler ni njen pogled postajal bolj zape-ljiv, celo poželjiv. Potem so se ji med čutnim pozibavanjem bokov ustnice našobile pod Protovimi pogledi ter obetavno dopolnile rit-mično valovanje v erotičnih sunkih izzivajo-čega telesa in že je spolno vzburjenje ob sre-čanju njunih pogledov prešlo v prikrit pogo-vor čutnega ujemanja, tja do vzkipevajočega poželenja.

Nastop je moral biti Časovnikom zelo všeč. Tako burni vzkliki in pogovori so spremljali njihovo navdušenje nad predstavo, da se Šena že kar ni mogel odločiti, ali naj raje opa-zuje nastop slovite plesalke ali Časovnike. Njihov odziv ga je presenečal. Nenavaden je bil. Nemir mu je vzbujal. Še najbolje se je bilo obrniti na bližnjega Časovnika z zbadljivim komplimentom na račun njihovega veselega odzivanja na plesalkin erotični ples: »Čudo-vita je,« je dejal.

»Kaj?« Časovnik se je presenečeno odzval na njegovo pripombo.

»Kar zanimiva je, kajne?« je nadaljeval s pojasnilom Šena.

»Hja, no, ja, seveda, tudi tujca je razvnela,« Časovnik je še vedno gledal v dvomu. Šena se je ponovno nasmehnil in prikimal. Vendar si Časovnikovega odziva le ni znal razložiti. Še enkrat je pazljivo pogledal Prota, Avo in pisano igro barvnih likov nad njima. Ničesar nerazumnega ni bilo videti. Prot je brez najmanjših čustvenih izlivov mirno opazoval Avin ples. Ničesar takega, po čemer bi lahko sodil, da ga je plesalka razvnela.

Šena je ponovno tipajoče podrezal: »Raje gledam njo kot svojega prijatelja.«

Toda Časovnik se je na to pripombo še bolj nejeverno zagledal vanj:

»Tujec, ha!« Pogled se mu je napolnil s hudomušnim posmehom. *»Vaš prijatelj, kajne? Ne poznate te igre.«*

Šena je vztrajal s svojim smehljajem kljub izjemno motečemu prizvoku v Časovnikovem glasu. »Kako to mislite?« je vprašal.

»*Light show nad plesalkino ploščo.*« Časovniku se je obraz nenavadno razjasnil.

»Aja, kar zanimiv je, ja.« Šena je seveda opazil poigravanje svetlobnih likov, vendar jim po nastopu plesalke ni več posvečal pozornosti. Tedaj ga je zmotil hrupen aplavz. Tudi Časovnik ob njem je zaploskal. »Senzorji!« je po tihem ušlo Šeni.

»*Da, merilci spolnega vzburjenja,*« je med opazovanjem poigravajočih se svetlobnih likov nad lebdečo ploščo odsotno odvrnil Časovnik in z bežnim pogledom preletel Šeno, »*Senzorji spolnega vzburjenja zaznavajo čustvene in čutne odzive vašega prijatelja ter nam jih s svetlobnimi utripi raznih likovnih simbolov lepo sproti posredujejo. Da, Ava mu mora biti zelo všeč. Še jaz ne bi spravil iz sebe takih odzivov, kljub vsemu svojemu navdušenju nad to plesalko.*«

Šena je pogledal Prota in plesalko. Glede na vse močnejše utripanje senzorjev sta se morala presneto lepo ujeti. Vsaj s Protove strani

je moralo biti to ujemanje izjemno močno. »Senzorji,« je zamomljal sam zase, »hudiča!« »Hja!« je v razposajenem veselju nejeverno vzkliknil Časovnik. *«Torej res ne ve za senzorje spolnega poželenja in prikazovalnik nad lebdečo ploščo!«* In že se je sklonil k svoji družbici, očitno precej radovedni oziroma vse bolj radovedni. . .

Šena je ostal brez besed. Kako naj opozori Prota? Ničesar ni mogel spremeniti. Le Tilnu, Racu in dekletoma je pojasnil delovanje merilne naprave spolnega vzburjenja. Potem so med premišljanjem pogledovali zdaj Časovnike, zdaj Prota. Odziv je bil sicer buren, ni pa kazalo na morebitne škodljive posledice. Nič neprijetnega za njihovo poslanstvo se ni moglo iz tega izcimiti. Nato so se še sami poglobili v likovni prikaz senzorskih meritev. Na koncu koncev, kakorkoli že, doslej še niso imeli možnosti spoznati svojega poveljnika s te strani.

Ovlažene Avine ustnice so pod oblizovanjem njenega mesnatega jezika in še bolj pod razgretim Protovim pogledom izzivajoče nabrek-nile. Prot je začutil njeno razgreto sapo na svojem vratu. Sprejel je ta obetajoči izziv ter spustil svoj žejni pogled prek njenih polnih dojk na razgaljene boke in že je zvijanju njenega bujnega telesa v počasnem spolnem vznburjenju sledilo živo poigravanje svetlobnih likov nad plesiščem ter še bolj živ odobravo-joči aplavz gledalcev.

Prot se je ozrl po bližnjih obrazih, videl spodbudno smehljanje v veselem priznavajočem navdušenju ter se za trenutek ozrl k svojim. Nekam zadržan izraz na Šenovem in Tilnovem obrazu ga je rahlo presenetil in vzbudil v njem kanček dvoma o nečem nepravilnem. Prestregel je še Mimin pogled. Toda zaznal je lahko samo še močnejše navdušenje in občudovanje kot pri Časovnikih. Neko neujemanje je začutil v vseh teh odzivih, vendar se ni imel časa poglobljati v malenkosti, in igra čutnega razvnemanja se je po zdrsuh poslednjega kosa

tančice s plesalkinih zapeljivih bokov ponovila pod še bolj vročimi pogledi.

XVIII

Med pospešenim korakom po poti prek prostranega travnika z okrasnim grmičevjem je zategle poteze na Protovem obrazu prekrila rdečica. »Lahko bi me opozorili!« je pripomnil v neprikitem gnevu.

»Potem bi bilo vse skupaj še bolj trapasto,« je v izgovor odvrnil Šena.

Ob besedi »trapasto« se je Prot narahlo zdrznil in besno pogledal, Šenu pa je ob spoznanju svojega nerodnega izražanja zastalo nadaljnje opravičevanje.

Prot je še podaljšal korak. Gnevni izbruhi zaradi klovnovskega nastopa so prehajali skozenj zdaj v divjih, zdaj pojemajočih naletih.

»Po običajih civilizacije Časovnikov si se lepo odrezal,« je kar se da pomirjujoče vrgel iz

sebe Šena. Toda še kar nekaj hitre hoje in nekaj Šenovega prigovarjanja je bilo potrebno, preden je Protova jeza uplahnila do bolj doživetega prepuščanja podoživljanju večernega srečanja s plesalko Avo.

»Prot!« je s poudarjeno resnostjo zaklical Tilen. »Pravkar sem ujel sporočilo z naše ladje. Prišlo je do nevarnih zapletov.«

»Kakšnih zapletov?«

»Sam bo poslal sla. Več ni mogel povedati zaradi verjetnega prisluškovanja.«

Prot se je ustavil: »Da, prav gotovo prisluškujejo. V parku pred muzejem vesoljskih plovil se dobimo.«

*

*

Že bežen pogled na sla je dal slutiti resnost položaja.

»Kaj se je zgodilo?« je vznemirjeno vprašal Prot.

Sel mu je v odgovor pomolil ploščico s takojšnjim prikazom Samovega sporočila. Na njeni površini se je prikazal Samov obraz.

»Dva mikrobiologa smo ujeli med vlamljanjem v prostor s planetarnim računalnikom. Tudi onadva sta se izgovarjala na nesmiselnost prepovedi dostopa v te prostore zaradi domnevnih nepravilnosti v računalniku. Dal sem preiskati njuno delo. V laboratorijskih analizah smo odkrili sintezo doslej neznanih organizmov s sposobnostjo pritrditve na možganske celice, kjer se medsebojno povežejo v višje organizme za nadzor delovanja možganov in za usmerjanje posameznikovega razmišljanja in odločanja.

Preverili smo atomsko zgradbo možganov obeh mikrobiologov in tudi v njih odkrili enake mikroorganizme, povezane v verige in prepletene že po dobršnem delu možganske prostornine. Lahko sklepamo o preobrazbi informacij iz virusnega tihona v materijo skozi biološki laboratorij. V kolikšni meri je že izvedena, je še odprto. Ukazal sem pregled

celotne posadke. Vendar je pred sistemskim preverjanjem posameznikov nekdo onespobil naše naprave za prostorsko snemanje atomov in nam s tem onemogočil preverjanje. Te naprave bomo lahko v kratkem spet usposobili, toda ostaja še nevarnost dodatnih težav s strani zasvojencev. Ne vemo, kdo so.«

*

*

Na Protovem zapestnem sprejemniku je zazvenel poziv za daljinski pogovor z Zejem.

Prot je privzdignil sprejemnik. V prikazu zapestnega holija se jim je smehljal Časovnik iz prijaznega nagovora ob njihovem prvem srečanju s to civilizacijo.

»Dober dan, Zemljani! Kako se počutite med nami?« jih je prijazno pozdravil.

Prot se mu je enako prijazno zahvalil za gostoljubje: *»Zanimiva civilizacija ste.«*

»Najbrž se ne dolgočasite?«

»Ne, niti najmanj. Celo. . . » Protu so privreli pomisleki, da se Časovnikove besede morda nanašajo na njegov pripetljaj s plesalko Avo. *»Vabim vas na večerno prireditev,«* je nadaljeval Zej. *»Z vami bi se rad pogovoril in vam predstavil svoje prijatelje.«*

»Seveda, najlepša hvala za povabilo. Rade volje pridemo.«

»Torej na svidenje!« se je smehljaje se poslovil mož v zelenem.

Prot je zastal v razmišljanju. Kaj prida že ni mogel pomagati pri popravljanju naprave za snemanje atomov in informacijskih povezav med molekularnimi sistemi, morda bi lahko storil kaj več pri odkrivanju zasvojenih posameznikov iz posadke. Kakor koli, Zejevemu povabilu je moral dati prednost.

XIX

Na večerni prireditvi se je v številnih prostorih trla pisana množica gostov iz vseh koncev civilizacije Časovnikov, različnih tako po oblačilih kot po zunanjosti.

Zelo zanimiva družčina, si je med ogledovanjem zamrmral Prot. Tudi prostori so bili zanimivi in precej obsežni. Na prvi pogled so bili zgrajeni iz samih umetniških skulptur z raznobarvnim okrasnim grmičevjem ob stebrih. Vanje so segala majhna jezerca iz parka. Pravih sten sploh ni bilo, ker je bilo tudi zunaj prijetno toplo.

Zeja je popeljal Prota do svojih prijateljev in znancev, jih predstavil in vpeljal Prota v kratke pogovore z njimi. Čez čas pa se je Zeja

primaknil k Protu: *»Pridite, pokazal vam bom nekaj zanimivega!«*

Sprehodila sta se do nekaj deset metrov dolge in morda dva metra visoke sestavljenke iz raznih skulptur ter vgraviranih risb.

»Poglejte si to našo zanimivost!« Na površini prve skulpture iz te sestavljenke se je vrstilo vse polno raznih simbolov.

Prot si je z zanimanjem ogledal različne detajle. *»Simbolizirajo evolucijo civilizacij, kajne?«* je ugibal.

»Tako je, uganili ste. V simbolih smo zajeli evolucijo, vse od našega nastanka do današnjih dni.«

Poglejte ta prikaz čarovnika ob skrinjici, iz katere vam pričara katerikoli predmet.«

Prot se je nasmehnil: *»Morda deluje na osnovi lepljenja mikroskopskih delcev?«*

»Poznate to ?«

»Ta skrinjica torej simbolizira tovarne za hipno izdelavo različnih predmetov po želji. Tudi mi imamo take tovarne. Vse, od obleke do letala, lahko dobite iz njih.«

»Da, da,« je med prijaznim pokroviteljskim nasmehom prikimal Zej. *«Le visoka stopnja tehnološkega razvoja omogoča izgradnjo teh tovarnic. Želite morda miniaturo vaše ladje?»* je navrgel kot mimogrede ter, ne da bi čakal na odgovor, izrekel naročilo. Kipec v podobi majhnega čarovnika je puhnil v skrinjico oblak prahu, iz katerega je pred njunimi očmi nastala miniaturna Protove vesoljske ladje.

«Izvolite! Oglejte si jo!» Zej jo je izročil Protu. *«Lahko preverite zvestobo posnetka.»*
»Dobro narejeno!« Prot ni našel nobene razlike.

«Poglejte notranjost! Obrnite!» mu je dejal Zej. Prot je obrnil miniaturo, da se je pokazal spodnji del iz prozornega materiala. Vso notranjost je bilo mogoče videti. Nesporno je bilo vse zelo natančno posneto po originalu. »Hm!« je zamomljal presenečeno. Torej že imajo posnetek notranjih prostorov njihove ladje! Vendar pomisleka ni omenil.

»Da, zanimiva tehnika,« je dejal in postavil miniaturo nazaj v čarovnikovo skrinjico. Nato je zastal, se zagledal proti koncu kompozicije na evolucijski plošči in vprašal: »O čem pa govorijo poslednji simboli?«

»Hja, več odkritij smo imeli zadnja leta. Med njimi tudi podvajalnik.«

»Podvajalnik?« je nekoliko zategnil Prot.

Zeja se je nasmehnil pričakovanemu odzivu. *»Da, ta naprava v hipu izdelava kopije živih bitij.«*

Prot je nagrbančil čelo. Kaj bi lahko bilo pri tem tako pomembnega, kot je dajal čutiti prizvok v Zejevem glasu?

»Tudi mi znamo narediti dovolj zveste dvojnike. Kloniranje poznamo že precej časa.«

»Že že, vendar je tisto nekaj povsem drugega.«

»Podvajanje nam ne bi povzročilo večjih težav. Dovolj izkušenj s kloniranjem imamo.«

»Tudi mi smo sprva mislili tako.« Zeja ga je gledal brez običajne samozavesti predstavnika bolj razvite civilizacije. Celo nekaj grenkobe,

pritajen bes in nemoč je bilo čutiti v njegovem glasu.

»V tehnološkem smislu je to prav gotovo velik dosežek,« se je Prot želel zadržati na tej temi.

»Presneto veliko znanja je potrebno za izdelavo takega podvajalnika. Vrh znanosti, bi rekel marsikdo, kajne?«

»No, vidite, lepo sva se razumela. Vaše razmišljanje mi je razumljivo.«

»Me veseli,« je odvrnil Prot.

Zeja je nadaljeval: *»Sile s pretečo grožnjo so se nam sprostile po rešitvi znanstvenih problemov in nas postavile pred resne probleme.«*

Prot ga je vprašujoče poslušal.

»Pogovoriti se morava o tem. Ne sedaj, kdaj drugič. Vrniva se raje se k simbolom. Razkrijemo vam našo pot razvoja. Tu, ob čarovniku, ti simboli tukaj, morda jih sami razvozlate?«

»Prav,« Prot se je primaknil k pokazanim simbolom. Ni jih mogel razbrati, vsaj ne takoj. Nekaj več časa je potreboval. Lahko bi vprašal Zeja, saj je bil prijeten sogovornik in tudi

smehljal se mu je, čeprav nekam hudomušno. Raje se je zatopil v reševanje.

V tem je pristopil Časovnik trdih potez na obrazu. Po prvih vtisih je dajal videz trdnega, odločnega možaka, po nekaj spregovorjenih besedah pa je Prot zaznal znake nemira. Neodločno se je prestopal vse do Zejevega namiga, naj svobodno govori.

»V področju Lyx izgubljam.«

Prot je pogledal Zeja. Po njegovem odzivu je lahko dojel izjemen pomen sporočila. Verjetno se je nanašalo na tiste prestrežene informacije ob njihovem spustu na planet. Toda kaj bi lahko izgubljali? Po vsem sodeč se kažejo že kar vojne razmere. Kaj več si pri najboljši volji ni znal predstavljati.

»Torej so začeli,« je mrmraje pristavil Zej. Z obraza mu je izginila vsa radoživost.

»V bližnjih območjih so se vznemirili!« je nadaljeval sel.

»Da, da, seveda,« Zej je to obvestilo sprejel odsotno, s komaj zaznavnim prikimavanjem. *«Povsem samoumevno razumljiva posledica.»*

»Sklican je parlament. Po vas so me poslali,« je dejal sel.

»Da, da.« Zej se je obrnil k Protu: *«Kmalu vas obiščem. Še marsikaj vam bom pojasnil.»*

In Protov gostitelj se je poslovil.

*

*

Zakaj ne pove naravnost, se je spraševal Prot. Vse kaže na začetek vojne. Obrnil se je nazaj k skulpturi evolucije ter se zagledal v simbole. Precej zapleteno so postavljeni, je moral ugotoviti. Toda še preden se je dodobra poglobil v sporočilo simbolov, je zaslišal za sabo glas.

»Imate težave z razumevanjem simbolov?«

Prot se je obrnil in zagledal Časovnika z ostrim nastopom ob njihovem prihodu v civilizacijo Časovnikov. To je bil tisti »Kanja«, o katerem je bilo precej govora v prestreženih informacijah.

»Nisem si jih še uspel povsem ogledati,« je odvrnil.

»A ne?« Kanja ga je pogledal v oholem prepričanju pričakovanega odgovora in se zasmel v neprikritem prizanesljivem preziru. Ves obraz se mu je razlezel od zadovoljstva ob Protovih težavah z razbiranjem simbolov.

»Zakaj bi po vaše moral imeti težave?« je z zadržanim mirom in s pogledom, rahlo srepim od pritajenega gneva, vprašal Prot.

Toda Časovnik je še bolj zviška odvrnil: »*Morda tudi kaže kaj na to.*« In za hip zresnjeni obraz se mu je ponovno razlezel v samozadovoljen, po Protovem mnenju nekam bebast, zmagoslaven nasmeh.

Prot se je nehote zdrznil. Sum o Kanjevi vpletenosti v podtikanje šifrirne kode za razvoj super tihonov v planetarni računalnik se mu

je še bolj okrepil. Obrnil se je k detajlu na reliefu evolucije. Prav v trenutku razvozlavanja teh detaljev ga je ujel ta Kanja. Pred oči mu je prihajal prezirljivi zmagoslavni nasmech. Kot da bi bilo v teh detajlih nekaj pomembnega. Tisti smeh že ni bil igran, pa tudi zmagoslavni lesk v njegovih očeh je moral imeti neko osnovo. Protu se je za hip razgrnil pajčolan nad prikrito nevarnostjo ob neposredni sovražnosti s to orjaško civilizacijo. V medplanetarnih holi oddajah so uspeli prestreči pogosto omenjanje tega Kanje. Dokaj pomembna osebnost mora biti. Nekateri Časovniki so se ob njegovem imenu vidno vznemirili, še posebej ob omenjanju nekega združenja ali gibanja, imenovanega »Kanje«. Verjetno po njem. Morda? Kolikor se ni sam poimenoval po tem gibanju. Vse več pomislekov je prihajalo v Protovo razmišljanje. Če si bodo morali z orožjem izboriti vrnitev na Zemljo, kar bi se ob večjem številu Časovnikov Kanjevega značaja prav lahko zgodilo, bi moral najti kak uspešen način zoperstavljanja tej

višje razviti civilizaciji. Kje so šibki, kako se jim izmuzniti?

Preletavanje misli skozi do skrajnosti napet Protov razum je zastalo. V prsih je začutil porajanje besnega upora preganjane živali, ko se ustavi in kljubovalno obrne glavo.

Pazljivo se je zagledal v simbole. V njih bi bil lahko skrit celo prikaz virusnih kod, njihov vnos, vtihotapljanje za prevlado nad tihoni in s tem za osvajanje celotnega delovanja planetarnega računalnika, vseh njegovih uporabnikov, prek njih pa potem. . .

Prot se je osredotočil na iskanje povezav med simboli. Tu so bila podana znanja za izgradnjo vozlišč posameznih povezav. Vstavitev nekaj takih vozlišč bi že povzročila popolno preobrazbo tihonov. . . Da, to je to. . . se mu je narahlo preblisnila možna rešitev. Sledil je simbolom. Pred njim so se začeli skladno ujemati in dopolnjevati, podrobnosti so se zlile v smiselno celoto. Dojel je njihovo sporočilo.

Občutek zmagoslavja mu je napolnil prsi, čeprav ga seveda ni niti najmanj pokazal navzven.

Z mirnostjo opazovalca umetnin je Prot z nekaj gibi roke nakazal povezave, simbolizirano sporočilo o vtihotapljanju virusnih informacij.

»Ste mislili na to?« je vprašal, namigujoč na pripombo o dojemanju.

Kanja ga je ošvrknil z ostrim, besnim pogledom, trenutek zatem pa se je že smehljaj, čeprav malo manj samozavestno. Vsaj Prot je imel tak občutek. Ujel ga je. Dokaj verjetno, da ga je.

»Prej sem se pogovoril z vašimi prijatelji,« je Kanja spremenil temo pogovora.

»Aja?« Prot ga je ocenjujoče preletel s pogledom. Torej se ni več zanimal za simbole na evolucijski plošči. Prav. Morda je bilo res dovolj. »Kje?«

Kanja je z rahlim privzdigom roke pokazal proti storžastemu paviljonu: *»Vračam se tja. Lahko se mi pridružite.«*

*

*

Že pretirano živahen direndaj je v Protu vzbudil nelagoden občutek, razžarjeni obrazi nekam nenavadnih Časovnikov z agresivnim smehom pa so mu bili s svojim pretirano spontanim veseljem kar neprijetni.

»Hej, Prot!« je vzkliknil Tilen. »Glej tele Časovnike. Prava cirkusantska bratovščina, kajne?«

Prot je s pogledom preletel Kanjo, se za trenutek zamislil nad njegovim hladno uprtim pogledom predse in stopil k Tilnu.

»Kaj se dogaja?«

»Hja, tu je neka nenavadno pisana družčina Časovnikov. Predstavljajo se za pripadnike 'Hitrih jezdecev', neke posebne skupine z osnovnim načelom živeti zanimivo pustolovsko življenje.« Tilen se je prešerno zasmel.

»Nič kaj tuje mi ni njihovo razmišljanje. Lepo

smo se ujeli. Celo na svoj planet v področju Lyx so nas povabili.«

Prot je prikimal v odobravanju takih znanstev in se pomaknil naprej proti Šenu in Racu. Ocenjujoče je preletel njun živahni pogovor z manjšo skupino Časovnikov, se ozrl še po prostoru in se nameril stopiti naprej, ko mu je prešinilo zavest: prav o tem področju je maloprej govoril Zej. Tam je pravkar prišlo do nekih napetosti ali kaj. Tja jih vabijo. Zakaj. . .

»Hej, Prot!« Mimi se mu je približala z roko v roki s postavnim Časovnikom. »Tle Časovniki so navdušeni nad našim zanimanjem zanje.« Razposajeno je pogledala svojega spremljevalca.

Ta je z ovito roko okoli njenih ramen veselo kimal ter ji s svojim nasilnim smehom spodbujal neresno igrivost.

»Zakaj neki jih hočejo spraviti na tisti planet?« se je zamislil Prot. Nekaj imajo za bregom. In to v času izbruha napetosti na njem.

Glede na nenadno Zejevo zresnitev ob selovem sporočilu mora biti v ozadju nekaj pomembnega. Najbrž nevarnega. Ni govora, tja že ne gredo. Ponovno se je osredotočil na Miminega prijatelja. Občasni prikriti prelet njegovega obraza mu je potrdil njegov sum. Mimino obnašanje neresne goskice mu dotlej niti ni bilo tako pomembno. Toda ta Časovnik si jo je povsem podredil. Prav užival je nad prevladujočim vplivom svojega smeha na njo. Tako zlahka se mu je prepuščala, da je postajal njegov smeh že kar žaljivo samozavesten.

»Na žalost bomo morali obisk preložiti,« je Prot hladno prekinil to čudno zabavo ter po užaljenem pogledu Miminega spremljevalca še pojasnil: »Vaš planet je prav gotovo zelo zanimiv. Lepo bi nam bilo tam, saj se radi poveselimo. Toda sedaj nimamo časa za zabavo.« Nato se je odkritosrčno oziroma, bolje rečeno, povsem v manirah te skupine Časovnikov nasmehnil s primesjo obešenjaškega veselja. Posnemal jih je.

S strani se je primaknil Kanja. *«Izreden planet. Skok nanj ne bi bil za vas le zabaven,»* je dejal, *«ampak morda tudi koristen. Saj iščete vaše pogrešane ladje, kajne?»*

Prot je pazljivo prisluhnil. Seveda bi jih to moralo zanimati in jih tudi je. . . karkoli o izginulih ladjah bi že moralo biti zadosten razlog za obisk tega planeta. . . toda ne s tole družčino. Z njimi že ne.

»Hvala za nasvet. Vsekakor se bomo tam oglasili takoj, ko uredimo nekaj pomembnih malenkosti.«

»Kaj je tako nujnega?» Kanja se je z obema Časovnikoma ob sebi zazrl vanj s prijateljsko radovednostjo.

Toda njihova samozavest z ironičnim posmihanjem je v Protu razvnela pritajeni bes.

»Marsikaj! Več nejasnosti je. Med njimi se ena nanaša na najin pogovor ob evolucijski plošči.« Prot je s trdim prodornim pogledom spremljal vsako spremembo izraza na Kanjevem obrazu.

»Ne bi se mogel pohvaliti s popolnim razumevanjem vaše paranoje,« je odvrnil Kanja, skomignil z rameni in se v nerazumljivimi govorici obrnil na Miminega Časovnika ter po nekaj besedah odšel.

Po vrnitvi na NEUSTAVLJIVO je Prot sklical posadko. Vsi, skupaj s Samom, njegovim namestnikom in poveljnikom NEUSTAVLJIVE med njegovo odsotnostjo, so zbrano poslušali njegovo pripoved o srečanju ob evolucijski plošči s simboli evolucije, razlago trenutnega položaja in zaključno ugotovitev:

»Ni dvoma, Kanje so nam poslali tistega vrnjenega tihona. Sicer so pa vsa dogajanja v zadnjem času že sama po sebi to dovolj jasno nakazala.«

»Najbolje bo uničiti planetarni računalnik z vsemi tihoni v njem,« je predlagal Sam, toda Prot je odkimal:

»O tem velja še premisliti.« je dejal. »Sprva sem bil enakega mnenja, potem sem si premislil. Tudi nasprotni razlogi so močni.«

Prot je umolknil. Na obrazu so se mu med tehtanjem raznih odločitev vse bolj začrtovale trde poteze: »Nenavadna dogajanja s še bolj nenavadnimi težnjami sem lahko zaznal v pogovoru s Časovniki. Po vsej verjetnosti želi nekdo na območju Lyxa prevzeti oblast. Koli-
kor mu ni to že uspelo. Več namigov kaže na izjemen pomen in obseg tega zapleta. Na državljansko vojno kaže. Za zdaj še nimamo dovolj podatkov za natančnejše sklepanje o tamkajšnjem dogajanju, toda precej verjetno ima nekdo namero prevzeti oblast v celotnem civilizacijskem področju Časovnikov. Morda so med zarotniki prav tisti, ki so nam vtiho-
tapili svojega tihona.«

»Še razlog več za pravočasno uničenje vsega v našem planetarnem računalniku, » je vpadel Sam. »V nasprotnem primeru se bomo morali boriti na dveh frontah.«

»Ne smemo se prenaaglit,« ga je hladno zavrnil Prot. » Še vedno ne poznamo Časovnikov, vsaj ne dovolj. Tudi ničesar ne moremo spoznati o njih proti njihovi volji, predvsem ne njihovega razmišljanja v zapletenih pogojih in odločilnih trenutkih. Slednje bo lahko za nas usodno. Raje pripravimo za boj naše še ne zasvojene tihone in se z njimi zoperstavimo vrinjenemu tihonu. Naši tihoni so nam po svojem razmišljanju povsem enaki. Ustvarili smo jih po nas, ljudeh. Vse človeške lastnosti imajo. V vseh razmerah se odzivajo enako. Nasprotno so vrinjeni tihoni produkt Časovnikov ali, bolje rečeno, naredili so jih Kanje, verjetno po svoji podobi, precej lastnosti in sposobnosti Kanj morajo imeti po mojem mnenju. Prek njih bi lahko spoznali delovanje Kanj, njihovo obravnavanje ljudi, nas, Zemljanov, in njihove namere v prihodnje. Del njihovih načrtov nam lahko postane predvidljiv. Po drugi strani je prenos vpliva vrinjenih tihonov izven planetarnega raču-

nalnika šele na začetku. Ni zajel večjega obsega. Vsaj ne takega, da se mu ne bi mogli zoperstaviti z malo ostrejšo splošno mobilizacijo posadke.

Po drugi strani si lahko v bojih tihonov z vrinjenimi in zasvojenimi tihoni nabereмо izkušnje in znanje za naš, verjetno neizbežen spopad s Kanjami. S testiranjem delovanja vrinjenega tihona lahko poskusimo spoznati del miselnega sveta Časovnikov, ki bi nam sicer ostal skrit. Vem, da se s tem izpostavljamo dodatnemu tveganju, toda druge izbire ne vidim.»

»Kaj, če bo vrinjeni tihon uspešnejši v testiranju nas samih prek podvrženih tihonov? « je vpadel mali Rac.

»Da, na to vsekakor moramo računati. Posebej v primeru Kanjeve vzpostavitve zveze z vrinjenimi tihoni v našem planetarnem računalniku. Potem že lahko pričakujemo različne vrste igrice v njem. Na videz bodo prav lahko neresne, vsaj gledano posamič. To, kar se zgodi v igri izjemoma, po naključju, se v

celovitem pobiranju odzivov iz sistemsko izdelanega zbira igric pokaže kot zelo prodoren analitski sistem. Taki in podobni prijemi bodo prav verjetni. Ne bo nam lahko. Če so se Kanje že povezali z vrinjenim tihonom in začeli testirati naše, jim moramo podtakniti zavajajoče tihone. Morda bolj neumne od nas, vsekakor pa take, da bodo Kanjam otežili dobivanje jasnih predstav o človeški naravi. Vsaj testi na njihovi osnovi bi morali dati zavajajoče predstave.«

»Torej psihološka vojna?« je vprašal Rac.

Prot je prikimal. »Popolnoma se zavedam tveganja, zato bomo v primeru za nas nevarnega razpleta uničili naš planetarni računalnik. Nič kaj dosti se ne bomo obirali.«

»Hej, Prot!« jih je s svojim prihodom prekinil Šena. »Pravkar mi je moj tihon govoril o spremenjenih razmerah in novostih v planetarnem računalniku. Vse kaže na uvajanje pustolovskih igric. Ekspedicija naših tihonov je odšla preverjat govorice o nekih nenavadnih tihonih. Verjetno so že naleteli nanje.«

»So vidni v holiju?« je vprašal Prot.

»Seveda, saj zato sem ti prišel povedat!«

*

*

Protu, Šenu in malemu Racu se je takoj po vzpostavljeni zvezi prek planetarnega računalnika razgrnil prizor skrivnega približevanja treh tihonov in dveh tihonk k tabornemu ognju s skupino nenavadnih postav naokrog. Tekli so ob robu gozda in prek travnate livade. Potem so se pritajili za gomilo nametnega skalovja, slabih petdeset metrov stran od ognja, okoli katerega so v krogu živahno poplesavala velika modrikasta bitja, ter si med postopnim pritajenim pomikanjem v še bolj neposredno bližino z zanimanjem ogledovali ples teh bitij, ki so bila po zunajnosti podobna ljudem, le da bolj mišičastih in poraščenih teles. Tihoni so jih prav radovedno opazovali, kako se v divjem plesu zvijajo med

predirnim kričanjem ob spremljanju grgrajočih glasov.

»Kljub vsemu so prej ljudje kot gorile,« je po kratkem premoru ugotovil prednji tihon. »Porasčeni so le delno. Najbrž so namazani z mastjo, da se jim modrikasta koža tako svetlika v siju ognja.«

V tem se je direndaj nenadoma polegel. Vse človeku podobne opice so se med ovohavanjem po zraku začele počasi obračati v njihovo smer.

»Bežimo, odkrili so nas!« Višji tihon je stekel nazaj proti čolnu. Toda bilo je prepozno. Veliki gorilasti samec se je pognal za njimi in jih že vse bolj dohiteval. Nekaj sto metrov pred čolnom je začelo mladi tihonki zmanjkovati moči. Z grozo se je ozirala in kriknila. Kosmato modrikasto bitje, ki je lomastilo za njo, jo je dohitevalo in že iztegovalo svoje šape po njej. Iztrgala se je prvemu prijemu ter predirno zaklicala na pomoč. Sprednji tihon se je ustavil. Obupni položaj njegove prijateljice mu je iz nemočnega gneva izvabil uporen bes,

vzklik in poziv tovarišu, naj skupno ustavita pošast. Toda njegov soborec je med odkimavanjem zadrževal še njega: »Nima smisla, ničesar ne moreva storiti!«

Vendar zastonj. Sprednji tihon se je z dolгим nožem v roki pognal naravnost proti zasledujoči pošasti, jo oplazil z rezilom, se umaknil in jo ponovno z vso silo napadel, toda orjaška roka mu je prestregla zamah ter ga s silovitim udarcem pobila do smrti.

Tihonka se je pognala v beg, stekla nekaj metrov proti čolnu, v katerega se je že povzpел preživeli tihon, se izmaknila kosmati taci, se odgnala, naredila korak, dva, se ponovno pozkusila izmakniti, ko jo je ponovno prestregla kosmata roka in jo povlekla pod orjaško postavo človečnjaka.

Zmagoviti krik se je izvil iz grla gorilastega mišičnjaka, vzravnaneга v zmagoslavju. Nič drugega ga ni več zanimalo, niti za pobeglega tihona se ni več menil. V rokah se mu je zdaj nemočno, zdaj spet divje zvijala tihonka ter

se med presunljivimi kriki skušala s suvanjem iztrgati iz jeklenega prijema. Vendar zaman. Človečnjak je silovito zarjovel, strgal obleko z nje in jo vrgel predse na tla, poraščena z mahom.

Tihonka se je še naprej izmikala v hitrem obračanju, suvala in brcala, se še poskušala sunkovito privzdigniti na roke, ko ji je pogled zastal na človečnjaku, razkoračenem ob njenih nogah.

Iz njegovega pogleda je izginila vsa krvoločnost, le pritajeno hropenje je izdajalo njegovo spolno vznemirjenje. Želel si jo je, njo, žensko. Tihonka je presenečeno zastala ob nepričakovanem spoznanju.

*

*

Vse je kazalo na daljši prikaz spolne združitve v holiju, tako da se mali Rac ni mogel ubraniti muzajočemu hehetanju med občasnim pogledovanjem h Geni, k Tilnu in Šenu.

»Ta tihonka pa nima kaj dosti skupnega z našimi ženskami!« je dejal, pričakujoč Protovo in Šenovo strinjanje.

Samo je nagrbančil čelo: »Nekatere tihonke so po svojem obnašanju enake našim ženskam, druge spet ne. Ene so ustvarjene na osnovi moške domišljije. Prav lahko, da so bili v programskem timu za sestavo tihonk prisotni tudi navdihi duhovitosti.«

Racev obraz se je razlezel v razposajenem hehetanju: »To tihonko je že morala ustvariti neka pijana družčina programerjev. Da bi Zemljanka s takim veseljem seksala s pošastjo, kot je tale, že ne more biti res!«

Šena je med posmihanjem in nerazločnim mrmranjem naposled s privzetim pomislekom navrgel dvom o Račevem ugibanju. »Upoštevati moraš tihonkin položaj. Presneto blizu neizbežne pogube je bila. Ob smrtni nevarnosti pa se ljudje ne obnašamo po ustaljenih navadah.«

Tihonka se je v zvijanju pod svojim mišičastim ljubimcem povsem prepustila spolni igri

ter ob nepomembnosti vsega ostalega naokoli s svojimi kriki razvnemala zabavno vzdušje ob terminalu planetarnega računalnika.

»Ne, ne!« je Rac odločno zavrnil Šenovo mnenje. »Po zgolj mirni vdaji bi še lahko tako sklepali. Tako uživanje pa že ne more biti samo iz strahu za lastno življenje.«

Šena je odmahnil v znamenje omalovaževanja razpravljanj na to temo, kot češ, kdo bi vedel, kaj se plete v glavah nekaterih žensk.

»Toda ta tihonka je vendar plod moške domišljije,« je vztrajal mali Rac.

»Dobro, pustimo ugibanja,« je dejal Prot. »Še več takih tihonk moramo podtakniti Kanjam. Nekaj dodatnega dela pri spoznavanju človeških značajskih potez jim najbrž res lahko priskrbimo.«

»Seveda, me prav zanima, kako bo Kanja pogruntal naše ženske, če jih še mi ne moremo,« je že skoraj razposajeno vzkliknil Rac in tako s svojo izjavo spravil v dobro voljo tudi Šena.

»Bojim se, da ima naš mladi tovariš neke posebne življenjske izkušnje.« Šena se je med ciničnim posmihanjem obrnil h Geni: »Kaj praviš?«

»Ne bom komentirala,« je odvrnila med zadrževanim nasmihanjem. Očitno jo je razmišljanje njenih tovarišev precej zabavalo. »Malo skrivnostne in nepredvidljive smo že, to ja!« Nato se je zahehetala: »Naj kar bo tako.«

Ob somraku po sončnem zahodu so luči na zgradbah okoli priljubljenega parka in sprehajališča Časovnikov dobivale vse močnejši sij. Prot se je udobno zleknil v naslonjač iz pletenega šibja pod mesnatolistnatim aradom, velikim košatim drevesom, ki je s svojimi gostimi listi nudilo čez dan prijeten hlad, v somraku pa kritje pritajenemu opazovalcu. Pod njim naj bi se Prot sestal s svojo zanimivo znanko, lepo plesalko Avo, s katero se je dogovoril za večerni sprehod in ogled zanimivosti nočnega življenja Časovnikov.

Vzradoščeno je vstal. Približevala se mu je ob velikem vodometu.

Tudi Ava se ga je razveselila. Razposajeno mu je pomahala v pozdrav, stopila v nekaj hitrejših korakih k njemu, se prižela obenj in že sta se jima pogleda ujela v igro, polno življenja, iz katere se porajajoče se besede kar same zlijejo v prijetno kramljanje.

»Ne jezi se za včeraj. Vem, da tujci ne marate razkrivanja čustev. Pri nas je prav obratno. Prikrivanja čustev nam je tuje, ne maramo zanj.«

Prot je nagrbančil čelo nad nič kaj lahkim razumevanjem te razlage ter ob njenem hudomušnem pogledu še navrgel: »Malo neprijetno je res vse skupaj, a naj bo.«

Ava mu je narahlo stisnila roko ter se privila obenj, da jo je lahko objel okoli ramen. Nato sta se sprehodila po parku do zabavišča, Ava pa mu je med občasnimi postanki govorila o okoliških zanimivostih ter navdušeno kazala njej zabavne posebnosti in mu sproti razkrivala nekatera časovniška nagnjenja.

»Toda kaj je najbolj všeč tebi?« ji iznenada vpadel v besedo.

»Meni?«

»Da, nekaj moraš imeti še posebej rada.«

»Jaz?« Ava ga je spet radoživo pogledala. »Ne vem, kakor kdaj. Odvisno od razpoloženja.«

»Kaaaaj?« je vztrajal Prot.

»Si se že kdaj peljal po Jezeru erotičnih sanj?«

Smeje jo je pogledal s predrznim pogledom:

»Je zanimivo?«

»Včasih. Ne vedno. Odvisno.« Ava se je veselo zahihitala. »Greva pogledat nocojšnjo dogajanje,« je predlagal. Skrivnostni »hm« v odgovor pa je že pomenil pristanek, in to tak z obetajočim nadaljevanjem.

Na Jezeru erotičnih sanj, ob njegovem bregu s prostranimi livadami v zaledju sta na lepo opremljeni in po Protovem mnenju nenavadno oblikovani jahti dobila Ava in Prot svojo »kabino«.

Ava se je ustavila: *«Tole je!»*

Prot si je z zanimanjem ogledal prostor za prijetna nočna srečanja. Skozi priprta vrata je prihajala dimnata meglica. Prav nenavaden 'brlogec', namenjen ljubezenskim srečanjem, se mu je razgrnil pred očmi. V nekaj nad pet metrov velikem prostoru je lebdela velika blazina, proti kateri je stopila Ava ter se pred njo ustavila med igrivim spogledovanjem. Nato se je počasi usedla nanjo, se zleknila na

hrbet ter s poudarjenim užitkom vdihnila prijetno kadilo.

»Uhhhh,« je dahnila iz sebe, *«ta vonj mi prija!»*

»Tudi meni je všeč,« ji je pritrdil Prot med vznemirljivim približevanjem. Po stisku ponujene roke si je privil njeno voljno telo v ljubezenski objem ter se spustil ob njej na blazino.

»Lepo je s tabo, Ava,« ji je zašepetal med božanjem njenega lepega vratu.

»Da,« mu je odvrnila, *«tudi meni je prijetno s tabo. Rada imam nežnost.»*

Prot si jo je prižel še močnejše, po kratkem ljubkovanju pa jo je ponovno spustil nazaj na blazino in se povzpел na kolena.

»Kaj je ves ta prostor hologramski prikazovalnik?«

Sprva presojni porajajoči se prikazi ob blazini so se gostili, vse dokler niso na koncu dajali jasenega prikaza livade, pogreznjene v vznemirljivi mir poletne noči.

»Hmm!« Ava se je skrivnostno nasmehnila. *«Najbrž je še kaj več kot zgolj prostor za*

hologramske prikaze. Vse želje se uresničujejo v njem.»

Prot se je pričakujoče zazrl vanjo. Jasno, da ga zgolj zaradi hologramskega prikaza ne bi pripeljala na ta kraj. Njenega odgovora sicer ni povsem dojel, skrivnostno obetaven prizvok v njenem glasu pa je vsekakor lahko zaznal, in to kar precej dobro.

»Tukaj. . . » Ava se mu je predano zagledala v oči. Nekaj časa ga je še muzajoče motrila, potem pa naredila *«hm»* in se zleknila na hrbet. *«Pozneje.»*

Očitno si je premislila.

»Prijetno je s tabo,« je nadaljevala, *«govori mi o sebi, nekaj, karkoli, rada bi poslušala.»*

»O sebi?« Prekinjeno nadaljevanje mu je še vzpodbudilo nestrpno radovednost. Toda pogovora ji ni smel odreči.

Z božajočimi poljubi ji je šel po licih do ušes, ji zašepetal o svojih občutkih po njunem prvem srečanju ter ji smeje razkril svoje mešane občutke ob srečanju s svojimi tovariši. *»Ne vem, kaj bi tedaj naredil s tabo.»*

Ava se mu je v odgovor poredno zahehetala in njuno kramljanje je prešlo v svet vzajemnega zbliževanja, vse dokler ni Prot začutil močnejšega odzivanja njenega telesa na božanje njegove roke. Počasi jo je slekel, nato še sebe. . .

Ava se je privzdignila na kolena ter ga pozvala, naj jo posnema. Prot ji je sledil. Pomaknil se je tik obnjo in ko sta se kleče zazrla v oči, ga je prijela za roki ter dejala:

»Ves domišljjski svet se nam uresniči v tem prostoru. Želje, čutenje in zamisli v najini zavesti se sproti spremene v resničnost. V skupnem doživljanju lahko užijeva radosti, ko zaživiva v svetovih najine domišljije.«

»Kako?« Prot je poželjivo gledal polzenje njenega mesnatega jezička po polnih, ovlaženih ustnicah. V njem je vzkipela želja po strastnem poljubu. Tedaj se je prikaz njegovega obraza začel ločevati od njega in se pomikati k Avi v dotik njenih ustnic. Toda čeprav je bil to le presojni prikaz v prostoru, je vsak njegov dotik občutil kot svojega.

Avine ustnice so mu s svojo toploto vzbudile željo po še silovitejšem in strastnejšem poljubu, ko se je od nje začel odmikati njen prikaz. Zaznal je svojo in Avino izginjanje. Vse manj sta bila vidna. Namesto njiju sta ostajala le njuna prikaza z vse bolj zgoščeno presojsnostjo, vse do občutenja lastne biti prav v svojem prikazu.

Pred njima sta bili njuni podobi, njegova in Avina, iz mesa in krvi.

»V svetu svoje domišljije sva, Prot!« je spregovorila Ava v svojem prikazu.

Oči so se ji igrivo lesketale. Spet se je vabljlivo izmikala in predajala njegovemu naletu strastnega poljubljanja.

Nato ga je z izzivalnim smehom spodbujala ter se obenem začela odmikati. Pomaknil se je za njo, da bi jo ujel. Tedaj je začutil prestopanje svojih nog proti presojsnim stenam tistega nenavadnega ljubezenskega gnezda, in že sta lahko stekla po livadi. Le misli o njegovem bistvu v tem prostoru so ga še begale, ker ni mogel ločiti, kaj je on z vsem svojim

živim telesom in kaj le vidni prikaz, skozi katerega delujejo vsa njegova čutila. Možnost resničnega uživanja v lastnem domišljijem svetu je bila nekaj povsem novega zanj.

»Pridi!« Ava ga je karajoče pogledala. *»Lepo naj bo. Ne spuščaj dvoma o najinem svetu doživljanja. Odvrzi skrb in vse bojazni, prehitro bo vse minilo. Potem se nama telesi spet združita z zavestjo, kot si vaje,«* in se v vabljevem pričakovanju ponovno spustila v tek.

Prot je stekel za njo.

»Lepo, kajne?« Avi so v teku zaplapolali lasje. Prikazi vihranja kobiline grive v vetru in diru so se Protu prepletali skozi misli, skupaj z močno vzbujenim občutkom žrebčevega nagona, vse dokler mu ni želja izvabila iz glasu rezgetajočega prizvoka.

Ava se je zasmejala med oziranjem. Tudi iz njenega grla je prihajal enak rezgetajoč glas. Z ustnicami se je dotaknil njenih ramen, jo pobožal po vratu ter vznemirjeno pogledoval na razraščanje njenih dolgih las v močno kobiljo grivo.

»Kaj postajava plamenasta konja?« je vzkliknil ob spreminjanju svojih stopal v kopita. Avino telo je dobivalo lik lepe črne žrebice. Spuščena na vse štiri je radostno zarezgetala in že je čudovit par plamenastih konj, s črno grivo in temno rdečimi prameni, ki so se v obliki plamena dvigali iz nog in trupa proti hrbtu in glavi, zdrvel prek valovite travnate pokrajine, porasle z grmičevjem in majhnimi gozdnatimi otočki.

S prekipevajočo energijo pramenastega žrebca se je Prot v vse močnejših odrivih poganjalo za Avo, ji grizel žrebičji vrat in grivo, vse dokler ni iz pramenaste kobile izvabil enako razvnetega rezgeta.

Njun dir je postajal vse hitrejši, z vse daljšimi skoki dveh razgretih mišičastih teles v sunkih zdrsnega prižemanja, dokler ni žrebica vzdrgetala od spolnega vzburjenja ob pogledu na še bolj poželjiv pogled njenega žrebca, prenapolnjenega s strastno željo po združitvi. Ujela sta se v vsakem gibu, v vsem. Gnan od razvnemajoče sle, se je zagrizel v njen dolgi,

od dira oznojeni vrat, in se pognal nadnjo. Objel jo je pod sabo, se spet spustil ob njej na tla in se ponovno pognal tik ob njej, medtem ko mu je žrebica s svojimi pogledi vzbujała strastno željo po njenem vročem telesu in ženskosti.

V tesnem dotiku je čutil napenjanje njenih mišic. Njeno močno žrebičje odzivanje med dirom prek širnih planjav mu je razvnelo spolno strast in napenjalo mišice. Žrebec se je pognal nad žrebico z božajočimi udarci kopit po vratu in stegnih, se ponovno spustil v tek ob njej in ji ljubeče grizel grivo, hrbet in stegna, vse dokler nista s svojimi pregretimi mišicami in oznojenima telesoma prispela na vrh položnega griča. Žrebica je zastala. Silovito se je vzpela na zadnje noge, da bi se nato spustila na vse štiri ter se nastavila žrebcu v divjem skupnem živalskem poželenju.

Po Protovi pripovedi o kompoziciji skulptur na plošči evolucijskega razvoja je zadnji tehnološki dosežek Časovnikov kmalu postal osrednja tema pogovorov. »Moram še opozoriti,« je ob koncu dejal Prot, »da v splošnem informacijskem sistemu Časovnikov ni ničesar spornega o njihovem tako pogosto omenjanem tehnološkem dosežku.«

»Nasprotno pa sem v pogovorih zasledil pripombe o nastajanju zlorab in precejšnjo zavzetost nekaterih Časovnikov ob razpravljanju o tem 'zadnjem odkritju', kot pravijo tej napravi,« se mu je s svojimi ugotovitvami pridružil še Rac. »Z Geni sva slišala govoriti Časovnike, da je ta naprava na planetu Opi, vendar pa naj ne bi bila več dolgo tam, tako

da se nekaterim Časovnikom že prav mudi na planet Opi.«

»Da,« je vpadla Geni, »neki Časovnik nedaleč od mene je na vprašanje o morebitni preselitvi naprave odvrnil, da je za sedaj še vedno tam.«

Tilen se je obrnil k Šenu: »Naj skočimo na planet Opi? V enem dnevu smo nazaj.« Nihče ni nasprotoval. »Ta planet ni na področju, negotovem za nas, imajo pa tudi dobro organiziran medplanetarni promet in tudi sicer je planet dokaj blizu. Lahko gremo, le še s Protom se posvetujmo.«

Po zapestnem oddajniku so poklicali Prota. Toda namesto takojšnje vzpostavitve komunikacijske zveze so po večminutnem brezuspešnem iskanju dobili sporočilo o nedosegljivosti njihovega poveljnika.

Glede na izključenost tehničnih naprav jih je kar malo zaskrbelo, tako da je po krajšem posvetovanju Šena poslal klic v sili na matično ladjo. Dobil pa je takojšnje pojasnilo, da se je

Prot sestal z Avo in šel z njo na Jezero romantičnih sanj, kar jih je po eni strani pomirilo, vendar pa po drugi postavilo v položaj lastnega odločanja. Prot naj bi bil torej nedosegljiv za posvetovanje.

Šena je poiskal zvezo z Jezerom romantičnih sanj. Vseeno je moral preveriti, kako je z vso to zadevo. Dobil pa je kaj nenavaden odgovor na zaproseno povezavo s Protom. Nobenih komunikacijskih povezav ni tam, so mu pojasnili, vsi naj bi to vedeli. Na vprašanje, zakaj jih ni, pa je naletel na začudenje in čez čas mu je nekdo na oni strani svetoval, naj si najde kaj bolj zabavnega za razvedrilo ali pa naj se obrne na lokalnega psihoterapevta za seksualna vprašanja, da mu razloži, zakaj želijo zaljubljenici imeti mir ob intimnih srečanjih.

»A tako?« je zategnil Šena ob nenavadnem pojasnilu. »Za to torej gre.« Drugič bo že moral biti bolj previden pri odločnih zahtevah. Da imajo neke vrste »parke« za miren umik, je bilo po svoje razumljivo. Odmaknjen kotiček

je ob določenih priložnostih res zaželen. Toda hitremu odločanju se to pot niso mogli izogniti. Nič drugega jim ni ostajalo kot ukrepanje brez predhodnega posvetovanja s Protom. »Kaj praviš?« je Šena vprašal Tilna. »Gremo! Protu pa pustimo sporočilo o naših razlogih za izlet na planet Opi, tako da bo ob morebitnih zapletih lahko ukrepal.« »Prav!« se je strinjal Šena. »Vsekakor imam raje samostojno odločanje kot zamujene priložnosti.«

Ob pristanku na planetu Opi so kljub močni reflektorski svetlobi njihovega letala lahko videli le bore malo. Vse je bilo v izredno gosti megli, drugih luči pa ni bilo.

Šena ni skrival presenečenja nad zatemnjenim pristajalnim poligonom. »Nič kaj razsvetljave nimajo na tem letališču.«

»Zunaj je tema kot v rogu!« Tilen je zmajeval z rahlo nagrbančenim čelom. »Nenavadno medplanetarno letališče, se ti ne zdi?«

Pri izstopu jim je udaril v obraz hladen piš z drobnimi ledenomrzlimi kapljicami.

Da na medplanetarnem letališču ni razsvetljave, je bilo po vseh pravilih nenavadno.

»Huh, kakšna megla! Ampak saj sploh ni pristajališča! Tu je samo kamnita ploskev in pesek,« je presenečeno ugotovila Geni in se pripognila. »Mah! Moker! Teče od njega!«

Iz teme so zaslišali klic. Pridušen od piša vetra, jim je vreščeč glas takoj po pozdravu začel pojasnjevati: »Pot je varna! Nič se ne bojte!«

»Kaj je zdaj to?« je ušlo Šenu. »Zakaj je potrebno govorjenje o zagotovljeni varnosti?«

Toda v odgovor je slišal le opozorilni zvok ob vzletu njihovega medplanetarnega letala in nekaj trenutkov kasneje so lahko samo še nemočno opazovali odmikanje reflektorskih luči ter njihovo počasno izginjanje v temi in megli.

Geni je samodejno privzdignila roko v smer, kjer je v luči reflektorjev še malo prej videla Tilna. »Nič ne vidim!«

»Oči se nam morajo privaditi teme. Tudi jaz nič ne vidim,« ji je odvrnil Tilen bolj v smislu oglašanja, kje je kdo oziroma on, in v odgovor

oziroma potrditev svojih nič kaj prijetnih slutenj zaslišal Šenovo nerganje nad takim medplanetarnim letališčem. »Prava svinjarija!« je klel.

»Kar sem, kar sem!« se je zarezal skozi temo prediren piskav glas, ki jim je malo prej zaklical, da se nimajo česa bati. »Vzemite si baklo in kar za mano! Smo na Gori božjega besa, kot ji z velikim strahopoštovanjem pravijo domačini.«

»No, pa gremo!« je dejal Tilen.

Med spotikanjem ob kamenje so se prebili do možaka s piskavim glasom ter v soju gorečih bakel zagledali bedno suho kreaturo v premočeni razcapani obleki, kako se z brezzobim nasmehom vsakemu posebej priklanja med izročanjem bakle.

»Takole, vidite, se prižge,« je pojasnjevala kreatura med prižiganjem bakel s potiskanjem v ogenj.

Šena se je sklonil k Tilnu: »Ni mi všeč. Vse skupaj je že preveč sumljivo. Najprej čudno

medplanetarno letališče, zdaj te prazgodovinske bakle. »

»Tudi meni ni kaj pretirano razumljivo,« je bolj zaklel kot odvrnil Tilen. »Nisem proti posebnostim, toda kako se lahko od tod vrneš?« Nato je stopil je k bližnji skupinici časovniških turistov iz njihovega letala, da bi se pozanimal za odhode in prihode medplanetarnih letal.

Toda Časovnik, h kateremu se je obrnil, ga je na njegovo vprašanje s pogledom ocenjujoče premeril ter nejeverno odkimal:

»Tujec! Hm. Kdor se poda na ta planet, se mu ne sme muditi. V nasprotnem je bolje, da se mu izogne. Vrnitev je predvidena šele po nekaj mesecih«

Tilen ni mogel skriti neprijetnega presenečenja ob rahlo posmehljivem Časovnikovem namigovanju, da jih je nekdo naplahtal. Nič kaj prijetno spoznanje je prešlo skozenj. Grdo so nasedli. Prav to se je zgodilo. Nekdo jih je res naplahtal, vsaj videti je bilo tako, je med premlevanjem raznih misli prešlo skozi Tilna

spoznanje, čeprav seveda tega ni povedal na glas.

»Nekam nenavadno medplanetarno letališče,« je Tilen nadaljeval pogovor.

»Nenavadno? Hm. Ne vem, kako naj vam razložim. Ob tej vsepovsod prisotni sodobni tehnologiji se vsakomu od nas stoži po nedotaknjeni naravi in starobitnem življenju. Tu mu je na voljo. Sem se lahko umakne. Za te planete velja prepoved vnosa tehničnih naprav. Kdor gre nanje, se mora temu podrediti. Tamkajšnjim običajem se moraš prilagoditi. Celo še več, kljub težkim razmeram preživetja ne moreš uporabiti sodobne tehnike, pa če je še tako naporno. Življenje poteka na razvojni ravni domorodcev, kot ga živijo prebivalci posameznega planeta. Komur ni všeč, naj ne gre.«

»Toda,« je podvomil Tilen, »preveč dosledno sprejemanje življenja primitivnih ljudstev ima lahko tudi nepredvidene posledice.«

Časovnik se je razposajeno nasmehnil. *«Redki gredo na planete, kot je tale. Nevarno je, nekaterim vseeno ugaja, kot plezanje po prepadnih stenah.»*

»Mislite reči, da smo sedaj v določenem smislu sredi prepadne stene?« je prej ježno kot prestrašeno vrgel iz sebe Tilen.

»Vsekakor dobra primerjava. Kar všee mi je. Tveganja tu ne manjka. Vsaj zadnje čase ne. No, ja, po občutku bi sodil, da se vam ne bo težko ujeti z nami.»

»Ni v tem problem, rad imam pustolovsko življenje, toda to je. . .« Tilen je umolknil sredi stavka. Temu Časovniku že ni mogel govoriti o svojih razlogih za nesprejemanje njegovega navdušenja. Očitno jim je Kanja podtaknil informacije o razmerah na tem planetu, tako da jim nič drugega ne ostaja kot prilagoditev novim razmeram. Vse je kazalo na to. Čeprav tega seveda ne morejo sprejeti, pa tudi sprijaznili se ne bodo s tem kar tako.

»Kar za mano! Pot je varna, čeprav nekoliko strma.« Mali možic v raztrganem in premočenem ogrinjalu je z mahanjem bakle pritegoval pozornost. Prav smešna prikazen je bil. Zaradi svojega bednega videza je deloval celo malo srhljivo. Vsaj Geni je začutila neprijeten odpor med izmenjavo pogledov ob njegovem mimohodu. Dajal je vtis sestradanega in premočenega cucka z vgrajenim pogledom roparice in mrhovinarja hkrati. »Huh!« Zagomazelo ji je po hrbtu, da je zadrgetala in se primaknila k Tilnu: »Čuden možic, kajne?«

Tilen jo je zaščitniško privil k sebi ter tuhtajoče navrgel razmišljanje o čimprejšnjem možnem odhodu s tega planeta oziroma kako bi jo lahko pobrisali z njega.

»Kar za mano! Kar za mano!« je predirno zaklical možic med previdnim spuščanjem ob vlažni kamniti steni.

Pot, nekakšno planinsko stezo, so v megli in mraku lahko bolj slutili kot videli, toda čeprav jim ni povzročala večjih težav, so si po treh urah spusta vseeno kar oddahnili ob

prihodu na bolj položno pot, po kateri so potem pešačili še dve uri do velikega kamnitega obzidja, skoraj v celoti pogreznjenega v meglo in temo. Ne višine ne obsega mu niso mogli videti.

»Kar za mano! Kar za mano!« Beraški vodič je stopil k steni, potrkal s kovinsko palico po zidnem kamnu in molče obstal v tihem čakanju. Dobrih pet metrov nad njim so zagledali lučke. Zatem se je kamnita stena odprla v skrivni vhod, za moža veliko odprtino, skozi katero so se zmuznili drug za drugim ter se podali po ozkem, nekaj sto metrov dolgem hodniku do velikega obokanega prostora. Po vlažnih stenah brez oken je kazalo na prostor v temeljih neke večje zgradbe.

Pomikali so se do prostora z mogočnimi kamnitimi oboki in s stopniščem ob steni. Nekak vonj po trohnobi je udaril vanje. Očitno je bila zgradba zelo stara, toda zaradi teme niso mogli razbrati ničesar več, vsaj prvi trenutek ne.

Mimi je spustila svojo baklo proti vdolbini v steni ter po prestrašenim kriku vzkliknila: »Mrtvec!«

Tilen je skočil naprej, še sam primaknil baklo ter jo takoj zatem potisnil v sosednje votline: »Hudirja!« je zaklel. »Saj to je mrtvašnica!«

Mali Rac je previdno pokukal v eno od vdolbin ter nato še v naslednjo. »Tudi v tej je precej mrličev!« je na glas pojasnil vse bolj strnjeni skupini turistov.

Tedaj se je tik pod stropom prikazala goreča bakla v rokah nenavadnega možaka z dolgimi lasmi, belo brado, velikim trikotnim pokrivalom in v z zlatom vezeni halji, ki mu je segala do tal. Po globokem priklonu se je z razširjenimi rokami zagledal navzgor:

»Zahvaljeni, bogovi!« je zaklical slovesno, počasi spustil roke in se ponovno obrnil k njim. »Pozdravljeni, polbogovi! Bodite dobrodošli v mestu, pokornem vašim očetom bogovom! Počaščeni smo z vašim obiskom!« Nato se je v ustaljenem obredu, z razširjenimi rokami in

zateglim glasom še enkrat zahvalil nebu in njim.

Nagnjen k Tilnu, je Šena pošepnil: »To mi je že bolj všeč. Na njihovi stopnji razvoja, kot domnevam, smo najbrž zanje res pravi polbogovi.«

Možak v dolgi halji, ki je moral biti eden tukajšnjih svečenikov, se je ponovno obrnil k njim v slavnostnem pozdravu:

»Večna slava naj sveti vašim bratom, polbogovom, padlim za našo rešitev!«

Šena je privzdignilo že delno razumevanje svečenikovih besed. »Kaj pa je zdaj to?«

»Ne vem.« Tilen se je med odkimavanjem oziral naokoli po mrtvašnici. »Nekaj ni v redu, ne!«

»Jaz že ne bom med padlimi za njihovo rešitev,« je spet zanergal Šena. Toda kaj več ni mogel narediti. Nekomu so grdo nasedli. Tako je vsaj vse kazalo.

Svečenik je razširil roke, to pot ne nad glavo, temveč le v znamenje odprtega prijateljstva: »Bodite gostje našega Velikega duhovna pred

vašim odhodom na pot vzvišenega poslanstva. Sobane našega gradu so vedno pripravljene za sinove bogov,« je dejal ter jih s privzdignjeno roko povabil, naj mu sledijo.

Mimi, še vedno pod vtisom pogleda na mrtveca, je v nelagodnem dvomu vprašujoče pogledala Šena.

»Ta sprejem mi je že bolj všeč,« jo je ohrabil. »Za polbogove nas imajo. Ni slabo. Tisto o padlih za njihovo rešitev bo pa vseeno treba preveriti.«

»Vsekakor. Slabe slutnje mi vzbuja,« je pritrdil Tilen. »Bojim se, da tista primerjava med nami in ljubitelji plezanja po prepadnih stenah, ki mi jo je navrgel Časovnik na letališču, ni brez osnove.«

*

*

Po krožnih stopnicah so se povzpeli v veliko podolgovato dvorano z dobro obloženim omizjem. Različne vrste pečenk, omak, sadja

in drugih dobrot so bile skrbno pripravljene in lepo razvrščene. Dolga pot jih je sestradala, po nekaj kozarcih vinu podobne pijače pa se jim je razvezal jezik. Pravi živžav je nastal vse naokrog.

»Poglej tjale,« je Šena namignil Tilnu. V slabo osvetljenem kotu je možak v črni halji sedel z neko mačkasto živaljo na kolenih. K njemu sklonjen strežnik ga je pazljivo poslušal, vsaj delovalo je tako. Verjetno je dobil navodila ter se zatem umaknil, skrivnostna postava pa je vstala z mačko v naročju in stopila k najbližjemu omizju ter z nekakšno zadržano vzvišeno nagovorila Časovnika iz njihove skupine.

»Torej, to je naš gostitelj!« je dejal Tilen.

Šena je prikimal. Nekam znan mu je bil ta Veliki duhoven. Vse je kazalo, da je možak z mačkasto živaljo prav on. Tilen in Šena sta opazila, kako se jima med pogovorom s Časovniki vse bolj približuje. Nekaj korakov stran se je pogovoril še z enim od gostov, ko

je k njemu pristopil njihov spremljevalni svečenik iz tistih mrliških prostorov. Po globokem priklonu pred Velikim duhovnom je s ponosom sporočil zadovoljstvo polbogov z izkazano gostoljubnostjo.

Veliki duhoven pa je mirno nadaljeval z božanjem mačkaste živali po hrbtu in se vzvišeno smehljajal: »Dober sprejem ste pripravili, da. Polbogovi so videti zadovoljni,« je dejal ter ga z rahlo kretnjo roke odslovil in s še bolj vzvišenim izrazom na obrazu stopil mimo njega proti naslednji skupini gostov.

Tilen in Šena sta se spogledala. Ni jima ušla nekakšna porogljiva oholost med omenjanjem »polbogov«. Še bolj sta prikrila svoj zasledovalni pogled.

»To ni v redu, kajne?« je pošepnil Šena.

Prot se je takoj odzval na Zejev poziv. Nekaj nujnega je moralo biti. Morda ga kliče prav zaradi Tilnovega obvestila o odhodu na planet Opi, ki so mu ga poslali z NEUSTAVLJIVE.

V hologramu Protovega zapestnega sprejemnika se je prikazal Zejev obraz.

»Zdravo, Prot! Splet dogodkov nama ne dopušča odlaganja pogovora o posebnostih naše civilizacije. Povedal sem vam o znanstvenem dosežku, o podvajanju živih bitij, tako Časovnikov kot vas, ljudi.

Ta novost nam je vnesla veliko zmede. Ob bogastvu, ob novih zanimivih možnostih nam skozi smeh, igro strahu in speče hudobije zni-

žuje ceno spoštovanja tujega življenja. Podtika nam nevarno in hitro spreminjanje vrednot, ki posamezniku ustavljajo sproščanje izbruhov, vzgibe divjosti in slepo, brezobzirno uničevanje. Prvič po dolgem času nam naš svet vrednot ni dovolj močno zavrnil strasti.»

»Mar torej Kanja krši vaše dosedanje vrednote?» je dejal Prot.

»Da, on je eden najnevarnejših kolovodij. Že prej se nisva nič kaj lepo razumela, sedaj pa se prepad med nama še vse bolj pogloblja. Prav na njem se nam nazorno kaže nastajanje izrodkov skozi podvajanje.

V hipu možno podvajanje kogarkoli je dokaj podobno dosedanjim, dovolj preverjenim tehnikam podvajanja. Pomembnejša novost je manj vidna, skrita v ozadju, a dosti bolj usodna. Razložil bom. Nevarno smo se ušteli.

Precej časa že obvladamo telepatski miselni prenos. Z njim se nam je odprla možnost poživljanja čutnih čustvenih zaznav. Toda hitrih, trajnih, neželenih množičnih posledic

nam telepatski miselni prenos ni vsilil. Možno ga je nadzirati kot govorno besedo.

Za zvest prenos vseh čustev, s čutenjem in odzivi, pa zgolj telepatski miselni prenos ne zadostuje. Vse življenjske izkušnje bi nujno morale imeti enake, tako kot vse strasti in vse bojazni, skrite v sogovorniku po telepatski poti. Sicer naše dožemanje ni enako. Prizadetost bo drugačna, manjša, težko si je skupno deliti čustva z nam tujim bitjem. Če pa misel, čutenje in čustvovanje od svojega dvojnika prevzameš s svojo podzavestjo, z vsemi svojimi nagnjenji, svojim čustvovanjem, potem imajo odzivi obeh na vse pritiske skupno osnovo. Naveza z dvojnikom te potisne v smer njegovega spreminjanja. Lahko bolj malo, morda pa tudi preveč. Lagodnost v prepuščanju je tu nevarna. Tvoj jaz se ti premakne, da se v temeljih zamaješ. Ni manjkalo opozoril na možne preobrazbe, toda zalegle so le za sprejem nadzora, vendar spet ne dovolj doslednega. Preobrazba je zajela posameznike prej in dosti bolj močno, kot smo predvideli.

Svojega dvojnika je ponudil tudi Kanja. Prav rad, je rekel, ga da na voljo znanstvenim poskusom, in nato še predlagal, naj mu dvojnika pošljejo v sužnost, v deželo Krel, na planet s primitivnimi ljudstvi. Tam naj spozna življenje sužnja in vso okrutnost suženjstva.

Ta predlog smo sprejeli. Nič se nam dotlej še ni umaknilo nadzoru. Sprva se je vse zvrstilo po načrtu. Sledil je poseg v dvojnikov spomin, iz katerega mu je bila vzeta zavest pripadnosti Časovnikom in znanje o življenju na visoki stopnji tehnološkega razvoja. Skozi podvajalnik pa je dobil znanje in navade enega od sužnjev. Vendar je bil v vsem ostalem Kanja.

Tak je bil vržen v suženjstvo, k lastniku, ki je svoje sužnje gonil s poljskih del še na izgradnjo tamkajšnje utrdbe, da so do smrti izčrpani umirali pod težkimi bremenmi.

Tam je Kanjev dvojnik spoznal sužnjo, se ujel z njo v ljubezni, prijateljstvu in hrepenenju po svobodi. Želja po preživetju mu je dala nove moči. Toda sužnja je odrasla in gospodar jo je

prodal. Dvojnik je bil zmeden. Nekaj nedovoljenega zadrževanja ob mladi sužnji je tako razbesnelo lastnika, da se je okrutno zdivjal nad dvojnikom in ga postavil za tarčo vseh posmehov ter prepustil okrutnemu izživljanju stražarjev, vse dokler se dvojnik ni odločil za beg.

Toda le uro po pobegu so se biriči pognali za njim. Začel se je neizprosni lov.

V nepreglednih gozdovih, kamor se je zatekel, je kmalu spoznal pravi pekel. Mraz, vlaga in lakota so ga odgnali nazaj v naselje, kjer so ga spoznali in ujeli.

Njegov lastnik je, v svarilo ostalim sužnjem, nagnal nanj pse. Dodobra ogrizenega je že hotel pokončati, ko je suženj dvignil svoje roke v prošnji za milost in v priseganju stalne pokornosti. Prav bedno ga je bilo videti. Toda to ga je rešilo. Klovnska ponižnost je začela na njegovo srečo vse bolj zabavati gospodarja. Še nekajkrat ga je udaril z bičem in pustil pri življenju.

Odtlej je bil Kanjev dvojnik pokoren suženj z vse večjo željo po moči, ki se mu je pod zaničljivimi pogledi njegovih biričev in pod udarci biča vse bolj krepila. Zaželel si je vzbujati strah drugim, vzbujati strahospoštovanje mu je postala osnovna vrednota. Da bi se ga bali, si je želel vse močnejše. Tako, kot je videl zreti v svojega gospodarja sužnja, izničeno bitje, kot je bil sam.

Tedaj je Kanja prekinil suženjstvo dvojnika. Vsa njegova nagnjenja in strasti z vsemi spoznanji pa je dal prenesti vase, da so se ujemale strasti seštele, nasprotne oslabile.

Če bi v dvojniku vzniknil odpor do nasilja, bi združitev z njim Kanjo oplemenitila. Tako pa je padla želja po moči na prikrito vrstnico. Strah dvojnika je našel zaščito v prikriti Kanjevi strasti do nasilja in v skupnem ujemanju so okrepljene strasti prestopile mejo sveta na osnovi naših temeljnih vrednot.

Kanja bi moral iti na zdravljenje. Bolj bi morali vztrajati pri tej zahtevi. Omehčal nas je s sklicevanjem na svoje žrtvovanje znanstvenim

preizkusom in še bolj s prepričevanjem, kako bo vse, dobljeno iz dvojnika, sčasoma zbledelo.

Predvsem pa smo se ušteli v hitrosti Kanjevega združevanja s Časovniki enakih nagnjenj. Prej, kot smo predvideli, so svojo združbo razpletli skozi tisoče povezav.»

»In sedaj Kanja s pomočjo podvajalnika spreminja svet vrednot posameznim Časovnikom ter si pridobiva nove pristaše,« je trpko navrgel Prot. »Agresivnost in hudobija postajata tako med Časovniki množična.»

Zej je narahlo prikimal. »S sprenevedanjem so si izborili možnost zlorabe. Njihove žrtve so primitivni domorodci, ki jih z intrigami pehajo v spore, v vojne, v okrutne boje, da je njihovo življenje kratko in bolj živo v trganju iz smrtnih krempljev. Mednje, v ta okrutni svet, potem spustijo svoje dvojnike. Toda tudi to jim ne zadošča. V nove civilizacije so se usmerili mimo vseh dogovorov o spoštovanju tujih bitij v vesolju. V lasti imajo že celotna vesoljska pro-

stranstva, tudi gravitacijski vrtinec, v katerega so vas skoraj ujeli. Še zadnji trenutek smo vam priskočili na pomoč. Le malo je manjkalo, da vas niso zajeli, pa čeprav smo se odzvali še pred ulovom vaše predhodnice. Dobro ste izkoristili sporočilo z NEPTUNA.

Po njihovih načrtih ste zdaj prav vi, Zemljani, na vrsti. Vaš miselni in čutni svet jih zanima. Zato so zvabili vaše tovariše na planet Opi, kjer jih nameravajo vreči v boje za preživetje, na poligone za spremljanje vseh čutnih in čustvenih odzivov. Vsakega posebej pahnejo v smrtno preizkušnjo in mu iztisnejo najbolj nagonske odzive. Nihče se ne izmakne pogubi.«

»O, ti podle svinje, ti!« je zaklel Prot.

Zej je nadaljeval: »Podvajalnik je skrit na planetu Opi in zastražen. Brez tveganja življenja se nihče, ne Časovnik ne Zemljan, ne more prebiti do njega. Vrednot za samožrtvovanje v skupno dobro pa Časovniki več nimamo v zavesti. Vsaj ne dovolj za tako tvegano pobudo. Kanjeve namere tudi niso splošno znane, ker se nam je preveč razlik nabralo v razlagah in

tudi nezanimanje za poglobljeno razumevanje je tu prav usodno. Časovnik ni pripravljen vložiti truda v razmislek o vsem, kar zdaj Kanje počnejo, obnaša se, kot da mu ni mar za vse skupaj. Ko bo prepozno, bo seveda dosti govora, vendar pa zapozneli 'ne' nima veljave. Tega pa ne smemo dopustiti. Kanje moramo razkrinkati z vsemi njihovimi namerami in početjem.»

Nato je Zej umolknil, pustil Protu čas za premislek ter nadaljeval: *«Pohod Kanj bo za vas, Zemljane, usoden, še preden se Časovniki zavedo, kaj se tam dogaja.»*

»Da,« je pritrdil Prot, *»to se ne sme zgoditi.«*

Zej se je rahlo nasmehnil. Očitno je pričakoval tak Protov odziv.

»Torej sva se razumela. Ponujam vam sodelovanje.»

Prot je prikimal: *»Seveda, čeprav ne vem, kaj naj naredim.«*

Zej se je zagledal Protu v oči:

»V podvajalniku so shranjeni zapisi o vsem, kar je kdo z njim počel. Če bi te zapise lahko

posredovali vsem Časovnikom, bi s tem prav gotovo lahko razkrinkali Kanje.»

»Prevzamem to nalogo,« je trdo dejal Prot.

»Prav.« Zej ga je še nekaj trenutkov ocenjujoče motril. *»Podajte se za svojimi tovariši. Na planetu Opi vam bodo naši agentje v pomoč, posredovali vam bodo vse, kar so doslej odkrili, vse njihovo znanje vam bo na voljo. O ukrepih pa se bomo sproti odločali, saj bova po agentih v stalnem stiku.«*

»Še nekaj!« je nato dejal Zej. *»Ne bi bilo napak, če s seboj povabite vašo prijateljico Avo. Izlet bi bil videti bolj spontan.«*

S Protovega obraza so izginile resnobne poteze: *»Morda res ne bi bilo napačno. Če bo le sprejela ponudbo.«*

Plesalka Ava ni skrivala veselja nad Protovim obiskom. Prav radostno in voljno mu je nastavila svoje polne ustnice v dolg vroč poljub: *«Si me že pogrešal?»*

Prot je prikimal: »Rad sem pri tebi, toda vse se nam obrača v nepredvidljive zaplete. Moral bom na planet Opi.«

«Hm.» Ava se mu igrivo privila. *«Potrebuješ vodiča?»*

«Bi šla z mano?» jo je povabil. »Lahko bi nama bilo prijetno.« Ava mu je veselo prikimala: *«Zanimiv planet, precej zabavno mora biti tam. Že Zej mi je razložil, kako pomembna je tvoja naloga in da bi bilo koristno, če bi izvedel kaj več o nas, Časovnikih.»*

»Aja, je že govoril s teboj?« Ni se odločila zgolj zaradi nagnjenja do njega. »Kaj ti je še povedal?«

»Oh, nič posebnega. Naj združim koristno s prijetnim in grem s tabo na Opi.«

»A tako! Nič drugega?«

»Saj je dovolj, kajne?«

Vse skupaj bi lahko bilo prav zabavno, je govoril njen pogled.

»Raje se sprostiva, pridi!« Ava ga je odvedla k naslonjaču in se po zapeljivem objemu udobno zleknila v njegovo naročje ter nadaljevala pogovor o zanimivostih planeta Opi. Razgrinjala mu je zanimivosti neznanega sveta, poznala pa je še nekatere podrobnosti. Tam so bila nenavadna plemena izredno divjih ljudstev na stopnji še ne dokončane evolucije iz opic v razumska bitja. Vendar je bilo njihovo zavedanje nad živalskimi vrstami, blizu ravni kamenodobnega človeka ali ne preveč različno, vsaj po Avinem pripovedovanju je bilo moč tako sklepati.

Ava se je poredno zahehetala. *«Imajo pa,»* je dejala med ljubkovalnim božanjem Protovih poraščenih prsi, *«ta bitja neverjetno spolno moč.»* Z boki se je v rahlih izzivalnih gibih vse bolj pritiskala obenj ter mu s svojim lepo oblikovanim telesom dražila njegovo moško željo po poudarjanju spolne moči.

Prot se je prešerno zasmel: »Tudi v primeri z nami, Zemljani.« Na tistem potovanju po Jezeru erotičnih sanj se je z Avo dovolj lepo ujel. Njene ustnice so se rahlo razprle med približevanjem k njegovemu ušesu. *«Opijci so tudi zame premočni,»* je zašepetala ter mu med božajočim poljubljanjem s sunkovitimi gibi svojega telesa dražila željo po čutnem užitku, *«tisti biki bi me raztrgali»*.

Nenadoma se je razposajeno odmaknila: *«Bi rad videl seksanje svoje Zemljanke s tistimi domorodci?»*

Protov presenečeni pogled je Avo še bolj spodbudil.

«Pred kratkim mi je znanec, dober prijatelj tistega ekscentrika Kanje, prinesel nekaj holi

posnetkov na to temo. Ne vem, kako jih je dobil, in tudi ne, ali so samo domišljajska študija ali pa posneti celo v živo.»

Zleknjena v Protovem naročju, je Ava dala šifrirno znamenje programskemu vodiču holija za prikaz posnetka in že je v holijevelem prostoru, slabe tri metre stran, nastal prikaz, zvest neposrednemu gledanju v živo.

Na tleh je klečala mlada ženska, s polnima dojkama, po katerih je božajoč polzela velika kosmata roka. Povsem je spominjala na Zemljanko, le nekako otopela in odsotna je bila videti.

»Sužnja,« je pojasnila Ava. *»To je prikaz domorodca z zemeljsko sužnjo.«*

Velika kosmata taca je začela stiskati dojko, medtem ko se je temno modra, z brado in dolgimi lasmi poraščena orjaška Opijčeva glava pomikala po njenemu tilniku v ljubečem grizenju. Gibi rok, sprva počasni, so se vse bolj strastno spuščali do posega v njeno mednožje in do kratkega, komaj zaznavnega stoka s pritajenim vzdihom.

Orjaški kosmati samec je zahropel v sladostrostju, se privzdignil za njenim hrbtom ter ji s potiskanjem glave k tlom začel upogibati tilnik. Ruk poželenja se mu je izvil iz grla. Nato si jo je vzel.

»Huh!« je puhnila iz sebe Ava med privijanjem k Protu. »Greva še midva.«

»Hm!« Avina pobuda ga je presenetila med zatopljenim gledanjem. Vsiljeval se mu je pomislek o verjetnosti posnetka v živo. Toda odrinil je pomisleke in se posvetil Avi. Prizor jo je očitno spolno razdražil do neučakanosti.

Po spolni potešitvi sta se Prot in Ava ponovno ozrla v holi, kjer se jima je kazal že povsem drugačen prizor. Spolne igre je bilo konec. Opičnjak ob steni je z občasnimi pogledi opazoval Zemljankino hojo po sobi. Nekaj je želela narediti. Obraz ji je bil vidno zresnjen, žalosten, zamišljen. Globoka notranja prizadetost je vela iz nje, vsak čas bi ji morale privrete solze. Ob nenadnem zunanjem klicu pa je močno presunjena privzdignila glavo.

Sprožen splet dogajanj je še bolj pritegnil Protovo pozornost.

Zemljanka je planila k vratom majhne kočice, vendar jo je Opičnjak že naslednji trenutek prestregel in odvedel nazaj, ob ponovnem klicu človeškega glasu od zunaj pa je samo še vzdrgetala s kapljajočimi solzami po licih. Ob pogledu na jokajočo Zemljanko je Prot začel verjeti v zvesti posnetek iz resničnega življenja. Vse bolj je postajal prizadet. . . Ava je prekinila predvajanje posnetka. . . Tista ženska bi lahko bila ena izmed astronautk iz pogrešanih vesoljskih ladij? Morda so jo po zajetju vrgli v suženjstvo tem primitivnim bitjem. Posnetek astronautke - sužnje v živo! Od Kanj bi kaj takega že lahko pričakoval.

Na vrhu visoke skale pod kamnitim obokom so Šena, Geni in Rac opazovali v mrak pogreznjeno mestece pod sabo, kjer so nočni mir na zatemnjenih ulicah prekinjale le manjše skupine domačinov in posamezniki v hitri hoji.

Geni je pokazala proti utripajočemu svetlikanju na nasprotni strani bližnje ulice: »Nekaj hrupnega prihaja od tam!«

Rac je radovedno iztegnil vrat. Toda vejevje tamkajšnjih dreves in strehe hiš so mu zakrivali razločnejšo podobo. »Gremo pogledat!« Vse več bakel in posameznih postav so lahko razbrali.

Šena je odkimal. Preveč ga je prevzemala utrujenost po napornem dnevu. Nasprotno je

bil Rac še poln življenja. Obrnil se je h Geni: »Ničesar se nimaš bati. Domačini nam ne bodo storili nič žalega.«

Na Genin obotavljajoči se pogled je Šena le skomignil z rameni. Nobenega razloga za strah ni bilo videti. Na koncu je pristala: »Prav, oglejva si to dogajanje!«

Rac se je z eno od bakel spustil do kamnitih stopnic ter naprej na ozko ulico staroveškega mesteca in stopil proti utripajoči svetlobi.

Vrvež je bil sredi mestnega trga, od koder se je kolona vojščakov z vklenjenimi orjaškimi Opijci pomikala proti njima.

»Za težka fizična dela imajo te orjaške Opijce,« je pojasnil Rac med iskanjem mesta z dobrim razgledom. Rob trga je bil še najprimernejši. Zadržal je Geni. Vse dogajanje sta lahko spremljala od tam.

»Sužnji se upirajo!« sta zaslišala svarilni klic mimoidočega domačina.

Z divjim vpitjem in udarjanjem z biči so vojščaki preusmerili kolono vklenjenih sužnjev proti zgornjemu delu trga.

Geni in Rac sta stopila na nekoliko privzdignjeno stopnišče tamkajšnje zgradbe.

Mišičasti Opijci, za glavo višji od svojih stražarjev in s človeško, vendar precej gorilasto zunanjostjo, so bili kljub močnim okovjem videti zelo nevarni. Silno moč so razkrivala njihova mišičasta telesa v siju bakel.

»Verjetno so jih presenetili,« je odvrnila Geni med radovednim oziranjem zdaj po Opijcih, zdaj po njihovih stražarjih. In kmalu so tudi vojščaki opazili njo. Vidno so se vznemirili. Eni so ji mahali v pozdrav, drugi so se ji klanjali. Vsekakor je njena prisotnost naredila močan vtis nanje. Tudi na poveljnika straže, tako da je pristopil k njej ter se z mečem v roki udaril po prsih:

»Pozdravljena, lepa polboginja!« je zaklical med ponosnim kazanjem na jetnike. »Roparski Opijci ne spoštujejo nikogar, niti vaših očetov bogov. Zajeli smo jih skupno z njihovim vodjo.« Nato je pomignil dvema vojščakoma, naj pred polboginjo pripeljeta orjaškega Opijca, ki se je pustil potisniti naprej

do nekaj metrov pred Geni. Tam se je razkoračil v tako ponosni in vzravnani drži, da je s svojim velikim mišičastim telesom kljub okovjem deloval veličastno. Kakor da bi mu bile verige na rokah na lastno željo in jih lahko raztrga, kadar hoče.

Geni je bila videti prava polboginja v primeri s temi robotimi bitji. Tudi vladar Opijcev se ni mogel ubraniti občudujočega pogleda.

»Lepa si, polboginja!« ji je zaklical v pozdrav, ne meneč se za vojščake, njihovo potiskanje, suvanje in vzklikanje.

»Kaj boš govoril, ti, zavračevalec bogov,« ga je zavrnil poveljnik stražarjev in sunil s sulico proti njemu ter mu ukazal, naj poklekne v znak spoštovanja.

Vladar Opijcev je še naprej zrl v poosebljeno božansko lepoto mikavne Geni, nato počasi upognil koleno v spoštljivem priklonu ter se iznenada, v hipno spremenjenem razpoloženju sunkovito dvignil. Ponovno razkoračen je

s silnim glasom vzkliknil: »Moja boš, lepa polboginja!« In se z okovanimi rokami nekajkrat udaril po prsih.

Geni se je umaknila za korak.

»Moja boš, lepa polboginja!« je ponovil še odločneje vladar Opijcev.

Poveljnik straže je stopil med njega in Geni.

»Ne boj se, lepa polboginja! Ta Opijec se ne bo rešil ujetništva! « je dejal med potiskanjem Opijca najprej in vstran, nato na pot, kjer se je kolona pomaknila naprej v svojem sprevodu.

*

*

Naslednjega dne je vladar mesta Ortran pripravil veliko športno tekmovanje z udeležbo vseh najboljših tekmovalcev iz njihovega mesta.

Med zajtrkom v kraljevi palači, ko sta Tilen in Šena pospravljala kar obilen obrok, se jim je pridružil Rac. Prisedel je h Geni in takoj začel

še ves razgret: »Si slišala za pobeg vladarja Opijcev?«

Geni se je vidno vznemirila.

»Nekdo mu je baje pomagal od zunaj. Stražarji govorijo o njim sovražnih bogovih. Drugače po njihovem ne bi bilo možno. Ne vem. Glede na njegovo orjaško moč bi se, vsaj po moje, lahko rešil tudi sam. Ja, paziti bomo morali na Geni,« je dejal in pogledal Tilna. »Od take zatelebanosti v Geni lahko pričakujemo marsikaj, tudi poskus ugrabitve.«

Tilen ga je začudeno pogledal: »Kaj blebetaš?« »Včeraj sva se srečala z njim,« je pojasnil Rac in začel pripovedovati o nočnem srečanju z ujetimi Opijci.

*

*

»Zmagovalni venec iz rok polboginje bi našim tekmovalcem pomenil neizmerno čast,« je s pogledom, uprtim v Geni, dejal vladar Ortrana. »Zelo počaščeni bi bili.«.

»Prav!« je pristala Geni, in to s tako samovšečnim nasmehom, da se Tilen ni mogel ubraniti nalezljive razposajenosti. Vprašanje o možnosti njegove zmage na tem tekmovanju mu je kar ušlo z jezika. Prav zanimivo je bilo vse skupaj. Zabavno bi bilo. Glede na manjše postave domačinov je lahko računal na precejšnjo prednost v športnem tekmovanju, vsaj kolikor bi bila dovoljena njegova udeležba.

»O, seveda!« se je vzradostil vladar Ortrana. »Z mečem se moji podložniki ne upajo kosati s polbogovi, saj se navadni smrtniki zavedamo pogubne moči polbogov. V nenevarnih športih pa je udeležba polbogov prav zaželena.«

Tilen je smeje se pogledal Šena. Ta je nekaj mrmral o cepcih in razbijanju betic s kiji ter o behavosti tovrstnih športov, ker so skrajno neumni, vendar se je na vprašujoči pogled vladarja Ortrana prijazno nasmehnil. »Tek, rokoborba in metanje kopja so mi od nekdaj

všeč. Moj prijatelj Tilen je kot rojen zanje. Prav rad se jih bo udeležil.«

*

*

Tilna je po vstopu med tekmovalce kmalu zajelo pravo tekmovalno navdušenje. V veliko zabavo domačinov in Časovnikov je prepričljivo zmagal v teku na tristo korakov ter nato še v rokoborbi, kjer je s svojim znanjem borilnih veščin prav briljiral.

Celo najmočnejši predstavniki domačinov se mu niso mogli zoperstaviti. Vsi po vrsti so mu lepo nasedli na nekaj preprostih judo metov in ga potem, po pristanku na tleh, samo še debelo gledali, brez želje po nadaljnji borbi.

Tako je bil Tilen kot večkratni zmagovalec priljubljen slavljenec domačinov, kamorkoli je prišel. Dva domačina sta ga celo ponesla na ramenih mimo navdušene množice vse do Geni. Pripadala mu je nagrada s poljubom. Tilen se je zadovoljno razkoračil. Celo preveč

zadovoljno. Vsaj Geni je že začela odkimavati. Toda publika je čakala. Ni se mogla več izmikati. V rahlem poljubu se je dotaknila njegovih ustnic in že so vriski in kriki navdušenja sprostili ozračje.

Tekmovanju je sledilo pravo rajanje s pečeno divjačino, vinom in vse bolj razigranim vzdušjem. Še Tilen in Geni sta se kmalu našleza prepričanja o velikem pomenu tega tekmovanja. Seveda na zabavni ravni in z dodeljenima vlogama.

Tilen se je celo tako poistovetil z domišljjskim likom starogrškega heroja, da je preseščal tudi Geni. Glede na njegovo odkrito dvorjenje pa jo nekaj nastopaštva ni niti najmanj motilo. Prav nasprotno. S svojim smehom je celo vzpodbujala Tilnovo razposajenost. Pravzaprav sta se vse bolj pretvarjala, da se pretvarjata. Tako je prišlo tudi do tega, da se je Tilen sprenevedal, kako je zaljubljen v Geni. Seveda vse skozi igro in v zabavo domačinov. Prav zabavno. Še dolgo v noč so veseljačili.

Po postopnem umirjanju direndaja je k Tilnu prisedel Časovnik, ki se je po večmesečnem bivanju, vsaj tako je govoril, počutil že pravega domačina. Ni bolj zanimivega planeta, je razlagal. Pa tudi sicer je bil bolj zabavne narave. Nešteto domislic je letelo iz njega v sproščenem pogovoru, tako da ga je Tilen povprašal še po najzanimivejši posebnosti v teh krajih.

»*Podvajalnik!*« je odvrnil Časovnik v pomenljivem nasmihanju. »*Kljub vsem ostalim nespornim zanimivostim je večina tukaj prav zaradi njega, kajne?*«

Tilen se je zasmeljal v potrditev samoumevnosti Časovnikove pripombe. Bolj zase pa se je popolnoma zresnil. Časovnikova pripomba ga je presenetila. Tako blizu je ta zadeva. Nekje v bližini. . . To bi moral sporočiti Protu. Predvsem pa bi moral dognati vzrok pomembnosti tega podvajalnika.

Tilen je v zabavnem vzdušju povprašal Časovnika še po njegovih izkušnjah. Ta je z

vidnim zadovoljstvom naredil požirek iz velike čaše, najbrž tiste poživljajoče pijače, podobne vinu domačinov. Vsekakor je deloval okajeno. »Brez osebne izkušnje ne dojameš bistva podvajalnika,« je dejal, prepričan o svojem prav, ter se med prešernim smehom samozavestno zagledal v Tilna. Ta pa je seveda izkoristil njegovo zgovornost ter navrgel kakor mimogrede:

»Ne razumem odpora nekaterih Časovnikov do teh naprav.«

Časovnik je omalovažujoče odkimal: *«Najbrž nam je v podzavesti skrit strah pred sprejemanjem revolucionarnih novosti. Povsem nepotrebna bojazen.»*

*

*

»Na čast našemu junaku!« je s privzdignjeno čašo nazdravil vladar mesta Ortran in stotero

gostov ob vseh omizjih velike slavnostne dvorane ga je posnemalo navdušeno in v bučnem odzivu.

Tilen je veselo odzdravljajal. Leski v Geninih očeh so ob radoživem nasmihanju izzivali Velikega heroja, kot ga je krstil Šena. Vse več čutnosti je bilo v njenem smehu. Ujela sta se bolj kot kdajkoli poprej, o tem je bil prepričan. Njegova bo. Še to noč bo njegova. Mora jo dobiti. Pri vsej svoji živahni naravi se mu je doslej le malo preveč izmikala. Gnan od prekipevajoče energije, jo je drezal s poželjivim pogledom ter si jo prižemal, in Geni ga ni zavračala, prav nasprotno, samozavest velikega zmagovalca ji je godila.

»Tilen, to vino te bo vrglo!« ga je očitajoče opozarjala med smehom.

»Mene! Nikar ne skrbi. Nocoj me lahko samo poživlja.« Primaknil se je k njenemu vratu in pošepnil: »Ti bi me lahko še bolj!«

Geni se mu je igrivo izmaknila. »Poglej, za omizjem pri vratih bi radi Velikega zmago-

valca. Pojdi jih pozdravit, moram se preobleč,« mu je navrgla med zvonkim smehom ter vstala. »Do svoje sobe skočim, da se uredim.«

Kar nekaj prebliskov je prešlo skozi Tilna in njegovo, po svoje kar hitro dojemanje, v tistem trenutku. Okoliščine so bile namreč preveč ugodne, da jih ne bi izkoristil.

»Prav, Geni! Kar pojdi! Pozdravil bom fante ob vratih.«

*

*

Pred velikim stenskim ogledalom iz polirane zlate plošče je Geni samovšečno ogledovala svoje lepo telo, skozi katero so še vedno prevevali Tilnovi žejni pogledi. Koliko vročega poželenja se je ta večer paslo po njej! Vso jo je prevzelo od čutnih dotikov. Tilen je bil prav zabaven. Z vso svojo lahkomiselnostjo naravo je prodrl vanjo in ona mu je za povrh še vzpod-

bujala agresivnost. Čeprav je rahlo prepotenten že po naravi. Geni se je nasmehnila svoji navihanosti.

»Geni!«

Skozi vrata v njeno sobo se je pokazala Tiltova glava: »Ti lahko pomagam?«

»Hm! Kaj nisi pri svojih oboževalcih?«

»Sem bil,« je odvrnil. »Izpraznili smo čašo vina v tvojo čast. Potem je postalo dolgčas.«

»Nekam hitro si to opravil!«

Objel jo je okrog pasu in prsi ter začel poljubljati razgaljeni vrat. »Moja boš, Geni, moja!« ji je pošepnil.

Geni se ni upirala ljubkovalni igri vse bolj razvnetega prijatelja. »Rad te imam!« je dejal strastno.

Polaskalo ji je. Med izmikanjem svojih ustnic se mu je nagajivo zahihitala. Vsaj nekaj časa je uživala v upiranju. Sicer nič kaj odločnem, toda dovolj, da se je do vročega poljuba lahko prebil le manjši del iz poželenja izvabljene agresivnosti.

Nenadoma se mu je poredno izvila.

Tilen se ni mogel več zadržati: »Bodi moja!«
»A kar tako?« je z igranim presenečenjem za-
tegnila.

»Geni, želim si te!«

»Ti vzbujam poželenje?«

»Greva seksat!«

»Hm, hitre želje imaš.«

»A greva?«

»Nisem še razpoložena.«

»Ujemava se.«

»Hiter si, moj Tilen!«

»Moja boš!«

Geni se je še bolj poredno zahihitala. »Bom!«
V Tilnu je vse vzkipelo, toda Geni se mu je
ponovno izvila iz rok. »Ne nocoj,« je dejala
med izzivalnim smehom in stekla skozi vrata.
»Tvoji oboževalci naju čakajo. Morava jih po-
zdraviti.«

*

*

V veliki slavnostni dvorani so se mešali pijanski vzkliki z neubranim petjem dodobra okajenih gostov. Tilen je trčil na zdravje s Časovnikom.

»Nekam hitro sta se vrnila s prijateljico!« ga je nagovoril Časovnik iz prejšnjega pogovora o podvajalniku.

»Naše ženske so prefriganke.« Genino izmikaju mu je izvabljalalo viške energije na površje.

»Ne vem, kaj bi naredil z njo.«

Časovnik se je prešerno zasmel: *»Tudi mi nismo nič na boljšem z našimi,«* je razumeval joče navrgel. *»Na zdravje!«*

Po izpraznjeni čaši se je primaknil k Tilnu: *»Lahko si jo nekoliko privoščiš!«*

Tilen je presenečeno pogledal ob nepričakovani ponudbi: *»Kako?«*

»Preprosto. Vzemi si njeno dvojnico.«

»Dvojnico?« Tilnovi okajeni možgani so se kljub vsemu poskušali zbrati za nenavadni miselni napor.

»Sam sem se že večkrat dal podvojiti, dobro poznam postopek. Da, nagovori jo na podoživljanje skozi našo napravo, za ostalo ne skrbi. Pomagal ti bom narediti njeno dvojnico.«

»Tega ji ne smem narediti brez njene vednosti, saj o vašem podvajalniku še ne vem ničesar.« Tilen se je odklonilno nakremžil, toda Časovnik ga je hahljaje poslušal z občasnim odkimavanjem.

»Zabavne igrice so to. Po nepotrebnem smo se vsi obotavljali.«

»No, ja,« je odvrnil Tilen, »saj ne rečem, da ni-
maš prav. Sicer ne nasprotujem tvojemu pre-
pričanju, toda težko mi je presoјati o vsem
tem. Vsaj tako na hitro ne morem.«

*»Popoldne sva se dogovorila o tvojem podvaja-
nju. Sam si se že odločil zanj, vsaj zase,
kajne?«*

Tilen ga je vprašujoče gledal s svojimi mot-
nimi očmi. »Toda za vsem tem mora biti še
nekaj. Sicer se vi Časovniki ne bi kregali za-
radi podvajalnika.«

»Saj je še nekaj. Toda to 'nekaj' je le zabavna igra. Prav gotovo ne boš mogel presoditi pomena podvajalnika brez osebne izkušnje. Tega tudi Časovniki ne moremo. Enostavno ga moraš doživeti. Šele potem boš lahko presojal. Druge izbire nimaš.«

Tilen je neodločno zmajal z glavo. Za razumevanje njihovega spora se bo že moral seznaniti s to napravo.

»V vsakem primeru!« je prepričljivo povzel svoj sklep Časovnik, tako da je spoznanje o nujnosti spusta v to zadevo vse bolj prevladovalo v Tilnovem premišljanju.

»Nocoj ti lahko pomagam, jutri bom že odpotoval s svojimi prijatelji na po vsej verjetnosti daljši izlet.«

»Ne vem, kaj naj naredim!«

»Odločil si se za osebno izkušnjo, ker jo potrebuješ. Vsi vi jo potrebujete, tako kot mi. Zakaj ne bi pritegnil zraven še svoje prijateljice?«

Tilen je po malem prikimal: *»Zase sem že sklenil, da se spustim v to zadevo.«*

»No, vidiš!« Časovnik je žarel od prešernega popivanja.

Tilen je pogledal Geni. Na nasprotni strani mize je koketirala s svojim sosedom, Časovnikom. Ni se mogel odločiti. Vsaj ne takoj. Ni mu bilo lahko. Vseeno je bilo prisotno tveganje. Toda s podvajalnikom so se morali seznaniti. To zadevo morajo spoznati, vse, na kar se ta podvajalnik navezuje, morajo poznati. Mimo tega ne bodo mogli. Ne morejo! Sunkovito je nagnil kozarec in ga izpraznil. »Prav, pa dajmo!«

Časovnik ga je spodbudno pogledal: *«Tvoji prijateljici lahko ponudiva možnost podoživljanja združitve svečenice z boginjo O. Sprevod svečenic bo vsak čas na poti v hram njihove boginje, lahko ji ga pokažeš pod našimi okni ob njihovem mimohodu. Boginja O je največja skrivnost tega planeta in tem svečenicam se bo ta skrivnost nocoj razkrila.»* Časovnik se je zvito nasmehnil Tilnu: *«Tudi tvoji prijateljici se lahko!«*

Skozi Tilna so prehajali nelagodni občutki. Saj ni imel izbire. Vseeno ne bi smel tega narediti Geni, mu je kljub od pijanosti upočasnjenim mislim prihajalo v ospredje.

»No, saj že prihaja. Slišiš petje?«

Tilen je dvignil glavo. Ubrano dekliško petje je bilo slišati od zunaj, sicer bolj oddaljeno, vendar vseeno dovolj razločno. Gostje so se z zanimanjem pomikali k oknu.

Tilen je stopil proti obokani stenski odprtini z izhodom na manjši balkon.

»Kaj se dogaja?« je zaklicala Geni.

»Svečenice gredo v hram boginje O.«

Geni se mu je radovedno pridružila pod obo-
kom z lepim razgledom na ulico in na premi-
kajoči se sprevod svečenic.

»Nocoj se jim bo razkrila skrivnost svečenice O,« ji je pojasnil Tilen.

Geni si je z zanimanjem ogledovala zamak-
njene obraze mladih svečenic. *»Vse so pre-
vzete od pričakovanja!«* je ugotovila po kraj-
šem opazovanju.

»Da, boginja O je najbolj skrivnostna boginja!«

»Zakaj skrivnostna? Kaj je v ozadju?«

»Ne vem, tega baje nihče ne ve.«

»Kaj bi le lahko bilo?«

»Nekaj mora biti!«

»Tudi Časovniki ne vedo?«

»Ne! Nekateri Časovnice so se v podvajalniku poistovetile s svečenicami, te vedo, nočejo pa dajati izjav o tem. Pravijo, da ni za moške.«

Geni si je vse bolj radovedno ogledovala zamaknjene dekliške obraze.

»Ženske jo lahko spoznate prek podvajalnika,« ji je namignil Tilen.

»Misliš resno?«

Tilen je prikimal: »Vsaj pravijo tako.«

»Bi lahko tudi jaz?«

»Najbrž že. Vsaj po tem, kar sem slišal.«

Geni je boječe pogledala Tilna: »Kaj, če je nevarno?«

Tilen jo je stisnil k sebi: »To zanikajo. Saj ti ne bi bila neposredno prisotna. Vse skupaj bi podoživljala na daljavo.«

»Kako pa vse to deluje? Toliko govora je o tem podvajalniku, pa še vedno ne vemo ničesar o njem.«

»Moramo se seznaniti s to zadevo, s tem podvajalnikom.«

»Res ne vem. . . »

»Boš poizkusila?«

»Malo se bojim!«

»Sam sem se že odločil. Dogovoril sem se za preizkus te naprave, tako da se postopoma seznanimo z vso to zadevo. Dal se bom podvojiti.«

»Kaj res?«

»Da! Sprejel sem vabilo Časovnika, naj se jim pridružim pri skupni seansi. Skoznjo se bom spustil v podvajanje.«

»Ima on že izkušnje?«

»Da, vsaj pravi tako.«

»Bi lahko tudi meni omogočil podoživljanje posvetitve svečenic v hramu boginje O?«

»Seveda! Pravi, da je enostavno.«

»Naj grem?«

»Pojdi! »

»Tilen?«

»Ja?«

»Bojim se. Tako na hitro se težko odločim.«

Tilen se je obrnil k sprevedu. »Brez poznavanja podvajanja in njegovih posledic ne bomo mogli razumeti spora med Časovniki.«

Geni je molče zrla v svečenice: »Prav, saj ne more biti tako nevarno!«

*

*

Časovnik je odpeljal Tilna in Geni po poti do deset minut hoda oddaljene visoke kamnite zgradbe. Stopil je vanjo ter ju z zamahom roke povabil, naj mu sledita.

»*Tule!*« je pokazal ob vstopu v veliko dvorano s školjkastimi celicami.

»*Stvar je zelo preprosta. V sredo školjke se usedeš z željo po svoji podvojitvi. To je vse.*«

»Ničesar drugega?« Enostavnost postopka je begala Geni.

»Ne!« Časovnik se je nasmehnil njeni nejevernosti. *«To je zelo preprosto. Potem si samo še zaželiš biti pri obredu.»*

Geni je vprašujoče pogledala Tilna. Tudi njemu so se porajali pomisleki. Nekaj je prav gotovo še moralo biti, toda saj jih prav ozadje zanima. »Pojdi! To moramo preveriti.« je dejal in jo narahlo potisnil proti školjki.

»Prav! Bom poizkusila!« je dejala in storila po Časovnikovih navodilih. Ta je, primaknjen k Tilnu, pošepnil:

»Za spremljanje obreda ni potrebna podvojitv, ker je že z navadnim telepatskim prenosom misli stik dovolj neposreden. Njeno dvojnico boš lahko med tem odpeljal, kamor boš hotel.«

Tilen je prikimal: »In kakšna bo njena dvojnica?«

»To bo v celoti Geni. Le iz spomina ji lahko izbrišeš vse, po želji.«

»Tudi o najinem dosedanjem poznanstvu?«

»Seveda! Pustimo ji vso podzavest, ki določa njen značaj in čutnost. Znanje in poznavanje

okolja ji preslikamo iz ene tukajšnjih suženj. Ko te spozna kot svojega gospodarja, bo naredila vse v tvoje zadovoljstvo.«

Tilnu so misli ušle v podoživljanje skorajšnjega dogajanja. »Hja, lisička moja zlata,« je zamrmral sam zase.

»Pustiva Geni!« je dejal Časovnik. *»Ne potrebuje naju več. Prenos je že vzpostavljen. V nasprotnem krilu tega dvorca te že čaka tvoja sužnja.«*

»Kaj gre to tako hitro?«

»Seveda, saj to je ena od prednosti teh podvalnikov. Vse se izvede v trenutku.«

»No, pa greva! « je dejal Tilen, vznemirjen od pričakovanja, in se podal za Časovnikom.

*

*

Pred vrati staroveške spalnice je Časovnik prijateljsko pomignil Tilnu: *»Imej se lepo!«*

Tilen je neodločno obstal. V spalnici naj bi bila Genina dvojnica. Sužnja.

Počasi se je primaknil k narahlo priprtih vratom, pogledal skozi in neodločno zastal. Ob plapolanju slabotnega plamena v kaminu je zagledal Genin lik. Da, to je bila Geni. Vsaj po zunanosti. Sedela je na blazini in nekam zamaknjeno gledala predse, kot da čaka. Nekoga je pričakovala. Njega?

Tilen je s samovšečnim nasmehom odprl vrata na stežaj, vstopil ter ponovno zastal. Sužnja je pod zvedavim pogledom sramežljivo povescila oči.

Zaprl je vrata za seboj. Res je bila Genina dvojnica. Pravzaprav je bila to Geni. Dejanjsko je bila Geni. Da si ga Geni in tisti Časovnik nista morda nekoliko privoščila? Nocoj bo njegova in to je bilo najpomembnejše. Pravzaprav mu je bilo vseeno, ali je to Geni ali njena dvojnica. Nič ne bi imel proti taki potegavščini. Noč, v kateri bi Geni igrala sužnjo, bi bila prav zanimiva. Čudovita.

Prisedel je k njej, jo ljubeče pobožal po laseh in razgaljenem vratu ter jo privel k sebi. Zagledal se ji je v obraz. To je bila Geni. Toda

gledala ga je povsem drugače, s polno plašnega občudovanja v očeh in z voljno ponujajočo se vdanostjo. Verjetno ji je všeč. Neverjetno hitro se je ujela z njim, saj ga ni mogla poznati, nekaj globljega jo privlači na njem. Tudi Geni ga je imela rada, to je vendar čutil. . . Vsa njena bit se je ujemala z njim. In to bitje, ta dvojnica, sužnja, je bila pravzaprav Geni. Njen novi gospodar ji je bil všeč, želela mu je ugajati. Z všečnim gospodarjem si vsaka sužnja želi ljubezni, vsaj iz njenih oči je prihajala želja po voljnem predajanju, polnem željne čutnosti. »Ko bi ji le vračal ljubezen,« so mu govorile njene oči. Da, tej sužnji je bil všeč.

Po nežnem dotiku njenih ustnic sta se združila v dolgem vročem poljubu. Ves njegov ogenj poželenja je našel odziv v hlepečem odzivanju njenega razgretega telesa.

Potegnil ji je tančico z ramen. »Bodi strastna!« ji je pošepnil. »Bodi moja!« Spustil jo je na blazino ob sebi, da se je z mehko opuščenimi

rokami prepustila božanju njegovih rok ob nežnem poljubljanju.

»Si še nedolžna?«

Sužnja je odkimala. »Prejšnji gospodarji so me vzeli po svoji volji,« mu je odkrito odvrnila.

»Saj so vam to povedali pred prodajo? Preden ste me kupili?«

Tilen se ji je ohrabrujoče nasmehnil. »Seveda vem. Saj zato me je vse skupaj. . . » Tilen je umolknil sredi stavka. O tem ni imelo smisla zgubljati besed. Le prestrašil bi jo še bolj. »To je nepomembno!« jo je potolažil.

»Moji gospodarji so želeli strastno ljubezen od mene,« je dejala vzburjeno.

»Aja?« je zategnil Tilen, jo poljubil na razgaljene prsi ter se z ustnicami pomaknil k njenemu vratu, do njenih ušes: »Jaz želim enako,« ji je pošepnil med stiskanjem njenih dojk. Roka mu je zdrsnila po njenih bokih do počasnega spusta v njeno mednožje. Vse telo ji je zadrgetalo od spolnega vznemirjenja in strastne želje po spolni igri z njim. Koliko ognja ima Geni v sebi! Ta lisička. In kako ga

je skrivala, se mu je porajalo spoznanje. Pravzaprav bolj izmikala kot skrivala. Z ustnicami se je primaknil k njenim dojkam, jih nežno poljubil, potem spet slačil njeno voljno prepuščajoče se telo, pomaknil roko po njenih ledjih in jo povlekel podse ter prižet v dolg, strasten poljub. Zdaj je bila njegova.

XXVIII

Kljub meglenemu deževnemu dnevu je Tilen prekipel pod močnim vtisom vznemirljvih doživetij prejšnje noči. Moral je pohiteti. Njegova odsotnost bi lahko povzročila nepotrebno zaskrbljenost. Najbrž so pravkar pri kosilu, si je dejal ob pogledu na prazne spalne prostore ter odhitel po stopnicah in prek majhnega parka do prostorov, namenjenih obedovanju. Vsi so bili tam. Sedeli so za bogato pogrnjeno mizo. Veselo je pozdravil družbico, prisedel, ob Šenu je bil še prost sedež, in si veselo naložil še vročo pečeno divjáčino na pladenj. Pripombe na njegove 'herojske zmage' so hitro vnesle zabavno vzdušje, le Geni se je držala nekam zadržano. Nič kaj

ga ni hotela pogledati. Sprva se s tem ni pretirano obremenjeval, nato pa ga je začelo motiti, saj tudi o boginji O ni ničesar povedala. Nekaj je bilo narobe. Nekaj?

Tilen se je zamislil. Morda pa je bilo vseeno kaj narobe, čeprav ne bi smelo biti. Na samem se ji bo približal.

Po kosilu ji je sledil v njene prostore. »Hej, Geni!« jo je z nasmehom nagovoril na samem. »Kako je bilo včeraj?«

»Lepo!« je hladno odvrnila.

»Je bilo kaj narobe v hramu boginje O?«

Odkimala je. »Vse je bilo v redu. Zabavna predstava v režiji nekih Časovnikov. Pisan verski obred. Časovniki se zabavajo na račun teh domorodcev.«

»Torej je bilo zanimivo!«

»Da, lahko sem spoznala njihov miselni svet! Tudi njihov svet čutenja se mi je razgrnil.«

»Torej ti ni žal včerajšnje odločitve za podvajanje in preizkus podvajalnika?«

Geni je odkimala, zazrta vstran z besno za-tegnjenimi ustnicami.

»Ali je kaj narobe?«

Geni se je po nekaj napetih trenutkih molčanja z besnim pogledom v očeh sunkovito obrnila k njemu: »Danes sem se o tem pogovarjala še z eno Časovnico. Povedala mi je precej zanimivosti o podvajalniku. Tudi ona je podživela ta svečani obred. . . »

»In?« Tilna so obšle temne slutnje.

»Omenila mi je razne možnosti. V tem času bi si lahko kdo privoščil mojo dvojnico!«

»In?« Tilnu so zastale besede v grlu.

»Naučila me je skozi podvajalnik preveriti dogajanje s svojo dvojnico. Zadeva se da ogledati kot filmski posnetek. Grdo sem presenečena nad tabo!«

Tilen jo je molče gledal.

»Da, grdo, res!« je že bolj vzkliknila kot ponovila.

Tilnu se je v nemoči grbančilo čelo. Nekaj bi ji moral reči, pa ni vedel, kaj. Presneta zadeva, da ga tisti Časovnik ni opozoril na to možnost.

»Geni, moja Geni,« je roteče vzkliknil, »midva sva drug za drugega!«

Geni je odkimala.

Tilen jo je prijel za roko: »Ujemava se. Bolje se ne da ujemati. Bila si čudovita!«

»To nisem bila jaz!«

»Ampak to ni pomembno!«

»Je, še kako je pomembno. Tega srečanja ne bom nikoli delila s teboj!«

»Saj je vseeno, Geni. Toliko ognja, žara, ljubezni je v tebi!«

»Nisem bila jaz.«

»To je nepomembna malenkost!«

»Ne, ni malenkost. Ni vseeno. Ničesar več ne želim imeti s tabo!« je vzkliknila besno in se sunkovito obrnila ter stekla stran.

»Kaj bomo storili?« je vprašal mali Rac. »Meni je v tem staroveškem mestecu prav všeč. Ostanimo še malo, vsaj kak teden!«

»Čim prej moramo nazaj!« je zanergal Šena, ki mu je Tilnova vživitev v to okolje šla že po malem na živce. »Obnašamo se prav neresno. Naš obstoj je na nitki, mi se pa še vedno veselo zabavamo!«

Zdaj je vzrožil Tilen. Že prej je opazil Šenovo nejevoljo ob vsakem njegovem veselem smehu. »Nismo mogli naprej. Tok dogajanj nas je enostavno vpel vase!«

Spor, ki ga je bilo čutiti v zraku, bi se prav lahko sprostil v napačni smeri, tako da je mali Rac vpadel z vprašanjem, kaj pa naj

pravzaprav sploh storijo. Sledilo je nekaj trenutkov molka. Šena je še nekaj nergal, potem pa se je umiril in nadaljeval:

»Priti moramo do mesta Sončni zaton z medplanetarnim letališčem. Po pojasnilih Časovnikov spuščajo njihova medplanetarna letala skupine turistov na kraje po lastni izbiri. Torej kamor koli. Vzletišče je pa eno samo. Verjetnost za pristanek medplanetarnega letala v naši neposredni bližini pa je zanemarljiva, s tem, da ta letala odletijo takoj po pristanku zaradi morebitnega vznemirjanja domačinov. Sicer bi se lahko vrnili z njimi.«

»Vzletišče ni tako daleč. Vendar je pot zelo nevarna,« je nadaljeval Šenovo razmišljanje mali Rac. »Slišal sem o nekih vojnah in povrh vsega imajo del tega ozemlja v rokah Opijci. Če že ne za nas, bi bilo vsaj za Geni lahko to zelo nevarno, ker je tisti njihov vladar, vsaj po mojem mnenju, mislil prekleto zares glede Geni, da bo njegova.«

Tilen je pogledal Geni. Kljub vsemu ga še vedno ni hotela opaziti. »V vsakem primeru moramo hitro ukrepati,« je dejal. »Strinjam se z Racem. Jutri zarana se pridružimo karavani trgovcev, da se z njo prebijemo vsaj do mesta Olyn, še preden bo vladar Opijcev karkoli ukrenil.«

Po isti poti kot Tilen s tovariši sta tudi Ava in Prot prišla v mesto Ortran, kjer sta ju prav tako sprejela najprej isti beraški vodič ter nato še svečenik v kletni dvorani mrliških prostorov. Močan vtis je naredil nanju ta novi svet. Vsaj Ava ni skrivala navdušenja nad enkratnostjo življenja na tem planetu, in to kljub prisotnosti nekam srhljivega vzdušja. Vse skupaj jo je zabavalo. Prot pa ni mogel posvetiti kaj več časa lokalnim zanimivostim. Na sprejemu pri Velikem duhovnu se je ravno oziral po Zejevih Časovnikih, ko je k njemu pristopil gostitelj v črni svileni halji z mačkastimi živaljo v naročju:

»Dobrodošli v našem mestu!«

Prot ga je pazljivo premeril, nekam nenavaden duhoven je bil, ter mu z rahlim pripogibom vrnil pozdrav.

»Komu se imamo zahvaliti za vaš obisk?« je z vzvišeno prijaznostjo vprašal Veliki duhoven. Gledal mu je naravnost v oči, vsaj nekaj trenutkov, ter zatem spustil pogled na črn kožuh živali in poigravanje svojih prstov z dolgo mehko dlako.

Prot je v izgovor navrgel naključni potek dogajanja: »Svojim tovarišem, pred kratkim so prišli sem, bi se rad pridružil.« Veliki duhoven mu je nehote vzbudil odpor s svojo zunanjo podobnostjo s Kanjo, še posebej po nekaj izmenjanih pogledih. Tudi s svojim prezirom v očeh je spominjal na Kanjo. Kar preveč vtisov mu je kazalo na globlja razhajanja med njima in na odprto, nič kaj prijateljsko sodelovanje.

»Vaši tovariši?« je posmehljivo nadaljeval Veliki duhoven. »Aja, seveda, sedaj se že spom-

nim. Zapustili so nas že pred dvema dne-
voma. Verjetno so na poti proti mestu Sonč-
nega zatona.»

»Mestu Sončnega zatona?« je nekoliko začu-
deno ponovil Prot. Nekam zlahka in hitro je
prišel do zanj pomembnega obvestila. In to
od tega tipa. Prej bi pričakoval nasprotno,
skrivanje teh podatkov, zavajanje. Nekaj ni v
redu.

»Polbogovi odplujete nazaj v svoje božje dvore
po velikem morju.« Veliki duhoven se mu je
rahlo nasmehnil v pozdrav, stopil naprej k
sosednji skupini, toda po dveh korakih se je
ustavil in v rahlem obratu navrgel: »Pohiteti
boste morali, sicer jih ne boste ujeli.«

*

*

Po obilni večerji z zabavno prireditvijo, z na-
stopom rokohitrcev in požiralcev ognja, se je
v bolj poznih urah, že med odhajanjem turi-
stov v njihove prostore, ob Protovem omizju

ustavil duhovit Časovnik v pisani srajci in s svojimi zabavnimi ugotovitvami na račun njihove prilagoditve razmeram tega planeta ponovno sprostil bolj živahen klepet. Vse mu je bilo zabavno. In po nekaj bolj ali manj posrečenih pripombah se je vzpostavilo poznanstvo s prijateljskim pomenkovanjem. Pravzaprav je sprožil plaz domislic z vse bolj burnim odzivanjem celotnega omizja. Kar nekaj dirindaja je nastalo. Nato je duhovitež stopil še naokrog, obstal ob Protu ter mu ponudil ne navadno oblikovano kupo, napolnjeno s pijačo.

»Poskusite! Samo za poznavalce in sladokusce je.«

Prot je pogledal kupo, okrašeno z risbami iz življenja domorodcev tega planeta ter vprašujoče pogledal Avo. Ta je segla po njej in naredila požirek. . .

»Hm, kar dobro je,« je dejala z namigom, naj še on poskusi.

Prot je naredil požirek. Vsekakor okusna pijača, je moral priznati po pokušanju. Ob odmikanju čaše pa je v njej zagledal hologramski prikaz Zejevega obraza.

To naj bi bila torej zveza z Zejem. Vprašanje je le bilo, kako naj preveri morebitno past. Na srečo je bilo kratko Zejevo sporočilo dovolj prepričljivo, saj kdor ni slišal njunega zadnjega pogovora, ga ne bi mogel tako sestaviti. Zanimiva spoznavna šifra, si je zamrmral Prot. Potem si je ogledal še nekaj obrazov Zejevih agentov, ki naj bi mu bili za zvezo in pomoč. Nanje naj bi se obrnil v stiski, pa tudi sicer. Eden od njih je bil očitno prav ta duhovitež.

»Tako torej,« je dejal Prot med vračanjem kupe, »prepričljivo dobro, ni kaj.«

»To pijačo shranjujejo v zelo zanimivih prostorih,« je nadaljeval duhovitež. »V veliki kleti imajo na stotine posebej oblikovanih sodov. Lahko si jih gremo ogledat!«

Vendar ni naletel na večji odziv ostalih gostov.

»Preveč sem utrujena za pohajkovanje,« je bližnja Časovnica odklonila ponudbo, Prot pa je takoj zaznal namig in odvrnil z živahnostjo pivskega bratca: »Lahko se sprehodimo do tja.«

Toda tudi Ava ni kazala navdušenja. »*Ti kar pojdi, bom že počakala,*« je dejala.

Prot je zazehal z igrano zdolgočasenostjo: »Teh nekaj minut je vseeno.« Še z dvema turistoma se je podal v kletne prostore.

Pri krožnih stopnicah pa je duhovitež, nena doma zresnjen, tik ob Protu pošepnil:

»*Naš vodja leži težko ranjen v kletnem skrivališču. Ne vem, zakaj so prav vas določili za prevzem poveljstva nad našimi agenti na tem planetu. Moram vas opozoriti, da vas bo Veliki duhoven ukazal ubiti takoj, ko izve za vaše poslanstvo kot našega vodje!*«

Po spustu v kletne prostore so se v soju bakel splazili pod velikim sodom do kamnite stene, ki se je pod pritiskom vdala, in že so bili v rovu, skozi katerega so po nekaj metrih plazenja prispeli do majhne sobice s komaj

vidno nišo za zrak namesto okna. Ob njej je ležal mlad moški mišičaste postave. Trdih potez na obrazu je bil videti. Toda s svoji močmi je moral biti že povsem na koncu.

»Mar ste ranjeni?« je dejal Prot presenečen. Nobene zdravniške pomoči ni dobival ta Časovnik.

»V tem mestu drži roko nad zdravniki in bolnišnicami Veliki duhoven,« je slabotno odvrnil ranjenec. »Moji prijatelji me bodo skušali spraviti skozi straže v našo bolnišnico, čeprav bo to zelo tvegano. Možnosti so majhne, na žalost. Toda pustimo to. Po Zejevem sporočilu me boste vi nadomestili. Na srečo vam še lahko dam najpomembnejša navodila in tudi o delovanju Kanj se morava pogovoriti.«

Ranjeni Časovnik je utrujeno pogledal Prota: *»O našem sporu ste verjetno že seznanjeni. Manj so vam znana dogajanja na tem planetu. Kanje delujejo v nasprotju z zakoni v naši galaksiji, mi pa smo še vedno praznih rok, brez dokazov, ki bi jih bremenili. Vedno se jim*

uspeva pravočasno izmakniti vsem našim pastem. Celo iz zvezne policije jih njihovi ljudje sproti obveščajo o naših namerah.

Problem tudi ni zgolj v zlorabi nove tehnike. Nevarnost je v celotnem spletu. Kanje se predstavljajo kot pobudniki bogatejšega življenja, in to zelo uspešno. Preveč Časovnikov jim naseda do te mere, da jih v ničemer ne ovirajo. Le igra zabavnih zanimivosti naj bi bilo vse skupaj po njihovem mnenju. Poglejmo, pravijo, kaj se izcimi iz vsega.

Tak izgovor pa nosi skrito prekletstvo v sebi. Lahko se sprevrže v svoje nasprotje. Za pravočasno razkritje zlih namenov je potrebna budnost in nekaj časa za premislek. Časovnik pa je uspavan od lagodja. Ni mu mar, ali je misel strgana iz celote, da je le zabavna.

Kanje spretno igrajo na te karte. Vse naj bi bila zabavna igra. Ob nasprotovanju pa postanejo napadalni, sovražni. Tudi jaz sem podcenil njihovo zlobo, ko sem zašel v njihovo morilsko past.« Časovnik je umolknil in ocnjujoče premeril Prota.

»Upam, da se Zej ni zmotil o vas. Pomembno nalogo vam je zaupal.«

Prot je narahlo prikimal: *»Nam, Zemljanom, ne ostaja izbira. Boju s Kanjami se ne moremo izogniti.«*

»Da, seveda! Zej se je odločil za vas, ker se sami ne moremo več zanesti na vse naše posameznike v zvezni policiji.«

Časovnik je razumevajoče prikimal.

»Razkrinkati moramo delovanje Kanj z vsemi njihovimi namerami zlorabe te nove tehnike. Zapisi so shranjeni v podvajalniku, toda težko se bo prebiti do njega, preden ga Kanje ne prenesejo na drug planet.

Odkrili smo že kraj skrivališča podvajalnika. Ob Gorovju božjega besa ga imajo, s postavljenimi ovirami okrog njega. Na vojne, ki so jih zanetili naokrog med domorodci, se sklicujejo ob umorih naših agentov. Da so žrtve pomot zaradi vojskovanja narodov in divjanja tolpe, pravijo. Kdor se približa podvajalniku, ga ubijejo. Zanikajo pa Kanje svojo vpletenost v to okrutno dogajanje.

Vse to nas je onemogočilo. Toda prav pogostnost smrti in izginjanje zveznih agentov v teh krajih sta nam je pomagala odkriti kraj skritega podvajalnika.«

Nato je ranjeni Časovnik dal Protu majhen kristalček z vgrajenimi zapisi o vsem, kar mu je doslej uspelo odkriti, in o vseh dogajanjih na planetu, ter mu zaželel več sreče pri nadaljnjem delu.

Na koncu ga je še posvaril: *«Kanje ne ubijajo le prek svojih tolp. Če bi samo zaslutili, da ste od mene sprejeli zadolžitve, ne bi izbirali sredstev, ubili bi vas takoj, kar tukaj, brez oklevanja.*

Preboj do podvajalnika bo tvegan. To bo vaša naloga, kakor tudi izmikanje hitrim tolпам in nastavljenim pastem. Za ostalo bo poskrbel Zej.

Zlorab s sodobnim orožjem nismo zasledili. Če bi galaksijska policija ujela Kanje pri prenosu ali uporabi sodobnega orožja na planetih s primitivnimi ljudstvi, bi Kanje prav gotovo izgubile preveč pristašev med Časovniki. Zlorabe

sodobnega orožja bi hitro odkrili in jih razkrinkali. Toda Kanje to prav dobro vedo.

Sicer pa tega orožja niti ne potrebujejo, saj z intrigami in s podtikanji dosegaajo vse, kar želijo. Pri vsem tem pa se še vedno uspešno sprenevedajo, da je njihovo delovanje le v skupno dobro vseh Časovnikov.«

*

*

Po vrnitvi v zgornje prostore se je Prot za nekaj časa pridružil Avi v eni od preostalih skupin ob omizju, vendar živahnemu pogovoru ni mogel posvetiti večje pozornosti, preveč je bil v načrtih o izpeljavi svoje naloge. Skupaj s Šenom in Tilnom se mora prebiti do podvalnika. Kajti če njega kaj onemogoči, bo lahko prevzel nalogo eden od njiju. Mora jima razložiti načrt. Še nekaj časa je z odsotnimi mislimi ostal v živahni družbici, nato pa je pomignil Avi, da je čas zanju. Opazil je že

njeno vse bolj izraženo naveličanost glede pogovorov. Ostali del večera naj bi pripadal njima. Samo njima, so govorile njene oči, ko se je muckasto privila obenj. Nato sta počasi vstala in se z dvigom roke v slovo odpravila za majhnim pažem v svojo sobo.

Končna sta bila spet sama. Naporen dan je bil za njima. Telesi sta se jima kar sami združili v skupnem prižemajočem objemu, skozi katerega so jima vse napetosti izginjale v megleno odsotnost. Protovi prsti so zdrsnili po njenih laseh in po nekaj božajočih dotikih ustnic in vročih poljubih sta se na oblazinjenem ležišču kmalu pogreznila v intimni svet medsebojnega razvnemanja, vse do potešitve ognjevitega poželenja v tesnem objemu.

Nekaj čez polnoč se je vse življenje v mestu pogreznilo v spanec. Rosilo je sicer le po malem, vendar dovolj, da so se domačini še za dne poskrili v svoje luknje kljub ne pretiranem mrazu. Vse ulice so bile prazne, celo brez tistih nekaj redkih postav, ki so se sicer premikale po ulicah in izginjale za vogali.

Oddaljen glas, sicer šibak, komaj zaznaven, pa je nenadoma zdramil Protovo pozornost. Nekakšen strah ali grozo je bilo čutiti v njem. Ob ponovnem kriku se je vzdignil. Taki kriki sredi noči? Morda mučijo zaprte jetnike ali pa se mu vse skupaj le dozdeva? Toda tisti glas se je ponovil še močnejše, nobenega dvoma o prislutih ni moglo biti. Prihajati je moralo precej od daleč, sicer bi v tej tišini razločnejše slišal. Civilizacija na tem planetu naj bi bila na stopnji starih Rimljanov, mesta bi po prvem vtisu in raznih izjavah domačinov morala biti na taki stopnji razvoja. V okolici je bilo verjetno že bolj primitivno življenje, Opijci pa so bili še za stopnjo na nižji ravni. Zaslišal je tiho trkanje.

»Ja, kdo je?« je vprašal z nekoliko tesnobnim občutkom. »Jaz, Dink. Tar me pošilja, naj vas peljem v hram boginje O.«

Prot mu je po hitrem dvigu s postelje zaklical, naj vstopi. »Kaj imajo tam?« ga je pričakal z vprašanjem.

»Ne vem. Boginja O je strašna, že pod njenim pogledom lahko umreš, vsi se je bojimo. Po Tarovem navodilu vas moram peljati na sestanek z njegovim prijateljem.«

Prot se je zamislil. Morda je usodna past?

»Kaj je še rekel Tar, naj se udeležim njihovega obreda ali kaj?«

»Ne, peljati vas moram po skrivni poti do vhoda v vrtove Ojinega hrama. Naprej lahko greste samo polbogovi.«

»Prav, pojdiva,« je odvrnil Prot po kratkem premisleku ter se odpravil za njim. Stekla sta po kamnitem stopnišču na ozko mračno ulico, potem pa naprej, vse do velikega kamnitega obzidja na nasprotni strani mesteca.

»Tukaj! Jaz ne smem naprej,« je ves tresoč se od strahu dejal vodič med razmikanjem gosto poraščenega grmovja pred vhodom v obzidje, da je Prot lahko smuknil skozi. »Počakal vas bom pred obzidjem.«

Prot je še vedno pripognjen stekel nekaj deset metrov po stopnicah in po obzidju nenava-

dnega božjega hrama. Pogled na okoliške zidove ga je navdal z dvomom. Tvegati glavo le zaradi ogleda verskih običajev v neki primitivni civilizaciji bi bilo precej neodgovorno.

S pogledom se je prepričal o možnem umiku v primeru nevarnosti ter stekel po obzidju do line v steni božjega hrama. »Da,« je prešinilo Prota, »skoznjo lahko gledam dogajanje v hramu.«

Z mačjimi koraki se je spustil z obzidja, preplezal do line, se ozrl še naokrog po morebitnih zasledovalcih ter pokukal skoznjo.

»Hudiča!« je vzkliknil presenečeno. »Kaj pa je zdaj to?« Prizor je bil grozljiv in nerazumljiv hkrati. Samodejno se je še enkrat ozrl naokrog, ko je smrtno tišino pretrgal grozljiv vrisk. Kri mu je zledenela v žilah. Pogled skozi lino mu je razkril od groze spačen obraz enega od turistov iz njegove skupine, kako je ves zaripel z napetimi žilami na vratu in z izbuljenimi očmi ležal na hrbtu ter v smrtnem krču suval z rokami in nogami. Tik ob njem se je še drugi Časovnik na kolenih grabil za

vrat kot obešenec. Dušil se je. Njegove zavijajoče oči na zariplem obrazu so prav tako pričale o hudem, verjetno smrtnem boju.

Prot se je ozrl naprej po veliki krožni dvorani s premerom nekaj nad trideset metrov. Ves prostor je bil napolnjen s skoraj trimetrskimi školjkami, v katerih so se Časovniki zvijali v smrtnih krčih ali pa zamaknjeno zrl predse. Nekateri so blebetali v mrliškem transu, drugi pa so bili že povsem onemogli, v nezavedi, če že ne mrtvi.

Prot se je odmaknil od line in obstal pod močnim vtisom spačenih obrazov. Pomagati bi moral, vsaj prva misel mu je že tako velela. Toda kdo jih pravzaprav ogroža? Lahko bi bili samo v hudem transu in nič drugega. Med tehtanjem smiselnosti vseh dvomov je zaslišal udarjanje lesenih koles ob kamnita tla in škripanje slabo namazanih osi. Po dvoriščni poti, skoraj tik ob zgradbi, sta moža v dolгих črnih pelerinah s kapucami peljala negibno telo postavnega Časovnika.

Prot se je še bolj skril za vejevje bližnjega drevesa. Tam ga niso mogli videti. Nenadoma je pritekla mlada Časovnica, možaka v črnih pelerinah sta se po spoštljivem priklonu umaknila za korak ter potrpežljivo obstala, Časovnica pa se je po nekam pogostem pogledovanju naokrog prizadeto sklonila k negibnemu telesu na vozičku: *«Henks, kaj se je zgodilo?»* je boleče zastokala mlada žena. Nato se je sunkovito vzravnala ter po hitrem obratu stekla naprej proti vhodnim vratom. Torej je tale mrtev, je sklepal Prot. Spor med Časovniki postaja vse bolj zagrizen. *»Hudirja!»* mu je spet ušlo od presenečenja. Na roki mrtvega možaka se je zalesketala zapestnica z veliko črko N iz svetlikajočih se kamnov. To je bil vendar spoznavni znak za moža, s katerim naj bi se sestal. Gotovo so ga ubili po odkritju njegovega delovanja.

Naslednjega dne po zajtrku sta se Prot in Ava na tekmovanju lokostrelcev kot večina turistov iz njune skupine pomešala med množico gledalcev. Tam naj bi se po dogovoru dobila s Tarom. In res, Protu ni bilo treba dolgo čakati. Med opazovanjem lokostrelcev se je ob njem ustavil možak v rjavkasti obleki domačinov ter s hrbtom ob Protu, obrnjen stran, spregovoril: *«Jaz sem Tar. Oprostite mi nerodnost. Spravil sem vas v nevarnost. Toda z dogajanjem, povezanimi s podvajanjem, se morate seznaniti. Doslej ni še nihče moril samo na osnovi suma. Le v neposredni bližini podvajalnika se je lahko zgodilo kaj takega. Vsaj domnevamo tako. Stran od njega pa ne. Tu sem prvič zasledil razširitev nevarnosti na*

širši krog. Kanje zagotovo niso mogli poznati Henksove naloge.»

Možak je s pogledom preletel Protovo spremljanje njegove razlage in nadaljeval: *«Prinašam obvestilo. Vaši tovariši gredo proti ozemlju Opijcev.*

Po izjavah domačinov je Geni očarala vladarja Opijcev do bolestne zasvojenosti, tako da jo je sklenil dobiti tudi za ceno zavezništva z Velikim duhovnom. Zato bodo speljali Zemljane na pot po ozemlju Opijcev. Vendar še lahko posvarite svoje tovariše.»

»Vsekakor jih moram,« je pritrdil Prot, s pogledom prav tako uprtim v bližnje tekmovalce, Tar pa je nadaljeval: *«Priskrbel sem vam vodiče. Jutri zjutraj se lahko pridružite majhni trgovski karavani.*

Še na nekaj bi vas opozoril: kot ste verjetno že sami spoznali, se Kanje sprenevedajo pri priznavanju časovniških vrednot. Med drugim se sklicujejo na možnost podvajanja le na lastno željo, ker, kot pravijo, v nasprotnem primeru podvajalnik odkloni podvojitev. Ne omenjajo

prvotne varnostne kode, ki omejuje njihove zlorabe, ne pa od njih postavljenih pravil, in ne, ker sami to želijo.

Videli ste školjkaste celice, kjer s poistovetenjem z dvojnikom zaživiš njegovo življenje in spremljaš vsa njegova zaznavanja s čutnim doživljanjem.

Onemogočanje dostopov do podvajalnika so Kanje zasnovali tudi na osnovi zlorabe podvajanja. Posamezniku dajo na voljo izbiro podoživljanja različnih življenj, pri čemer Kanje ne poznajo milosti do svojih dvojnikov. Bolj ko je dvojnikov boj za življenje težak, bolj silna je njegova želja po življenju, več vznemirjenja se prenese v podoživljanje. Radi pošiljajo svoje dvojnike v hude preizkušnje in se pri tem igrajo tveganje brez tveganja. To so Kanje izkoristili pri ustvarjanju zapleta v okolici podvajalnika. Vsak Časovnik lahko sam odloča o stopnji tveganja, v katero pošilja svojega dvojnika. Tveganje pa na tukajšnjih poligonih narašča v smeri enajstih točk ob vznožju Hribovja božjega besa. V eni od njih so namestili

podvajalnik. Tako je Kanjam z ubijanjem prek svojih tolp in dvojnikov uspelo zapreti vse poti do podvajalnika. Izgovor imajo vedno enak, češ da so poligoni namenjeni za preizkuse z dvojniki in da je vsak opozorjen, naj ne hodi tja. Slednje je tudi res, čeprav ta opozorila krožijo le ustno, saj Kanje javno ne priznavajo posedovanja podvajalnika.»

»Prav, kdaj odpotuje karavana?« je z mirnim glasom vprašal Prot. »Poznam tveganje tega posla.«

»Jutri zjutraj ob svitu.« Nato se je Tar pomaknil stran, se sprehodil med tekmovalci ter nenadoma izginil.

Prot se je zamišljeno zazrl v Avo. Izraz njenega obraza je že kazal zavedanje nevarnosti in možnosti, da bi bila tudi ona lahko žrtev. Vsekakor jo je potek dogajanj povsem prese-nečal.

»Še nikoli nisem bila v taki dilemi,« mu je dejala po njegovi pripovedi o hramu boginje O in odločitvi za odhod z malo karavano trgovcev naslednje jutro.

»Ava, potovanje ne bo le nevarno, ampak tudi zelo naporno. Počakaj me tu. Najbrž se bom laže prebil sam.«

Ava se je ozrla vanj s hvaležnim, čutnim pogledom: »*Ne vem kako naj ti pomagam.*«

»Saj si že dovolj. Vseeno upam na najino ponovno snidenje, čeprav je pred nama še preveč tveganja za bolj določene načrte. Gotovo bo priložnost. Potem se dobiva, kajne?«

Po kratkem molku in premisleku je privolila: *«Prav. Verjetno bi ti res bila prej v napoto kot v korist. Drugače sem si predstavljala potep po tem planetu.»*

Prot je stopil k njej, jo objel okoli ledij in narahlo prižehl k sebi: »Saj se dobiva potem, kajne?«

»Seveda, Prot. Pogrešala te bom.« Nevarnost, v katero se je podajal, jo je močno prizadelo. *«Pokliči me, kjer koli bom. Všeč mi je s tabo.»*

Majhna trgovska karavana je štela šest družin z nekaj nad trideset otovorjenih živali.

»Mi smo revni trgovci,« je Protu pojasnil vodja karavane, sicer možak pri petdesetih. »Pot je nevarna, toda blago moramo pripeljati do mesta Olyn. Pred leti so bile roparske tolpe bolj redke in manj napadalne, zadnje čase pa je življenje skoraj povsem zamrlo. Nič več ni možno dobro zaslužiti s trgovanjem. Le še za golo preživetje se borimo, tako da nam deset zlatih kroglic od vašega prijatelja pomeni pravo bogastvo. Toda pot je tvegana in do noči moramo priti v gostišče pod klancem, sicer nas bodo roparske tolpe prav gotovo izropale, če že ne pobile. Pot je tudi razmočena in blatna. Vse sile bomo morali napeti.«

»Popolnoma vas razumem,« je odvrnil Prot. »Najbolje bo preložiti del tovora na mojo žival. Sam bom že zmogel peš.«

»Da ne bi vaša visokost narobe razumela,« se je začel opravičevati vodja karavane.

»Je že dobro,« ga je prekinil Prot. »Tako bo najbolje za vse.«

Potem so krenili na pot. V pospešenem enakomernem koraku so prečkali požgano pokrajino po razpadajoči cesti, nekakšnem na odsekih povsem izpranem ali z majhnim grmičevjem preraslem kolovozu. Nobenega upočasnjene koraka si niso dovolili. Med hojo v karavani mimo požganih domačij se jim je tudi vse bolj stopnjevalo nelagodje zaradi strahu pred napadi roparskih tolp, kar srh jih je spreletaval ob ležečih truplih. Potem so končno zagledali gostišče. Pravo olajšanje je zavelo skozi karavano ob pogledu na visoko obzidje iz debelih brun za vsaj delno zaščito. Takoj se jim je pospešil korak.

V gostišču so si našli primeren prostor, raztovorili živali in se ob ognjišču pripravili za prenočevanje.

Prot si je ogledoval pisano sestavo sosednje skupine. Družčina je bila pravzaprav precej nenavadna. Nekaj na njej je bilo v nasprotju z njihovo evolucijsko stopnjo.

Vklenjeni temno modri Opijci so prenašali tovore na svojih mogočnih ramenih, medtem ko so njihove ženske pomagale pri kuhi. To se je še ujemalo s Protovimi predstavami o suženjskem redu. Obnašanje Časovnikov, pomešanih med vso to družčino, pa je bilo v nasprotju z razmerami na tem planetu. Predvsem so tu pomenili nekaj povsem drugega kot v mestu, kjer so predstavljali polbogove. Tu je bil njihov položaj nejasen, bolje rečeno različen, eni so hodili svobodno naokrog, drugi so vklenjeni opravljali različna dela. Prvič se mu razgrinjal veliki spor med Časovniki. Povsem možno je bilo sklepati o podoživljanju dvojnikov v školjčnih celicah, prav

lahko bi bili to dvojniki iz podvajalnika. Potem bi se moral malo bolj seznaniti z njimi. Pahnjeni so bili v nenavaden, okruten svet. Spoznati bi moral vsaj njihov svet zaznavanja in čustvenega odzivanja. S pogledom je začel izbirati Časovnika, to je moral izvesti nevpadljivo. Toda skupine so bile med seboj ločene in navezovanje stikov med njimi ni bilo pogosto, čeprav so se posamezniki iz različnih skupin občasno le pomenkovali.

Tedaj je opazil mladeniča, Časovnika, v strgani umazani srajci in z nekaj podplutbami od udarcev po obrazu. Precej prestrašen je moral biti in tudi sestradan. Ko mu je majhna zavaljena ženska z otrokom v naročju vrgla kos kruha, se je kar vrgel nanj.

»Hej,« Prot mu je ponudil kos mesa, »na!« Časovnik je po začudenem pogledu že iztegnil roko, ko je iznenada zastal in se plašno ozrl naokrog.

»Ali te kdo preganja?« je mirno vprašal Prot. Časovnik ga je še naprej gledal zmedeno in nemo.

Prot je iztegnil roko s kosom mesa: »Na.«

S svojim begajočim pogledom in z nemirnim oziranjem zdaj v Prota, zdaj naokrog je ta mladi Časovnik deloval prav bedno.

»Na!« mu je skoraj ukazujoče ponudil.

Časovnik se je še bolj zbegano ozrl naokrog, hitro pograbil ponujen kos in se umaknil za korak.

»Želiš še?« Prot mu je s poudarjeno prijaznostjo pomolil še kos mesa in nato meh s temno rdečo, precej močno pijačo iz tamkajšnjega grozdja. »Na, požirek ti ne bo škodil.«

Po dveh grižljajih in požirku iz meha je Časovnik v vidnem nerazumevanju dogajanja pogledoval v Prota, hlastno odgriznil večji kos mesa ter naredil najprej enega, nato še nekaj zaporednih požirkov.

Prot mu je med pazljivim opazovanjem prijateljsko pokimal: »Dobro dene, kajne?«

Časovnik je prenehal goltati velike kose in začel normalno jesti.

»Kaj se ti je zgodilo?« je vprašal Prot.

Toda Časovnik ga je v odgovor samo gledal. Ob vsem naporu mu besede niso in niso šle iz ust, tako da je postal kar zaripel od naprežanja, da bi spravil kaj iz grla. Potem se je nenadoma umiril in vrgel iz sebe: *«Sem iz plemena dvojnikov.»*

Prot ga je začudeno pogledal. Plemena dvojnikov vendar ni bilo. Bili so dvojniki, tako da.

. .

»Od kod prihajaš?« ga je vprašal.

»Ne vem,« je odvrnil, *«zbudil sem se v taboru sredi gozda. Pravijo, da prihajamo iz zemlje in da smo zelo podobni polbogovom. Vendar nas pravi polbogovi zaničujejo, so nam še dejali. Bogovi nam prav tako niso naklonjeni. Spremlja nas prekletstvo. Ker smo užalili bogove, se moramo spokoriti.»*

»In kam ste namenjeni?« je vprašal Prot.

»Za temi gorami,« dvojnik je pokazal z roko v njihovo smer, *«živijo velike kolonije dvojnikov v miru in sreči. Kdor se prebije do tja, je rešen. Toda že dan po mojem rojstvu so nas oboroženi možje potolkli z gorjačami in zvezali. Meni*

je uspelo pobegniti, toda ne vem, kako naj pridem na ono stran gorovja, ko pa nikakor ne morem dobiti hrane.»

Prot ga je pazljivo premeril. Torej ne ve ničesar o Časovniku, katerega dvojnik je, in še manj, da ga ta spremlja ter pri tem podoživlja vsa njegova čutna zaznavanja in čustvene odzive. Ta dvojnik je deloval bedno. Njegov obraz in gibi pa so bili še zgovornejši od besed. To je bil Časovnik, ki mu je bila iz spomina izbrisana vednost o civilizaciji Časovnikov. Vse tehnološko in zgodovinsko znanje in tudi vse, kar bi mu lahko omogočilo samostojno vrnitev v njihovo civilizacijo, mu je bilo vzeto. Pustili so mu le čutni svet dožemanja in nagon po svobodi. Po odzivanju je bil torej povsem enak Časovniku, katerega dvojnik je bil. Toda bolj ko ga je opazoval, bolj se je Protu vsiljevalo spoznanje, da bi to bitje rado živelo, ne glede na to, od kod in kako je prišlo. Te pravice pa vendar nima.

Prot je odmahnil z glavo. Silovit odpor do prilaščanja odločanja o usodi svojih dvojnikov je

začutil. Tako neodgovorno poigravanje z življenjem in smrtjo, pa čeprav svojih dvojnikov, mu je bila odvratno.

Po napornem potovanju s karavano trgovcev je Prot v mestu Olyn izvedel od domačinov za prihod svojih tovarišev pred njim. Čeprav je ob težavnem premagovanju poti že po malem dvomil, jih je končno le dohitel in našel v veliki zgradbi, namenjeni uglednim gostom.

Geni ga je opazila prva: »Glej, Prot je tukaj!« je vzkliknila med mahanjem v pozdrav. Veselo so si segli v roke, le Šena se ni mogel zadržati: »Kaj, Prot, v neki čudni godlji smo?« Njihovo nepredvideno srečanje je bilo zgolj še en detalj v vrsti naključnega dogajanja. Preveč za Šenovo naravo.

»Da,« je odvrnil Prot. »Pogovoriti se moramo o nekaterih stvareh. Nekaj pojasnil vam moram dati.«

»Glede na prevozna sredstva na tem planetu,« je vpadel Šena, »se s tega planeta ne bomo vrnili prej kot v nekaj mesecih, kolikor nam bo to sploh uspelo. Tako na hitro smo zašli v neke vrste srednji vek. Kanje so nas speljali na stranski tir, še preden smo posumili o čem takem.«

Prot se je nasmehnil Šenovim pomislekom in odkimal: »Ni v tem problem, Šena. Povsem v redu je, da smo sedaj tu. Drugo je seveda vprašanje naših nadaljnjih možnosti.«

Prot je navedel razloge za svoj prihod, z vsem, kar mu je Zej povedal o nevarnosti uvajanja nove tehnologije podvajanj.

»Torej, sedaj smo zavezniki z Zejem, z njegovimi prijatelji, Časovniki z utrjenimi dosedanjimi vrednotami njihove civilizacije, in tudi z medplanetarno varnostno službo Časovnikov,« je sklenil svojo razlago Prot. »Kot sem vam že razložil, se bomo poskušali prebiti do podvajalnika.

Kako bom to izvedel, še ne vem. Najprej moram dobiti vse podatke o trenutnih dogajanjih v okolici podvajalnika in o tukajšnjih razmerah. Ranjeni Časovnik mi je dal imena domačinov za pomoč in dobivanje obvestil o razmerah na poti do njega. Počakajmo torej na ta poročila.«

Med čakanjem na prihajajočega sla se je Prot nestrpno prestopal po obzidju mesta Olyn. Vso utrdbo je lahko videl pod sabo in, kar je bilo še pomembneje, na drugi strani mu je pogled zajel vso pokrajino do daljnega hribovja s skritim podvajalnikom. Tja se bodo morali prebiti. Ob vseh nevarnostih na tem področju je moral upoštevati še znamenja o Kanjevem poznavanju njihovih namenov, saj so Kanje že sprožili bolj napadalno delovanje svojih skupin. Razni tolovajski napadi so se vrstili čez dan in ponoči, da nikjer več ni bilo varno. Prihajalo je celo do pravih manjših bitk. Vse naokrog, tja do daljnih pokrajin, od koder so prihajala zakasnela poročila o dogajanju na njihovih ozemljih, so klicali k orožju.

Prebivalstvo se je prestrašeno pritajilo za obzidji utrdbe ali zbežalo v gozdove. Tudi eden njihovih vodičev je pobegnil, drugi pa je nenadoma izginil. Domačini so govorili o besu bogov. Nihče ni hotel niti slišati o pohodu v Hribovje božjega besa, kot so ta kraj imenovali. Sel iz utrdbe ob vznožju hribovja pa mu prinaša poročila o trenutnem stanju na njihovem območju, skozi katero se bodo morali prebijati, tako da bo iz prve roke izvedel o vsem dogajanju, še kako pomembnem zanje, saj bo od poznavanja možnih dostopov do utrdbe marsikaj odvisno.

Končno je sel pritekel in ga še ves zadihan pozdravil z globokim poklonom.

»Kaj je novega?« Prot ni smel izgubljati časa.

»Vojske se zbirajo,« je sel odvrnil utrujeno. Njegov izmučeni obraz je pričal o napornem premagovanju poti in skrajni izčrpanosti.

»Kakšne vojske?« je vprašal Prot. Doslej so govorili le o roparskih tolpah ali o pohodih nekoliko večjih oboroženih skupin.

»Iz okolice so se vladarji s svojimi vojskami združili s polbogovi iz notranjosti hribovja. Meni se je še uspelo prebiti. Zadnji čas. Za sabo sem že videl strnjevanje njihovih sil v neprehoden obroč okoli Hribovja božjega besa.«

»Torej tako!« Prot je počasi stopil k robu obzidja in se zagledal v smeri iztegnjene roke sla. Od prostega gibanja razbojniških tolp so prešli v usklajeno delovanje v formacijah. Verjetno združujejo vse svoje moči in vse vojske svojih zaveznikov. Proti tako organizirani sili lahko manjša skupinica le stežka kaj naredi. Še sami bodo morali zbrati vse svoje zaveznike, enako bodo morali ukrepati. Toda to bo potem že vojna. Prek vsega planeta se bo razplamenela in se po vsej verjetnosti še razširila. Kakšen bo odziv celotne civilizacije Časovnikov? Posvetovati se mora z Zejem. Nič drugega mu ne preostane.

Odslovil je sla ter se spustil v kletne prostore do skrite sprejemno-oddajne postaje za tajni

prenos podatkov po podzemnih kabljih in laserskih snopih.

Poslal je poziv, toda ker ni dobil takojšnje povezave z Zejem, je pustil zanj sporočilo o nastalih težavah in se zleknil na s kožuhom prekrito klop ob sprejemniku. Sklenil je počakati. Misli so mu begale med razmišljanjem o nastalem položaju in možnih izhodih, dokler ga po dobri uri ni zmotil značilen kratek opozorilni pisk pred prikazom Zejevega obraza v holiju. Zveza je bila vzpostavljena.

»Odkrili so naše namene,« je po nakazanem pozdravu začel Zej, *»sem že seznanjen. Pravkar smo preverili podatke o trenutnem stanju.«* Nato je Zej zmajal z glavo. Tudi njemu se ni bilo več lahko odločati. *»Kaj lahko naredimo?«*

»Spopad z vsemi silami je videti neizbežen,« je navrgel Prot.

Zej se je razumevajoče nasmehnil. *»Izid bi lahko bil vprašljiv, saj so naše sile številčno šibkejše, čeprav to samo po sebi še ne daje končne odločitve.«*

Manj sprejemljiva je za nas odločilna bitka. Tudi v primeru naše zmage bi ostalo Kanjam dovolj časa za beg z možnostjo nadaljnega skrivanja in izmikanja s podvajalnikom na drugem planetu.»

»Torej čelni napad skozi njihove obroče odpade.»

»Da in ne.» Zejev izraz na obrazu je pričal o njegovi izjemni zbranosti pri obravnavanju nastalega položaja. »Lahko bi zbrali vse zaveznike na tem planetu ter izsilili boj. Vendar samo kot slepilo, za vsek vrzeli v obroče.

Ob čelnem trčenju obeh vojska lahko z manevrom izsilimo premeščanje njihovih sil. Nastalo bo oslABLJENO polje, brez trdno sklenjenih obročev. Tja bi lahko udarili z nekaj sto vojaki na hitrih konjih in se prebili skozi, potem pa brez postanka, v diru, naprej, vse do podvajalnika.

Če ste pripravljeni sprejeti tveganje, bo to naš odgovor, če ne, bo treba najti drugo rešitev. Bojim pa se, da je zlepa ne bomo našli.»

»Prav, sprejemem,« je odločno odvrnil Prot.
»Tudi sam sem že pomislil na to možnost. Ni druge poti.«

»Torej je dogovorjeno!« je pogovor končal Zej.

*

*

Nadaljnji dogodki so se zvrstili zelo hitro. Sli so stekli na vse strani, do mest in državic, upornih proti Kanjam, kjer so imeli zaradi stalnega napadanja roparskih tolp vse sile pod orožjem. Vojna je bila neizogibna. Poziv, klic na boj je odmeval v vznesenem zanosu, sprostitvev po silnem pritisku je zavela skozi pokrajine, mesta in vasi. To je bil klic njihovih bogov, klic v odločilno bitko za rešitev iz smrtnega objema. Ta bitka je pomenila zanje edino rešitev. Odziv je bil takojšen. V dveh dneh so se polnoštevilno zbrali vzdolž reke Karks, ki jim je s svojim deročim tokom nudila varnost pred nenadnimi napadi. Na nasprotni strani so bila strma hribovja.

»Zanimiva družčina, kaj?« je dejal Tilen med vzpenjanjem na rob vzpetine z lepim razgledom na ves tabor.

»Taka je morala biti vojska Aleksandra Velikega. Vsaj po videzu,« je odvrnil Šena. »Če le Kanje nimajo skritega sodobnega orožja?«

»Ne,« je odvrnil Tilen. »Po Zejevih zagotovilih, kot mi je dejal Prot, veljajo zunaj tega planeta še vedno zakoni sedanje civilizacije Časovnikov. Prenos sodobnih orožij na planete z nižjo razvojno stopnjo civilizacije ni dovoljen. Zakoni jim to prepovedujejo in tudi Kanje so se jih zunaj tega planeta primorani držati, pa čeprav se borijo za ukinitvev teh zakonov. Sicer pa, kolikor bi Kanje že imeli taka orožja na tem planetu, bi si ga že v celoti podredili. Vse nasprotnike bi enostavno pobili. Očitno nadzorne službe v civilizaciji Časovnikov dovolj dobro opravljajo svoje delo zunaj tega planeta.«

»Vse kaže tako,« je pritrdil Šena. »Združitev oboroženih sil bomo že izvedli. Tudi zmagamo lahko, vsaj po mojem mnenju imamo celo več

možnosti kot nasprotna stran. Nekaj povsem drugega je pravočasen preboj do podvajalnika.«

Po kratkem premolku se je Tilnu ponovno okrepila samozavest; kar oživel je. Njegova telesna moč in prirojena spretnost sta dobili veljavo nad vsem. Tu je bil pravi polbog vojne. »Nobenega iz tistih nasprotnih tolp se ne bojim, nisem zaman zmagovalec v borilnih športih.«

Šena je sprejel Tilnovo razmišljanje z manj navdušenja, vseeno pa so ga razmere silile v prilagajanje nastalemu položaju. »Naše telesne zmogljivosti nam dajejo nekaj prednosti, prav tako tudi borilni športi, ki smo jih gojili zaradi telesnih aktivnosti med šolanjem. Še celo sabljanja so nas naučili. Prav zabavno je bilo. Niti na misel pa mi ni prišla možnost dejanske uporabe tega znanja.« Šena je globoko vdihnil in nato puhnil iz sebe z vso močjo. »Kakor koli, obvladam jih pa le. Glede na po-

ložaj je vsekakor dobro.« Potem pa je odkimal, kakor da je zašel v zanj nesmiselno razmišljanje, ter nadaljeval z resno zavzetostjo: »Najprej mora naša izbrana enota izvesti hiter obhod do oslabiljenega krila, nato mora v preboj in potem naravnost do podvajalnika. Oboji smo si tudi ogradili tabore z obrambnimi zidovi. Z umikom vanje lahko zavlečemo izid bitke v primeru neugodnega razpleta na bojišču. V vsakem primeru bosta glavnini obeh vojsk še naprej ostali vezani na ta prostor.

Zagotovili smo si najhitrejše pramenaste konje s spremstvom najboljših vojščakov. Toda to ne bo športno tekmovanje, ampak boj.«

»Jasno,« je odvrnil Tilen samozavestno. Edino modri Opijci so bili telesno močnejši od njega. Toda proti konjenici s sulicami in sabljami so bili pešaki s kiji dokaj nemočni. Pomahal je drveči skupini na bojnih vozovih. Vojščaki so mu odzdravili v glasnem navdu-

šenju. Bil je polbog na njihovi stani, hud borec v bitki. Njihovi nasprotniki naj se kar pripravijo.

Na bojnem vozu je pridrvel vojščak z okrašenim oprsnim oklepom in perjanico na čeladi. Kar zletel je čez manjše neravnine in grmičevje, med krožnim zaviranjem, med katerim so kolesa rila v ostrem ovinku po zemlji, in se še pred ustavitvijo vprege pognal z voza ter skočil pred Tilna, pokleknil z levo nogo ter ga pozdravil z udarcem pesti po prsnem oklepu. »Jaz sem vladar Vzhodnih planjav!«

»Pozdravljen!« je skoraj z enako slovesnim glasom odzdravil Tilen. To naj bi bil vodja njegove spremljevalne enote, izjemno drzen in premeten. Vsaj delno mu je uspevalo braniti svojo deželo pred nasilnimi vdori, čeprav je v stalnih bojih izgubljal vse več vojščakov. Vsekakor je bil najboljši mož za njihov drzni vdor do podvajalnika, in zdaj naj bi ga odpeľjal do svojih enot, določenih za njihovo spremstvo, zaščito.

Po Protovem navodilu naj bi jih Tilen preveril še sam. »Ti boš moj voznik!« mu je zaklical.

Vladar Vzhodnih planjav se je ponosno vzrav-
nal. »Ta vprega je najhitrejša v vsem mojem
kraljestvu. Nobena druga je ne prehititi.«

»Ali res?« se je iznenada zbudil Šena, »potem.
. .« Hitra vprega je v tem trenutku res veliko
pomenila. Toda Tilnov pogled ga je takoj uti-
šal.

»No, prav,« se je vdal Šena. Eno tako vprego
si bo vseeno moral najti.

Tilen in Poglavar Vzhodnih planjav sta se v
polnem diru spustila po travnati vzpetini, kot
da bi Vladar Vzhodnih planjav želel pokazati
polbogu vse zmogljivosti svoje vprege, in Ti-
len ga je pri tem še spodbujal z navdušenimi
vzkliki. Zdrvela sta prek jas, po cesti in čez
travnike, vse do velikega vojaškega tabora.

»Tu smo!« Vladar Vzhodnih planjav je še ves
zasopel kazal na postavljene šotore z vojaki
in s konjsko opremo ob njih.

*

Že tretji dan po klicu na vojno, ob zgodnji jutranji uri, sta si obe vojski stali nasproti, pripravljeni za odločilni spopad. Naglica zbiranja in postavljanja vseh trum v razvrščene formacije je bila presenetljiva, prav begala je že vojščake na obeh straneh. Potek dogajanja je bil hiter. Prisoten je bil spor bogov. Njihovi sinovi, polbogovi, pripravljeni v polni oborožitvi, so čakali med vojščaki v zbranih formacijah na obeh straneh, skupaj z dvojniki Časovnikov in Zemljani. Vsi so bili tam. Že njihova prisotnost je krepila vero v naklonjenost bogov in dvigovala bojno vnemo, v očeh domorodcev so bili mogočni bojevniki. Vsak je upal na premoč svojih bogov.

Prot je še preveril svojo enoto hitrih jezdecev in desetih bojnih voz, s katerimi se bo usmeril v nasprotno smer od težišča boja ter se prebil k podvajalniku. Vladar dežele Xakes

pa je ob pomoči dveh Zejevih Časovnikov prevzel poveljstvo nad celotno vojsko njihovih zaveznikov.

Prot se je umaknil v ozadje. Strategija je bila dokaj preprosta. Silovit udarec na desno polovico naj bi prisilil nasprotnika k vključevanju rezervnih sil iz neposredne bližine, skozi prostor brez večjih vojaških enot pa naj bi se prebila Protova enota.

Kratka bitka s pravočasnim umikom za utrjen obrambni zid bi tako prešla v večdnevno ali večmesečno bojevanje ter jim zagotovila dovolj časa za načrtovani manever.

*

*

Nastop trum na bojnem polju je nudil veličasten prizor. Po širni travnati ravnini so se lesketala nabrušena rezila in pozlačeni oklepi. Bojni kriki zdaj z enega, zdaj z drugega konca bojišča so se združevali v silovito bučanje in dvigovali bojaželjnost, vse do dviga mečev

obeh poveljnikov, ko je za trenutek zavládala tišina. V tisočernih prsih je v pričakovanju zastal dih. Odjeknila je tišina, se zavlekla za nekaj bežnih, dolgih trenutkov, obstala in obvisela v zraku. Tedaj je besen zamah z mečem, usmerjenim v napad, izvabil prediren krik iz tisočernih grl in bojne trume so se pognale druga proti drugi.

V ozadju, med rezervo, nedaleč stran od svoje enote, sta Prot in Tilen opazovala boj z vrha bližnje vzpetine.

»Naši želijo zmago že v prvem naletu,« je Prot zmajal z glavo. »Preglobok vdor v sovražnikove vrste jim lahko onemogoči pravočasen umik za okope v taboru. Tega ne smejo pozabiti.«

»Bes jih žene,« je odvrnil Tilen. »Stalni vpadi roparskih tolp so jih razkačili do obupa. Cele pokrajine so požgane in iztrebljene.«

Prot je zamišljeno prikimal. »Tudi Zemljanom se ne piše nič boljšega, če zmaga Kanjeva stran. Uničevalna sredstva bodo sicer drugačna, uporabili bodo bolj sodobna orožja in

bolj zahrbtne spletke. Toda opustošenje bo na koncu enako.«

»Moramo se prebiti do tistega prekletega stroja.« Bojna vihra pred njihovimi očmi je razvnela Tilna. »Za sedaj gre še vse po načrtu. Naše desno krilo napreduje. Kanjevi zavezniki bodo prisiljeni poslati bližnje rezervne enote v pomoč tistim, ki se umikajo.«

»Da,« je pritrdil Prot. »Čas je za preboj.«

Pognala sta se z bojnima vozovoma po pobočju do svoje stotnije, kjer ju je dočakal val divjih vzklikov, in z zamahi roke pozvala na preboj. Takoj so jima sledili. V vse hitrejšem teku so v klinasti koloni zdrveli ob desnem boku bojišča in se usmerili mimo bližnjega griča po travnati ravnini. Tu so bojni vozovi in konjenica lahko izkoristili prednost hitrih konj. Vse druge strani so bile zaradi strmih sten in zaščitnih ograd, postavljenih povprek, za konjenico neprehodne, le bojišče je bilo dovolj položno. Prebiti so se morali po njegovem skrajnem robu.

Sprva se je manever obnesel. Dovolj neopazno so se prebijali, vse dokler ni nekaj nasprotnih enot spoznalo njihovo namero ter se pognalo za njimi. Vendar prepozno. Dohitelo jih je premalo konjenikov za resen spopad.

V zadnjem trenutku je njihovo namero spoznal še vladar Opijcev. Da bo Geni njegova, se je zaklinjal že od njunega prvega srečanja, in po prihodu na bojno polje jo je iskal s svojim pogledom, vse dokler ni odkril njene postave v skupini z ostalimi Zemljani. Njegova bo. Ni je več spustil iz oči. Močno, globoko hrepeneње mu je izvabilo tiho, toda silovito hropenje. Kamor koli je šla, jo je budno spremljal s svojim pogledom. Tako je uganil namero preboja in se s svojimi vojščaki pognal naravnost čez gozdnat hrib ter se na drugi strani spustil po prepadnih stenah vse do doline. Nihče druge ne bi mogel prečkati hriba tako hitro. V plezanju so bili njegovi vojščaki neprekosljivi in tudi to pot jim je uspelo prehiteti Protovo skupino ter z ovirami iz vejevja dovolj upoča-

sniti preboj, da so lahko s kiji napadali konjenike med njihovim preskakovanjem ovir, jim pobijali konje ter tako izsilili boj na tleh, mož na moža.

Prot se je z manjšim manevrom izognil ustavljanju bojnega voza ter s kopjem pobil napadajočega Opijca. Ostali del konjenice, večina jih je še vedno ostala na konjih, pa se je zaradi oteženega gibanja le z veliko težavo prebijal prek ovir in skozi obročce Opijcev. Toda vseeno jim je uspevalo, kajti čeprav so jim Opijci s svojimi silovitimi zamahi s kiji prevračali konje, so jim konjeniki s hitrimi sunki mečev in z dobro merjenimi kopji uspevali zadajati smrtne rane.

Najsiloviteje je napadel orjaški vladar. Pobijal je konjenike drugega za drugim, vse dokler ni s sobojevniki preklal klinaste kolone in se v nekaj skokih približal Geni ter ji z udarcem kija pobil konja. Geni je bila njegova. Ujel jo je. Nihče več mu ni stal na poti. Trgala se je iz njegovega objema, toda zaman. Kosmata šapa jo je oklenila, jo dvignila na mogočna

ramena in že se je Vladar Opijcev pognal s svojim plenom v gozdnat hrib.

»Tja!« je zarjul Tilen svojemu vozniku in mu kazal v smer ubežnika.

Konji, gnani s kriki in udarci biča, so zdrveli proti bežečemu vladarju Opijcev. Hitro so ga dohitevali. In tik preden mu je uspelo preskočiti kup vejevja ter se skriti v gozdu, je bila vprega ob njem. Tilen je skočil z drvečega voza, stekel za njim ter ga po nekaj desetih metrih ujel. Vladar Opijcev je spustil Geni. Grozeče je dvignil kij, s katerim je z enim zamahom ubijal vola. Tilnov meč je zletel mimo njegovega vratu. Samo nekaj centimetrov bolj iztegnjena Tilnova roka bi zanj pomenila gotovo smrt. Po sreči se je izmaknil. Toda tudi njegova roka s kijem je popustila v svojem krčevitem zamahu in zgrešila. Naslednji hip sta bila že v krčevitem ruvanju, iz katerega sta odletela tako kij kot meč. Zvalila sta se po tleh, se obračala zdaj v eno, zdaj v drugo stran, suvala, tolkla, se nenadoma za hip razmaknila, dovolj, da sta se lahko postavila

ponovno na noge, in si v iskanju ranljivega dela nasprotnika ponovno stala nasproti. Razen orjaške fizične moči ni Vladar Opijcev imel nobene druge prednosti, nobene veščine ni obvladal. To je Tilen vedel. Spotaknil mu je nogo v judo prijemu, da je zletel po tleh. Toda Opijec se je ponovno bliskovito pobral. Tilen ga je treščil s pestjo v čeljust, ni ga mogel zrušiti, Opijec je še naprej mahal s svojimi silnimi rokami v divjem besu. Tilen se je izmikal in z dobro merjenimi udarci kaznoval vsako nasprotnikovo nerodnost. Vseeno je postalo vprašljivo, ali Opijčeva glava ni morda premasivna za Tilnove udarce. Že je kazalo, da jih lahko vzdrži, ko ga je direkten udarec zamajal, da se je umaknil za korak, se spotaknil in za hip izgubil ravnotežje. Tilnu je to zadostovalo. Skočil je po meč in še preden se je Opijec prav zavedel, mu je konica meča pritiskala na prsi. Niti silna moč mu tu ni mogla več pomagati. Počasi je dvignil roke v znak predaje ter nato samo še nemočno gledal, kako ostali Opijci prekinjajo

napade in se obračajo vanj. Niso mu mogli pomagati.

»Vrnil se boš z vsemi svojimi vojščaki!« je zaklical Tilen svoj pogoj.

Vladar Opijcev je obupano pogledal na do krvi potisnjeno konico meča v svojih prsih, se ozrl po svojih vojščakih, zarjul v tarnajočem gnevu ter se počasi vdal v usodo. Skrušeno je prikimal: »Tvoja bo lepa polboginja, siloviti bojevniki,« je dejal, globoko prizadet.

Tilen je umaknil meč.

Vladar Opijcev je počasi vstal, odzdravil Tilnu z udarcem pesti po prsih, se še obrnil h Geni, pristopil k njej ter jo po globokem poklonu nagovoril: »Bodi srečna, lepa polboginja!«

»Gremo!« se je zaslišal oddaljen Protov klic.

»Naprej!«

*

*

Dobršen del poti do podvajalnika so pramenasti konji, te hitre in izjemno vzdržljive živali, zmogli v diru.

Nihče jih ni ustavljal. Le posamezne ženske z otroki in nekaj starcev so lahko opazili. Za boj sposobni možje so šli na vojno. Prot se je oziral po morebitni zasedi, toda vse do neposredne bližine podvajalnika so imeli prosto pot. Tam so prvič zadeli ob večjo oboroženo enoto, vendar še povsem nepripravljeno za boj.

»Pobijte ali razženite jim konje! Brez ustavljanja takoj naprej!« je zaklical Prot in z glavnino svoje stotnije prisilil presenečene branilce k umiku. Pot do podvajalnika je bila prosta.

Preostalo pot so premagali s skrajnim naporom utrujenih živali. Brez postanka so prispeli do trdnjave. Takoj so morali ukrepati. Branilci bodo kmalu dobili okrepitve in potem bo prepozno. Pognali so se na kamnita obzidja majhne utrdbe s skritim podvajalnikom v njej. Toda naleteli so na močan odpor. Branilci so jih divje odbijali in vsaj nekaj časa

je še kazalo na premoč obrambe. Potem pa se je le uspelo močni skupini najboljših vojščakov pod Tilnovim vodstvom vriniti med branilce na obzidju in ustvariti vsek za vdor bolj številne enote napadalcev pod Protovim vodstvom. To je bilo odločilno. Odtlej so se posamezne skupine branilcev le umikale in se predajale druga za drugo. Po prvem trčenju mož na moža v notranjem delu utrdbe pa je Prot presenečeno obstal. Redki posamezniki med branilci so se sicer bojevali s prav samomorilsko požrtvovalnostjo in niso odnehali, dokler jih niso pobili. Toda večina se je strahopetno umaknila. Táko, zelo različno obnašanje je bilo precej nenavadno. Razen kolikor niso bili samomorilski bojovníki le »dvojníki«, posebej »vzgojeni« za obrambne naloge in telepatsko vodeni prek Časovnikov. Sami Časovniki pa so se precej bali za svojo kožo. Boj na življenje in smrt je bil zanje nesmiseln, življenja Časovnikov preveč dragocena za tako neumno umiranje. Vsaj za civilizacijsko stopnjo, iz katere so izhajali, bi moralo nekaj

takega veljati. Pa ni bilo časa za razmišljanje. Z meči v rokah se je Prot s tovariši usmeril po hodniku, kjer jih je nekaj Časovnikov še skušalo ustaviti. Vendar so se ob napadu Tilna in vladarja Vzhodnih planjav tudi ti beže umaknili v notranje prostore ali pa se sklicevali na medplanetarne zakone in pravico Časovnikov do življenja. Prot jih je pustil, ni imel časa zanje, morali so iti naprej, vse dokler niso po vdoru skozi velika vrata obstali pred mogočno napravo s spoštovanje vzbujajočo zunanjostjo.

Torej to čudo tehnike je povzročalo tako nevarne mutacije v obnašanju Časovnikov! Prot je stopil k osrednjemu delu naprave. Po navodilih je moral kristalček, ki mu ga je bil dal ranjeni Časovnik, vstaviti v vdolbinico z vgraviranim simbolom za vzpostavitev prenosa podatkov. Vse je bilo tam. Še enkrat je preveril obliko kristalčka in vdolbine. Nato ga je potisnil vanjo, pokazal se je svetlobni signal

z naznanitvijo vzpostavljene zveze in že naslednji hip so zaslišali sporočilo o začetku prenosa vseh zapisov iz podvajalnika.

»Upam, da bo Zeju to zadostovalo,« je med opazovanjem svetlečega pramena iz tisočernih prenosnih laserskih snopov dejal Prot, še ves zadihan, vendar že z vidnim olajšanjem.

Zasvetlikalo se je še v hologramskem prostoru podvajalnika. Prikazal se je Zejev obraz.

»Hvala, Prot,« je dejal, *»veliko uslugo ste naredili nam in tudi vašim Zemljanom.«*

»Bo zadostovalo?« Prota je nekoliko začudila zadržanost v Zejevem nastopu.

»Da,« je prikimal Zej. *»Še na nekaj vas moram opozoriti. Kanje so pravkar oblikovale divizijo dvojnikov svojih najbolj vnetih pristašev. Zdaj se ti pripravljajo za vdor v vašo galaksijo.*

Podatki iz podvajalnika so za nas prav gotovo dovolj močno orožje v boju proti Kanjam in proti njihovemu preusmerjanju naše evolucije. Toda ves ta boj bo treba izbojevat za vsakega Časovnika posebej. Trajal bo še dolga leta. Ne

dvomim o naši končni zmagi. Vendar nam je zelo težko ukrepati proti njim sedaj, takoj, v tem trenutku.»

»Mislite s tem reči, da ne boste mogli preprečiti vdora teh dvojnikov v našo galaksijo?«

»Na žalost smo pri tem za zdaj nemočni. Pomagamo pa vam lahko vzpostaviti obrambo. Vsaj znanje za izgradnjo obrambnega sistema sem za vas izprosil v naši skupščini. To znanje pa mora priti v vašo galaksijo pravočasno, pred dvojniki Kanj. Zato sem se oglasil.

Ostaja možnost, čeprav bo tveganje še večje, kot je bilo ob preboju do podvajalnika. Toda druge rešitve najbrž ni.

Pred vhodom v časovni tunel do vaše galaksije so nameščena zaščitna sferna polja, pravi neprehodni in neprebojni sferni ščiti, ki lahko vsakomur preprečijo vdor v našo galaksijo ali pa tudi izhod iz nje. Na teh sfernih poljih je možno zadržati Kanje.»

»Kako se upravlja ta zaščitna sferna polja?«
je s porajajočim nelagodjem vprašal Prot.

»Tu, pogledjte!«

Tik ob Zeju se je prikazala hologramska ponazoritev meteorske meglice na robu vhoda v časovni tunel.

»Sredi te meteorske meglice je tristometrski disk z razumsko-računalniškim sistemom za nadzor celotnega sistema obrambnih sfernih polj. Upravlja se ga prek senzorskega polja v njem. Vsak, tudi najmanjši vzgib volje se od tam prenese na celotni razumsko-računalniški sistem za izvrševanje ukazov.«

»Torej moč volje uravnava obrambni sistem.«
Prot je vprašujoče pogledal Zeja.

»Da! Vendar mora posameznik upravljati iz središča površine diska. Vedeti pa morate naslednje: moč volje se v sredini diska najbolj okrepi. Toda nasprotna volja dovolj številnih nasprotnikov lahko onemogoči odločanje posameznika sredi diska. Pogoji je zadostno število usmerjenih proti nekomu v središču, to bo problem tudi za Kanje. V okolici diska jih je za sedaj premalo in kar nekaj časa bodo potrebovali, preden se jih zbere dovolj, tako da jih Zemljani lahko iz tega centra zadržujete. Vsaj

toliko, da se vaša ladja umakne, je to po vsej verjetnosti mogoče.»

Po teh besedah je Zej z iztegnjeno roko pokazal na dva za dlan velika kristala: *«V zelenem je znanje za izgradnjo obrambnega sistema, v modrem pa so zbrana vsa pojasnila o zaščitnih poljih.»*

Prot je pobral kristala, dragoceno darilo, si ju nekaj trenutkov z zanimanjem ogledoval ter hvaležno pogledal Zeja. Ni vedel, kako naj se mu zahvali. Po navodilih ju je moral položiti v naročje diamantnega kipca svečenice EvNa, to je tudi storil, in po vstavitvi v zanju pripravljeni vdolbinici so se mu razgrnili tridimenzionalni hologramski prikazi prostorske razporeditve poti in silnic obrambnih sfernih plošč varnostnega sistema.

»Da, poglej!« je vzkliknil Tilen. »Tudi dostop do našega časovnega tunela je možen le skozi ta zaščitna sferna polja. Čudovito!«

Šenu je v zmagoslavju zažarel obraz. Torej jih bodo lahko zadržali!

Potrebno je preveriti še vse parametre z njihovim vplivom na moč zaščitnih polj. Po Zejevih besedah bodo s tega mesta lahko dovolj dolgo onemogočali prodiranje Kanj, iz prikazanega bi jih lahko celo v nedogled. Vendar je moralo biti še nekaj, česar niso upoštevali, vsaj Prot je podvomil o tako preprosti ugodnosti.

Obraz diamantnega kipa svečenice je dajal vtis prijaznega sogovornika. »Kaj lahko oslabi zaščitna polja?« jo je vprašal. Več pojasnil je potreboval.

»Vsa so pod nadzorstvom varuhov evolucije, z vrednotami, naravnanimi v priznavanje pravice do svobodnega življenja in bivanja vsem bitjem, na vseh civilizacijskih stopnjah. Sprejem v njihove vrste je pogojen s predhodnim preverjanjem vsakega posameznika, po vstopu med Varuhe evolucije pa je posameznik v neposredni miselni povezavi z ostalimi člani ter z osrednjim miselnim svetom EvNa. Spremembo njegovega sveta vrednot bi takoj zaznali. Kljub temu so se graditelji zaščitnih

sfernih polj zavedali tveganja ob prepuščanju velike moči posamezniku in spremembam v njegovem svetu vrednot. Zato varnostni sistem daje posamezniku v nadzornem središču le veliko moč, pogojeno z omejitvijo zadostnega števila Časovnikov.»

Prot je še naprej spremljal razlago o delovanju sistema. Torej le ni bilo tako preprosto. Izraz zmagoslavja na njegovem obrazu se je ob vse bolj okrepljenem dvomu začel umikati trdim, grobim potezam. Mračna slutnja se je začela seliti vanj. Marsikaj bo še odvisno od števila divizij kolonizatorjev, ne samo od njih samih.

Povprašal je Diamantno svečenico po oddaljenosti posameznih skupin in grupacij kolonizatorjev ter dobil odgovor v slikovni predstavi raznih silnic.

»Niso še bili pred vrati,« je ugotovil. »Po hologramskem prikazu zaščitnih sfernih polj z njihovim delovanjem pod vplivom volje iz osrednjega dela poligonske plošče naj bi dva

moža z zadrževanjem 'kolonizatorjev' NEUSTAVLJIVI omogočila umik skozi časovni tunel.«

Vsi so se nemo zagledali v časovni prikaz predvidenega zbiranja 'kolonizatorjev'. Blokada in pravočasni umik NEUSTAVLJIVE bi seveda pomenila velik poraz celotnemu gibanju Kanj. Vse bodo storili za zaustavitev njihove ladje z dragocenimi informacijami o tehničnih znanjih za izgradnjo protiorožij, s katerimi bi se človeštvo lahko zoperstavilo invaziji. Zejeva stran bi dobila na času in Kanje bi se znašli v precepu, verjetno usodnem zanje.

»Kanje se bodo takoj usmerili v uničenje tega varnostnega sistema . . .« Prot je pogledal svoje tovariše. Po bledici na njihovih obrazih je bilo to že vsakomur med njimi jasno, kakor tudi, da bosta moža v centru morala zadrževati zasledovalce do svoje obkolitve. Noben izhod jima ne bo ostal. Prot se je ponovno osredotočil na hologramski prikaz prostorske

razporeditve posameznih grupacij kolonizatorjev z verjetnimi časi njihovih prihodov.

»Kdor bo ščutil umik ostalim, se bo moral boriti do smrti, le majhna verjetnost preživetja mu ostaja,« je med nepremičnim motrenjem hologramskega prikaza dejal trpko. Še enkrat je preveril najverjetnejše časovno zbiranje kolonizacijskih sil. Bi lahko kaj spregledal?

Ne Tilen ne Šena nista odgovorila, le nemo sta zrla v hologramske prikaze. Morali bi najti drug izhod. Vendar ga ni bilo videti. Dva se bosta morala žrtvovati. Zanju ne bo rešitve. Katera dva?

»Kaj ni druge rešitve?« je brez umikanja pogleda iz prikaza v hologramu vprašal Prot. Odgovor je bil spet molk. Katera dva moža, je neizprosno obviselo usodno vprašanje. Kdo? Prot se je ozrl po tovariših. Nihče ni privzdignil pogleda, le s povešenimi očmi so zrli v holi ali boljčali v prazno.

Prikaz silnic v holiju je nazorno prikazoval trenutno stanje, potek nadaljnjih dogajanj pa

ni dopuščal nobenega dvoma: nobene druge poti ni bilo. Ostalo je samo še vprašanje: kdo?

Tilen je še naprej boljčal v hologramski prikaz kljub pritisku Protovega pogleda nanj. Toda moral je popustiti. Kot bi hotel otresti neprijetno breme z ramen, se je sunkovito prestopil med motrenjem silnic v hologramu: »Tu fizična moč in spretnost ne pomenita ničesar. Nič tveganja ne bo. Umreti bo treba.« Prot je premaknil pogled na Šeno. Tudi on se je pod Protovim pogledom prestopil, izmikal, toda na koncu je le vrgel iz sebe: »Umiranje za velike cilje mi je bilo vedno tuje. Ideje o samožrtvovanju so trapaste, nikoli jih nisem razumel.« Pogledal je Prota in spet nazaj v prikaz silnic v holiju. »Kaj, če bi poiskali prostovoljca z naše ladje? Mi smo že dovolj tvegali.«

»Ni časa,« ga je kratko zavrnil Prot s pogledom, zabodenim vanj. Šena pa je kljub pritisku Protovega pogleda še vedno vztrajno gledal v holi.

Rac je ves prestrašen opazoval zdaj Prota, zdaj Šeno, vse dokler se slednji ni ozrl vanj. Potem je zmedeno spustil pogled.

Prot se je moral odločati s hladnim premislekom. Misli so mu begale od ugotavljanja dejstev do iskanja možnih rešitev. Dekleti sta prav tako molče povešali oči. Nihče se ni bil pripravljen žrtvovati. Zahteva je bila prehuda. Bolj malo možnosti bo ostalo branilcema za preživetje. Toda tudi Tilnove besede niso povsem držale. Boriti se bo treba, možnosti preživetja pa morda so, čeprav jih za zdaj ne vidi. Tudi vsak ne bo zmogel Kanje zadrževati dovolj dolgo. Usoda Zemljanov je bila neizbežno odvisna od te odločitve. Dopusiti kolonizatorjem vdor v človeško civilizacijo pred vzpostavitvijo obrambnega sistema na osnovi časovniške tehnologije bi pomenilo predajo človeštva njihovim zlorabam, bolnim željam po izsesavanju življenjskih sokov, samega življenja. Tega ne sme dopustiti! Protu so prihajali v zavest prikazi iz otroških let. Skozi misli so se mu zvrstili smejoči se obrazi

sorodnikov, prijateljev, znancev, deklet. Vsa tista športna igrišča, polna mladeži, so mu zaživela pred očmi z vsem svojim kričanjem in življenjem v igri. Med vesele obraze pa so se mu vse močnejše začeli vrivati spačeni obrazi Časovnikov v školjkastih celicah. Trpljenje in blazen strah v njihovih očeh sta pričala o obupu in grozi v svetu Kanj, kamor bi kolonizatorji pahnili Zemljane po svojem vdoru.

»Poleg tega,« je nadaljeval Prot z grenkobo, »tudi beg NEUSTAVLJIVE ne bo možen brez zadrževanja invazije. Kolonisti bi jo prav gotovo dohiteli. Zajeli bi jo. Prav klavrna bo usoda vse posadke. Že s prenosom podatkov o delovanju Kanj smo jim zamajali vse njihove načrte.«

Prot se je ponovno ozrl k Tilnu, toda ta se je na Protovo vztrajno motrenje sunkovito obrnil od holija v nameravanem umiku, zastal, kot da se je premislil, se nato vseeno umaknil, stopil še korak nazaj in obstal.

»Prot, jaz sem borec! Pripravljen sem se boriti. Nisem strahopetec. To sem dokazal. Kdorkoli je bilo potrebno tvegati življenje, sem bil med prvimi. Vedno, tudi v bitki z Opijci se nisem izmikal, ko sem nosil glavo naprodaj. Pripravljen sem se boriti. Razumeš! Boriti! Jaz sem rojen za boj. Toda tvoja zahteva ni boj. To je samomor. Znam se tolči bolj kot kdorkoli od vas in se tudi bom tolkel. Toda ne sili me v samomor. V boju te bom prvi spremljal, vedno sem te. Vedno sem verjel v pogum in se boril. Toda, Prot. . .« Tilen je boleče nakremžil obraz v skoraj jokajočem izbruhu, »nisem rojen za samomor!« Prot ga je molče gledal, nato pa se ponovno zazrl v Šena, ki se mu je pod njegovim pogledom notranja napetost sprožala v sunkovitih gibih do ponovnega izmikajočega se odgovora:

»Nisem za take stvari. Nikoli nisem bil. Dobro me poznaš. Zakaj bi moral biti pogumnejši od Tilna, saj nisem nikoli cenil poguma. Heroji so bedaki. To ni moj svet. Vedno sem veljal za najmanj pogumnega, zdaj naenkrat pa

moram biti najpogumnejši od vseh. To je vendar smešno. Jaz najbolj pogumen med vsemi? Neumnost!»

Prot je poslušal med odkimavanjem, nato pa vzkliknil v nemočnem gnevu: »Vsi bomo pogubljeni! Vsa civilizacija človeštva bo uničena, tudi naša eskadra, mi vsi. . .«

Nastal je boleč molk. Nihče ni spregovoril. Le potne srage so tekle po bledih obrazih.

Prot je pogledoval od enega do drugega ter stopil za korak, dva vstran. Misli so se mu prepletale v krčevitem oprijemu strahotne odgovornosti. On se ni smel izmikati. Prehitra popustitev napadalcem bi bila usodna. S stisnjeno desnico je udarjal v razprto dlan leve roke.

»Ni drugega izhoda,« je mrmraje ponavljal predse. Misli, polne gneva, srda, strahu in besne nemoči, so begale skozenj do nenadne umiritve. Počasi je privzdignil glavo.

»Prav, bom jaz ostal.«

Prot se je ponovno obrnil k svojim tovarišem z ocenjujočim pogledom. »Toda eden mora

ostati z mano. Po razporeditvi vseh silnic ni druge izbire. Dva morata ostati. V nasprotjem bo vse zastonj. . . vsi mi. . . vse človeštvo bo uničeno.«

Prot je stopil k Tilnu, nato k Šenu. Rac je pod težo hudih zahtev prelomne odločitve boljčal vanj, izgubljač razumsko prisebnost.

»Ni druge rešitve!« je še enkrat zarjul Prot.

Rac je s solznimi očmi drgetaje prikimal. »Da, ni druge rešitve,« je ponovil. Ustnice so se mu premikale mimo njegove volje. Z jokajočim glasom je dodal: »Bom šel jaz. Morda se nama vseeno posreči pobegniti, Prot. Ti si vedno našel rešitev.«

Prot je pogledal Raca z dvomom o njegovi prisebnosti. Račev obraz se je kremžil v premagovanju joka. Prot se je zamislil. Kakršen koli je bil ta poba, naredil bo vse, kar je v njegovi moči. Boril se bo ob njem. »Prav, moj mali zaveznik,« je dejal, »skupaj jih bova ustavila.« Nato je počasi pristopil k Racu in ga objel. »Saj ni bistvo v pogumu in strahu. Ko spoznaš, da se ne smeš umakniti, moraš vztrajati.

To je vse. Ti mi boš stal ob strani. Vem, da mi boš.«

*

*

Slovo je bilo kratko in na zunaj skoraj povsem uradno. Vsi so skrivali čustva kljub globoki prizadetosti vsakega med njimi. Eni z občutkom tesnobe ob boleči skrbi za svoja tovariša, drugi bolj zaradi svojega umika. Le Rac je bil bolj živahen, čeprav je bil njegov smeh ob občasnem iskrenju oči bolj krčevit in odsoten.

Prot je Tilnu predal zeleni kristal s tehnološkimi podatki za izgradnjo obrambnega sistema: »To je vse, kar potrebujete. Tu je tudi znanje o delovanju vrinjenih tihonov. Čim prej počistite tisto svinjarijo iz planetarnega računalnika.«

»Da, da,« je odvrnil Tilen, »brez skrbi, Prot, s tem orožjem se bomo znali boriti. Zmagali

bomo.« Stisnil je zeleni kristal v pest in odločno zamahnil z njo.

Razšli so se v trpkem slovesu, z mirno zadržanostjo, ter se po stisku rok odpravili vsak v svojo smer. Le Mimi se na koncu ni mogla povsem premagati. Tik pred odhodom je planila k Protu, ga objela, se ga že kar oklenila in ga poljubila. Nato je med brisanjem solz s svojih lic stopila za korak nazaj, zastala, se nato na hitro obrnila k Racu, stopila še k njemu ter mu z materinsko ljubeznijo šla s prsti skozi od potu ovlažene lase.

2. DEL

**Slava
umetne inteligence,
EvN,
evolucijsko najvišji,
prihaja.**

Po orjaškem disku v rahlem nagibanju med počasnim vrtenjem okoli osi sta z njegovega zunanjega roba proti osrednjemu delu stopala Prot in Rac ter se oprezujoče ozirala okoli sebe in v dalj, do skrajnega dosega njunega pogleda. Konstrukcije naokoli so spominjale na valujoče tribune orjaškega stadiona ali na velike gibljive gledališke kulise. Še Prota je ob njih zajel tesnoben občutek majhnosti. Vse to je bilo kot živo? Vse? Toda lahko bi bilo tudi resnično živo, čeprav je bila vidna zunanost neživa, iz mrtvih materialov. Orjaški organizem je bil to, s svojim drobovjem, s svojimi čuti, z možgani. Z Racem sta bila sredi te fantastične vesoljske tvorbe, sredi vrhunskega produkta superiorne civilizacije, bila sta med računalniško vodenimi robotiziranimi sistemi in sestavo bioloških organizmov, povezanih v razumske enote. Protov pogled se je poganjal v skrivnostni svet neznanega. Čutiti je bilo polno življenja. Vse to je moralo biti živo. Bil je v dremajočem vesoljskem

gigantu. Da, nobenega zvoka, samo tiho valovanje ogromnih mas.

»Prot!« Rac je boječe stopil ob Prot. »Poglej, za temi tribunami se dvigujejo še večje.«

»Da,« je odvrnil Prot, »vse te mase so orjaški živ stroj, varnostni sistem na prehodu v civilizacijo Časovnikov.«

»V njih je nekaj živega, s strahovito močjo v sebi.«

»Tudi sam občutim tako.«

»Prot!«

»Da?«

»Ne smeva jih zbuditi.«

»Hja!« se je nasmehnil Prot kljub tesnobnim občutkom. »To ne bo šlo. Same se bodo zbudile. Vsaj upam. Te gmote nama niso sovražne, ne glede na težko razumljivo življenjsko silo v njih.«

»Da, da,« je živo pritrdil Rac med begajočim pogledovanjem naokrog. »Na naši strani so, kajne, Prot?«

»Da, usmerja jih sila volje njihovih graditeljev, Časovnikov, kot je naš prijatelj Zej. Oni so

nama prepustili to moč, da s svojo voljo zadrživa invazijo kolonialistov. Kdor je v središču tega sistema, ima veliko prednost. Vendar bo vse odvisno od moči najine volje. Z odločno željo po ustavitvi kolonialistov jih lahko dovolj dolgo zadrživa.«

»Jaz si bom že močno želel!« Rac je z ognjem v očeh pogledal Prota in stisnil pesti. »Tako močno si bom želel. . . » je dejal in z zategnjenimi ustnicami zrl v Prota, toda že naslednji hip se je njegov pogled napolnil s plahostjo. »Bojim se smrti, Prot, bojim.«

»Vztrajati morava, moj mali zaveznik.«

»Volja, ja, volja.« Rac se je ponovno zagledal v valujoče mase tribunastih konstrukcij.

V majhnih potisnih sunkih se je v Protu porajala odločnost, ko je stopal naprej s trdim korakom, in se mu krepila vse do srede prostranega diska, obdanega z obroči orjaških valujočih tribun, nanizanih v dalj.

Ozrl se je po komandnih pultih za nadzor nad tem delom vesoljskega prostora. Nikjer jih ni mogel ne videti ne zaznati. Le gola površina

se je raztezala tja do prvega obroča tribun. Z Racem sta se spogledala. Obvladovanje diskovnega sistema jima je bilo še vedno skrivnostno. »Kaj vse je v tem disku pod nama in v teh valujočih, tribunam podobnih konstrukcijah?« se je spraševal med spuščanjem pogleda na daljne konstrukcije, katerih zunanost se jima je kazala v nametanih gmotah. Tudi te so, tako kot bližnje, dajale vtis tribun. Globoko je zajel sapo. Osredotočen na dojemanje tega prostora, je v pritajeni napetosti zadržal dihanje in začel zbirati notranjo moč za odziv prodornega razuma. Čutno zaznavanje se mu je nenadoma začelo pogrezati v tla pod njim, v njegovo okolje, in se širiti v prostor okoli njega. Začutil je svoje vraščanje v nove svetove, nihajoče v globokem ujemanju z njegovim dihanjem, njegovim čutnim zaznavanjem in vsem njegovim bitjem. Vsak del okolice je vse bolj čutil kot del sebe in po vsakem globokem vdihu se je prostor njegovega čutnega zaznavanja pomaknil dlje

in dlje v notranjost diska pod njim. Vse to je postajalo on, ko so se v njegovo zavest spuščale bogate vsebine orjaških obsegov, bilijonov bitij iz tisočernih različnih civilizacij, v svoji neizmerni raznolikosti čutenja, v vsem svojem bistvu. Zanihale so v prikazu na orjaških krilih, da bi se v loku usmerile proti njemu ter izginjale skozenj po puščanju neizmerne razumsko čustvenega bogastva njemu neznanih civilizacij. Vse to se je zvrstilo hitro, skoraj hipno, pa vendar mu čas ni bil nobena ovira, ker je hitrost čutnega podoživljanja in miselnega razumevanja teh svetov lahko poljubno večal ali krajšal. In vse je v prehodu puščalo v njem svoj odtis, del sebe, in mu izgrajevalo znanje za razumevanje vsega naokrog. Vse sile, vse moči, vse vzgibe je začel dojemati. Vsrkal je čutne in miselne svetove vseh bitij tja do valujočih tribun in se spustil naprej. Ves miselno-čutni svet tisočernih bitij neverjetnih zunanjosti in fizičnih ter umskih sposobnosti iz tega morja življenja se je voljno razgrinjal

njegovemu razumevanju in usmerjanju. Vse, na karkoli se je osredotočil, se je odprlo pred njim v vsem svojem bistvu in vse bogastvo raznolikosti je začelo dihati z njim ter se mu predajati ob najmanjšem vzgibu volje. Vse je postajalo del njega, del njegovega telesa, postalo je on. Kako neverjetno stapljanje z vsemi bitji v tem prostoru je bilo to, kar je pravkar doživel, in kako popoln nadzor nad vsemi temi bitji in svetovi znotraj velikega diska, na katerem je stal, in nad bogastvom raznolikosti znotraj valujočih tribun je pravkar dobil! Še z globlje zajeto sapo se je pognal v miselno-čutno zaznavanje prek valujočih tribun v gorske obroče in spet so prikazi svetov in bitij v njih leteli skozenj ter se v popolni miselni razkritosti stapljali z njegovim svetom zavesti.

Tako se je pogrezal v neizmerne daljave in v zanosu zmagovitega poleta je zajel ves del veselja tja do daljnih koncev zaščitnih sfernih polj tega veličastnega vhoda v orjaško civilizacijo Časovnikov, z izhodom skozi

časovne tunele v tem delu veselja. Da, sedaj je prevzel nadzor nad zaščitnimi sfernimi polji in nad vhodom. Toda kje so meje njegovega dosega in vpliva?

Prot se je zamišljeno zazrl v daljavo. Kaj se skriva za poslednjim obročem gmotastega gorovja, za svetovi v dosegu njegovega pravkar zajetega miselno-čutnega sveta? Do kod sega njegov telepatski pogled ali karkoli je že to, kar mu omogoča videnje na take daljave s tega nadzornega središča? Do kod sega pogled varuha tega vhoda v civilizacijo Časovnikov in kaj mu omogoča v njihovem svetu, po vseh milijardah njihovih planetov? V miselnem letu proti osrednjemu delu civilizacije Časovnikov je lahko spoznaval še vse več novih svetov, toda ni jih mogel tako čutiti kot tiste znotraj vesoljskega vhoda tja do zaščitnih sfernih polj. Vse si je sicer lahko ogledal, toda nič ni več dihalo z njim. Skozi njegov razumski svet so se prikazovali obrazi Časovnikov in na trenutke je celo občutil, kako se nekateri presenečeno ozirajo vanj ter

opazujejo njegov miselni let.

»Ali je to možno?« se je nejeverno spraševal Prot. »Od tod se torej lahko miselno pogovarjam s komerkoli. Dana mi je možnost trenutnega telepatskega zaznavanja na razdalji stotin svetlobnih let?« Za hip mu je pogled zastal na Časovniku z vprašujočim oziranjem vanj. Ali ga je zmotil? Nekaj mu očitno ni šlo v račun. V njegovih očeh je razbral presenečenje nad tujcem v enem od nadzornih središč. Pričakoval je nekoga iz skupine skrbno izbranih Časovnikov. Toda presenečenje ni bilo pretirano veliko. Časovnik je na trenutke gledal nanj kot na nenavadno novost, vredno zanimanja, ali pa morda niti toliko ne. Protov telepatski pogled je prehajal z enega Časovnika na drugega. Veliko se jih je le mimogrede ozrlo nanj, ostali so bili zaverovani v svoje pogovore ali so se še naprej posvečali svojim opravilom. Nič kaj dosti se niso zmenili za njegov telepatsko zaznavni let, ki so mu očitno tudi oni lahko sledili.

V Protovo zavest se je za trenutek naselila rahla nemoč miselnega povezovanja soodvisnosti vsega, kar je v teh nekaj trenutkih vsrkal vase. Toda premalo časa je imel na voljo. Moral je preveriti obstoj in dosegljivost morda pomembnih posebnosti v tej neizmerno veliki civilizaciji.

Zeja mora dobiti, ga je prešinilo, in skozi svet telepatskega videnja je preletel tisočere obraze Časovnikov, mimo katerih ga je zanesel njegov telepatski let na poti do Zeja. Razgret ob vznemirljivem spoznavanju te orjaške civilizacije, se je usmeril v iskanje Zeja. Zadostovala je želja. Povezava se mu je uresničila v bliskovitem preletu misli. Našel ga je na sprehodu po travnati poti. Toda ob zamišljenem izrazu na Zejevem obrazu je neodločno zastal, se vprašujoče zagledal vanj ter se nato zazrl v oči z odprtim vpogledom v neizmerno bogastvo Zejevega miselno-čutnega sveta.

Zeja mu je po prijaznem nasmehu prekinil vpogled vase: *»Lahko se bova še bolje*

spoznala v mirnejšem času. Zdaj morava ukrepati. Vrniti se moraš na poveljniški disk in prevzeti nadzor nad našimi zaščitnimi sfernimi polji.«

»Da, da,« je rahlo zmeden odvrnil Prot, »seveda, nazaj moram!« In že se je poslovil. V svojem telepatskem zaznavanju se je preselil nazaj na diskovo ploščo pod valujočimi tribunami na mesto nadzornika vesoljskih vrat, na poveljniško mesto. Opazil je začuden Račev pogled. Obrnil se je k njemu. Rac ga je gledal najprej s strahom in začudenjem, nato pa v vse bolj radovednem pričakovanju:

»Prot, kaj se dogaja?« ga je vprašal. »Tvoj obraz je dobival tako nenavadne izraze! Si spoznal upravljanje z zaščitnimi polji? Kajne, da si?«

Torej se Rac še ni spustil v združevanje s temi svetovi, niti jih ni še začel zajemati. Prot se je osredotočil na poistovetenje s prostorom v njuni okolici in z dotikom roke omogočil miselno-čutno zaznavanje še Racu. Ta je od presenečenja razprl oči. Ob razgrinjanju

biljardne raznolikosti njemu neznanih oblik življenja, njegovi zavesti, je zadržal dih.

»Poistovetenje z okoljem ti omogoča dojemanje njegovega delovanja,« je dejal Prot. »Bo šlo?«

Z globoko zajeto sapo se je Rac je pod Protovim vodstvom osredotočil na miselno-čutno zaznavanje. Vse tja do neizmernih vesoljskih daljav mu je zletel telepatski pogled.

»Da, da, kako neverjetni svetovi, celotne civilizacije z vsemi svojimi posebnostmi so tukaj in. . .« Rac se je v boječem drgetu umaknil za korak, »kako grozljiva bitja so tam pod tribunami.«

»Ne boj se, nič žalega ti nočejo,« ga je pomiril Prot. »Delujejo res preteče, vendar se pod tvojim pogledom umirjajo do ubogljivosti.«

Rac je prikimal: »Moč volje jih umirja, kajne? Toda nekatera so tako grozljiva, da jim ne bi zaupal.«

»Vsa njihova bit se razgrne pred tabo ob miselni usmeritvi nanje.« Prot je počakal na

Racovo preizkušanje.

»Da,« je z razjasnjenim obrazom vzkliknil Rac, »res je, Prot, v celoti jih lahko dojemam. . . »

Radosten vzklik se mu je izvil iz grla: »Vse lahko, vse. Vsi se razgrinjajo pred mano! Vsi!«

»No, vidiš, saj gre.«

Iznenada se je Racu zmračil obraz v nemočnem odkimavanju »Tega ne morem!«

»Kako ne moreš? Kakšno pošast imaš?«

»Sploh ni pošast. Le orjaški netopir ali krokar je. Nobene moči nimam nad njim. Sovražno me je odbil, ko sem se hotel poglobiti v njegov miselno-čutni svet.«

Protu se je zmračil obraz. Nevarna slutnja se mu je izvila iz tega opozorila. Z vse bolj umirjenim dihanjem se je osredotočil na lastno zaznavo.

Skozi svoj svet čutenja je zajel utrip prostora okoli sebe, vse tja do valujočih tribun in masivnih gmotastih gorovij, ter se ob tem poistovetil z vsakim bitjem iz tega prostora. Vse je bilo on, ves ta orjaški sistem živih organizmov je bil del njegovega bitja. Moral je

najti sovražne tujke.

»Da, čutim jih. Prihajajo v jatah. Skrivajo se med bitji v zunanjem obroču gmotastih gorovij.«

Prot je zadržal globoko zajeto sapo ter počasi in s skrajnim naporom zbranosti kljubovalno izvrgel.

»Uničim jih! Moram!«

Osredotočil se je na vsrkavanje miselno-čutnega sveta vesoljskih bitij okrog tistega velikega črnega netopirja, ob katerem se je valovanje njegovega zaznavanja ustavljalo. To bitje mu znotraj valujočih tribun ni dopustilo vpogleda vase, vsa druga so mu to dopuščala. Za hip je celo začutil njegov sovražni pogled, nekakšna grožnja je prihajala od njega.

Z rahlim vzgibom volje je najprej dregnil v njegovo zavest in sunil vanj z odbijajočim potiskom volje. Toda le zamajal ga je. To je bil netopir, orjaški netopir z dvometrskim trupom. Ujel je ravnotežje kot po malo močnejšem sunku vetra ter s hitrimi zamahi

ponovno nadaljeval let proti osrednjemu delu diska.

»To so z metamorfozo spremenjeni kolonizatorji,« je zamrmral Prot. Vzgib volje se mu je sprožil v silovitem upor in besu. Vse njegovo dojemanje se je soočilo z dolgo pričakovanim trenutkom prvega napada. S podvojenimi zamahi je sprožil tako močan valovni udar, tak energetski sunek proti netopirju, da ga je treščil ob skalovje in razbil na tisoče koščkov. Vsa bitja v okolici so se razbežala pred tem smrtonosnim gnevom iz nadzornega mesta vesoljskega vhoda.

»Preveč silovito sem začel.« Prot se je ozrl naokrog. Ni smel razsipavati z močjo volje. Še veliko je bo potreboval. Če je ta netopir utelešenje kolonizatorja, mu bodo sledili še drugi, najbrž v jatah, in moral jih bo odbijati ali uničiti. Njihovo prihajanje v manjših skupinah bi bilo zanj ugodnejše. Lažje bi jih onemogočal, premagal.

Ta siloviti udarec pa jih je že opozoril na njegovo moč, naj ne napadajo več sami ali v

manjših skupinah. Da, to je bila napaka, je moral ugotoviti. Pognal se je za bližnjim velikanskim netopirjem, ki se je po klavrnem koncu svojega predhodnika hitro obrnil s predirnim krikom in zbežal nazaj proti galaksiji Časovnikov. Na tisoče Časovnikov je s privzdignjeno glavo prisluhnilo temu kriku na pomoč. Prot je zaslišal negodovanje, protestne vzklike in celo nekaj sovražnih klicev proti sebi, pa tudi pozive, naj ga odstranijo z mesta nadzornika vesoljskih vrat. Toda tako se je odzivala le civilizacija Časovnikov iz bližnje okolice, saj je v telepatskem letu skozi prostranstva galaksije videl le neprizadetost ostalih Časovnikov. Morda niti niso slišali ničesar.

*

*

Prot je prekinil svoj miselno-čutni telepatski let ter se ponovno osredotočil na zaznavanje vampirskih netopirjev, ki so, zbrani v jate,

leteli proti notranjim kulisastim tribunam v nov napad. Moral bi jih samo ustaviti, brez ubijanja, sicer bodo s kriki pozivali Časovnike k zoperstavljanju tujcu, čeprav so oni napadalci. V nemočnem besu je zmajal z glavo. Kako? Naenkrat se mu je porodilo rahlo upanje. Saj jih lahko preženejo vesoljska bitja iz notranjosti kopastih gorovij in kulisastih tribun. To bi bila rešitev. Če ga bodo le ubogala. Osredotočil se je na ves prostor okoli bližajoče se jate netopirjev. Poistovetenje z vsemi vesoljskimi bitji v njihovi bližini mu je dajalo moč njihovega usmerjanja. Voljno so se vdajala pritiskom njegove volje. Celo nekaj malega svojega besa je lahko zaznal v njihovih očeh.

»Naprej, za njimi!« je spregovoril z globokim tihim glasom, polnim energije. »Tolcite jih!« Na tisoče glav vesoljskih stražnih bitij se je začelo preteče obračati k orjaškim netopirjem. Z višin so poleteli ptiči z ostrimi kljuni in razširjenimi kremplji ter se v hitrem naletu spustili na smrtonosno jato.

Netopirji so jih odganjali z grizenjem, zamahi kril in udarjanjem z ostrimi kremplji ter se pod naletom strnili v še gostejše jate, toda zaman. Niso mogli odbiti tisočkrat okrepljene volje Zemljana v njegovem obrambnem boju. Spopad je postajal bolj in bolj zagrizen. Ptiči so netopirjem s svojimi ostrimi kljuni trgali meso, ti pa so s svojimi čeljustmi hlastali po njih in jih drobili v jeklenih čeljustih. Vendar je bilo sokoljih ptičev vse več in po dolgem, trdovratnem boju se je morala jata netopirjev kljub vsej svoji odločnosti umakniti vse do daljnih prostranstev onkraj zunanjih obročev gmotastih gorovij.

»Uspelo je!« Prot je med brisanjem potnega čela še naprej sledil razbitim jatam. Bežale so, toda potem se bodo ponovno zbrale z novimi okrepitevami iz notranjosti Čive.

*

*

»Poglej to, kak spektakel ali kaj?« je bilo

slišati iz vse bolj številnih vzklikov posameznih Časovnikov iz raznih koncev galaksije Čive. Protov boj z vampirskimi netopirji jim je pritegnil pozornost. Tujec, iz tuje civilizacije se s pomočjo njihove tehnologije bojuje. Trda borba se je kazala. Prav čudno je bilo videti ta boj, ker kako je sploh prišlo do možnosti uporabe nadzornega centra enega od vhodov v njihovo civilizacijo s strani tujca? Sami so mu jo dali, so lahko dobili pojasnila. Zej naj bi mu to omogočil. Tisti Zej? Da, Zej. Med Časovniki je bil po svoje kar znan. Pravzaprav so ga poznali bolj v dobrem smislu. Tehtne pripombe je dajal ob raznih priložnostih. Toda večina je le bila mnenja, naj nadzor vhodov v njihovo civilizacijo ne bi smeli prepustiti tujcu. Kako, da se je Zej sedaj odločil za nekaj, kar je bilo pravzaprav v nasprotju z večinskim mnenjem. Sicer so seveda lahko dobili vsaj delno pojasnilo: da ne gre za vhod Zemljanov v njihovo civilizacijo ampak, kar naj bi bilo zelo

pomembno, za njihov izhod, pravzaprav beg naj bi šlo. Da bežijo pred Kanjami. Da bežijo pred neko skupino, ki je nastala na osnovi zanimivih dosežkov na področju podvajanja, na osnovi znanstvenih dosežkov njihovih inštitutov. Toda slišati pa je tudi bilo, da se jim je nekaj, pri vsem tem, zelo ponesrečilo. Oziroma, da rezultati teh njihovih znanstvenih dosežkov ne bi smeli iz inštitutov pred temeljito preverbo o škodljivih posledicah tistega, kot pravijo, podvajanja živih bitij. To naj bi bilo pomembno? Čeprav vprašanje zakaj? Večina je v preteklosti nasprotovala lastnemu kloniranju in ni bilo videti, da se bo odločala kaj drugače, ko gre za hipno podvajanje njihovega telesa, oziroma njih samih v celoti, skupaj z njihovimi umskimi zmogljivostmi in značajskimi lastnostmi.

Ta boj, ki ga je ta Zemljan, Prot, kot ga imenujejo, bojeval, pa je bil res že kar neverjeten. Koliko samozavesti je bilo zaznati v njegovem spopadu z netopirji. Prav rojen je

bil za teke spopade. Dolgo se je tolkel z že kar neverjetno odločnostjo, ki je sevala iz njega. Kot, da je verjel v svojo zmago je bilo videti. Vsekakor pa je vse več Časovnikov z zanimanjem opazovalo njegov boj.

Da, Prot je s svojo samozavestno neuklonljivostjo bil za Časovnike prav zanimiva pojava.

*

*

V Protu so se naselili tesnobni občutki negotovosti. Naslednji boj bo bolj okruten. Nič več ni bilo mogoče sklepati o izidu. Bo to njegov konec ali pa se bo vseeno še lahko tolkel? Nenadoma ga je prešinil tih odjek z globokim nihanjem. Toda čeprav ga je komaj zaznal, se je stresel ob čutenju neizmerne sile, ki je s tako lahkoto zanihala ves prostor v njegovem telepatskem dosegu. Tega potresnega sunka si niso znali razložiti že ob svojem prihodu v to civilizacijo. Od kod ta

silna energija? Kje se sprošča?. . . Prot je zastal pred nedoumljivim vprašanjem. Kdo jo sprošča . . . ? Z vsem svojim čutno-miselnim svetom zaznav se je pognal v širne daljave neizmernih prostranstev galaksije Čiva in prisluhnil s pritajenim dihom.

*

*

Časovnikom, širom po galaksiji Čiva, je njihovo telepatsko zaznavanje razkrivalo tudi nekaj, kar sploh še niso doživeli, pa čeprav je bil vsak od njih dobro poučen o možnosti takega dogajanja. Sproščanje tako silne energije, kot so jo pravkar zaznali ni moglo pomeniti nič drugega, kot zbujanje EvNa. »Za kaj torej gre?« so, ob pridružitvi k spremljanju te nenavadne predstave z nekim tujcem na vhodu v njihovo civilizacijo, spraševali novi opazovalci. Zbujanje EvN-a naj bi bilo povezano z velikimi spremembami v njihovih moralnih opredelitvah. In vse je

kazalo, da se EvN zbuja.

Za delovanje na osnovi umetne inteligence naj bi bil, po njihovem vedenju, zgrajen EvN, varuh njihovih moralnih vrednot.

Z njegovo močjo predvidevanja naj bi se Časovniki izognili ponovnim zablodam, izkušenim skozi ves svoj zgodovinski razvoj. Toda večina Časovnikov je bila tako samozavestno prepričana v lastno enkratnost in sposobnost presojanja, da si niti ni znala predstavljati, kako bi lahko njih, osebno, nekdo zvabil v delovanje, ki bi bilo v nasprotju z njihovimi vrednotami. Nekaj nejasnega so sicer že zaznali, neke govorice o novonastalih možnostih njihovega nadaljnjega razvoja. O nekem podvajanju živih bitij, o čemer je bila večina le delno seznanjena, je govora, oziroma neka dogajanja v zvezi z njim naj bi kazala na precej večjo možnost spreminjanja značajev, kot so bila splošna mnenja, glede take možnosti. Da bi vse skupaj šlo čez vse dovoljene meje, vse tja do najbolj

zaničevalnega početja, ko bi posamezni Časovnik ogrožal življenje drugega Časovnika, pa je bilo za večino vseeno bolj težko sprejemljivo. Vsaj vsak posamezni Časovnik je bil mnenja, da kaj takega, zanj, to že ni možno. Toda Časovniki so si bili, po svoji naravi in odzivanju na razna dogajanja med seboj, tudi zelo različni. Ne oni, toda nek drug Časovnik, dvom je obstajal, pa bi morda le lahko nasedel kakšni neumnosti. Težko je bilo zanikati te možnosti, vsaj v celoti jih ni bilo možno zanemariti. Nek posameznik bi morda lahko pretirano spremenil svoje vrednote, ker nekaj zlobe je že res ostale skrite v Časovniški duši, kot je bilo večkrat slišati rahlo cinične pripombe posmehljivo smehljajočih Časovnikov. Ne pa večja skupina Časovnikov skupaj, in daleč od tega, da bi zloba zakraljevala nad Časovniki. To, da so Časovniki med seboj razlikujejo je vendar bogatilo njihovo civilizacijo. Vsi so bili prepričani v to. In zdaj naj bi to njihovo vrlino nekdo zlorabil za neka svoja bolestna

nagnjena? Saj to ni možno. Vsaj po mnenju večine Časovnikov, ne. Toda EvN se je očitno zdramil. Opozorilo je bilo s tem dano.

Pomisleki pa so se seveda rojevali. Nova tehnologija, podvajanje živih bitij, torej tudi njih samih, Časovnikov, naj bi omogočala posamezniku podoživljanje vsega, kar zazna njegov dvojnik, skupaj z vsem čustvovanjem tega njegovega dvojnika. Zanimivo! Vsaj na prvi pogled je bilo videti kar zabavno. Da bi mi lahko, kar iz fotelja, doma, podoživljali z adrenalinom nabito dogajanje našega dvojnika, torej, prav od tega dvojnika, ki včasih preživi pustolovsko dogajanje. Toda včasih pa tudi ne preživi. Da, prav to bi to pomenilo. Torej, da včasih pa »ne«, da včasih tudi umre. Takole brez nevarnosti podoživeti svoje umiranje, ali nekaj takega, zanimivo. Hecno provokativna zadeva. Toda to zbujanje EvNa kaže, da se je na znanstvenih raziskavah podvajanja živih bitij nekje nekaj zalomilo. Toda kaj? Kaj bi lahko šlo narobe?

Kakorkoli, očitno je sedaj ta zadeva pri njih. Ali kaj? In kot vse kaže, vsaj glede na pripombe, ki jih je bilo slišati, bo svoje mnenje o vsem tem potrebno podati, vsak se bo moral opredeliti. »Svoje mnenje? O čem?«

Prisotna so seveda bila zelo različna vedenja o podvajanju. Nekateri so se celo zanimali za vso to zadevo s podvajanjem. Toda večina pa le ni kazala pravega zanimanja za ta znanstveni dosežek. Po dosedanjem vedenju večine Časovnikov naj bi bilo vse še na ravni raziskav in izdelave prototipnih programov. In vendar naj bi kazalo na prehitro uhajanje raznih preizkusov in testiranj v vsakdanje dogajanje, v življenje torej. Kaj se je res lahko tako ponesrečilo tem njihovim znanstvenikom pri njihovem delu, pa je že tudi bilo slišati prve pripombe. Da je možno kaj takega? In tu so sedaj odzivi, kot da vse skupaj sploh ni več nekaj zabavnega? Da gre že za res? In to tako zelo za res, za resno vprašanje, da se morajo vsi seznaniti s to

zadevo? Zbujanje EvNa naj bi že kazalo na nekaj takega. Časovniki so se zvedavo ozirali drug k drugemu ali pa skomigali z rameni v nakazani nezmožnosti razumevanja vsega tega, zanje še vedno nejasnega dogajanja.

Toda vsi ti pomisleki so sprva zadostovali zgolj za bežen pogled na zaščitni disk na vhodu. Nič več. Že naslednji trenutek se je večina vrnila k svojim opravilom. In vendar ne. Ne! Spopad Prota s krvoločnimi netopirji jim je vedno znova vračal njihovo osredotočanje nazaj na dogajanja na tisti zanje nenavaden prikaz Zemljana nasproti orjaških netopirjev.

*

*

Časovniki so dvigovali glave v medsebojnem spogledovanju. Na njihovih obrazih je Prot lahko zasledil vse, od zvedavega zanimanja nad nenavadnim dogajanjem do

zaskrbljenosti. . . Toda kaj je to tiho mogočno bobnenje pomenilo, ni mogel razbrati. Še bolj je prisluhnil v nastali tišini. Vendar ni trajala dolgo. Vse se je umirilo in takoj zatem je ponovno zašumelo iz tisočernih krajev galaksije. Od povsod so prihajali glasovi. Tudi Kanja se je oglasil, ko je skozi miselno-čutne svetove s svojim predirnim glasom pozval Časovnike, naj mu dajo besedo.

Prot je prisluhnil. Kanja je spregovoril v rimajoči govorici. To je kazalo njegovo vznemirjenje. Bolj ko je Časovnike nekaj prizadelo, bolj rimajoča je postajala njihova govorica. Vseeno je bilo to dobro znamenje. In tudi dovolj zgovorno. Pomenilo je, da mu ne gre vse po načrtih. Kanja je izgubil svoj ledeno hladni mir. Tudi sam se je že moral boriti z vsemi silami in z vsemi svojimi sposobnostmi.

Kanja: *Kdo čuva naše temeljne vrednote? Kdo moč zaščitnih polj je dal na voljo tujcu, da obsodbo smrtno izvrši nad nami?*

Seveda le v primeru, če tako presodi.

Zdaj tujec bdi nad našimi izhodi, nad nami in početjem našim. Pod pretvezo nam ga je podtaknil Zej. Razčistiti je treba, pravi, kam nese tok sprememb nam temeljne vrednote.

Odvrnem naj mu kar naravnost: nihče ni posegel v naš svet odnosov, ne v svet vrednot, ki med Časovniki je v veljavi.

Teh nekaj manjših preizkusov, preverjanj prednosti uporabe novega znanja je zajelo le nekaj tujcev, bitij primitivnih. Grobosti je res nekaj bilo z njimi, ali prosim vas, ne napihujte jim pomena, nikar, da Varuh slavnih evolucijskih vrednot bi našel v tem le delček grožnje našemu razvoju.

Naj spomnim le, kar vsak med nami mora vedeti: naš svet vrednot usmerja nas v ustvarjalnost, v življenje, polno iskanja življenjske energije, v preverbo vsega, kar novo znanje kdaj pred nas razgrne.

Če to drži, o čemer nobenega ni dvoma, zakaj potlej namere nam očitati; spust med ljudi, v človeško galaksijo, da jih dodobra v bistvu

njihovem spoznamo in njih evolucijski spomin si v celoti pridobimo, ki svet vrednot človeških omogoča razvozlati in s tem v osnovi možnost odpre spoznanju, kaj vse človeštvu da življenjsko energijo.

Ničesar drugega si ne želimo.

Pozivam vas: z voljo svojo me podprite! Pustite odstraniti to človeško bitje z našega izhoda.«

*

*

Ob sprožitvi sovražnega naboja v Kanjevem glasu je zavela skozi prostor zlovešča grožnja. . . Civilizacijo Časovnikov je prešla njena pogubna spodbuda in celo iz daljnih koncev tega orjaškega prostora je Prot lahko zaznal odzive tisočerih Časovnikov. Izsevana energija zlobe se je vrivala v notranjost vsakega Časovnika posebej in se v globini njegove biti krepila na pritajenih željah po komaj slutenem skrivnostnem bogastvu. Vzgibi po lastnem zadoščenju, ne oziraje se

na nedolžnost daritvene žrtve, so se porajali v komaj zaznavnih sencah, da jih je takoj zatem zavest odpahnila nazaj v daljno pozabo. . . In nato se je streslo vesolje v tistem bobnenju tja do najskrajnejših robov Čive. Prot je vzdrgetal. V daljnem prostoru se je sproščala neizmerna energija. Toda kako je možen potres v vesolju? Saj to je vendar nerazumljivo. Potresno moč, sproščanje energije ob premikanju orjaških zemeljskih plasti na planetih, ob razkolu kontinentov ali njihovem trčenju, z dvigovanjem gora pod silnim pritiskom je mogoče razumeti, toda tega. . .

Da se strese vesolje? To ni mogoče. In vendar je to tiho bobnenje nosilo s sabo še na bilijarde močnejšo energijo. Odgovora ni mogel najti. Nikjer ni bilo ničesar, po čemer bi lahko vsaj slutil, za kaj gre. Mogoče se mu vse le dozdeva? Se morda sprošča njegova podzavest? Je to možno? Prot je odkimal. Toda časa za razglabljanje ni imel več. Slišal je tudi neko vzklikanje. »EvN! EvN!«

Nerazumljivo mu je bilo. Ti vzkliki, njihov pomen, ni ga razbral, seveda je poizkušal, sicer zgolj za trenutek, toda brez uspeha.

Usmeril se je na zaznavanje odzivov na Kanjev poziv. . . V kolikšnem številu se mu bodo Časovniki odzvali? Prot je s svojim telepatskim vidom poletel skozi Čivo, videl besne obraze Časovnikov. . . in spet Časovnike z zvedavim pogledom. Ničesar zlonamernega ni mogel razbrati iz njihovih odzivov.

Njegovo početje jim je bilo nerazumljivo. Ničesar v obrambo ni prihajalo od njih, toda tudi Kanjam niso dajali podpore. Večina je samo gledala. Ob pogledu na Kanje so se celo muzali, družbice so se hahljale. Nenavadna raznolikost v njih samih jih je zabavala, čeprav tudi begala. Vsaj precej se jih je tako odzivalo. Nekaterim pa Kanjevo početje ni bilo všeč in zmajevali so z glavo. Niso ga odobraval. Civilizacija Časovnikov pa je v svoji prevladujoči večini ostajala zadržana,

nič je za zdaj še ni premaknilo, za nič se ni hotela zmeniti. Prot je zajel sapo. Vse je ostajalo neodločeno. Kanje bodo sicer lahko zbrali in poslali nanj nove sile, toda ne po volji vseh Časovnikov. Ne bodo imeli v rokah moči za njegovo takojšnje uničenje in to je bilo za zdaj glavno. Zemljani bodo lahko zbežali s kristalom znanja za izgradnjo obrambnih sistemov. Prot je globoko vdahnil v ponovno porojenem upanju. Ne bodo ga zmleli. Kljub vsemu je ob vzgibih notranje moči ponosno dvignil glavo. Ta boj še ni bil vnaprej odločen. To je dobro čutil. Ne bo se uklonil. Kot mogočnemu hrastu vrh gore se mu je skozi silne korenine začela širiti volja v tla pod njim in v preletu zajela vsa bitja v valujočih tribunah in gmotastih gorskih verigah v ozadju. Vsa ta bitja, ti čuvarji vesoljskih vrat s krokodiljimi in tigrastimi gobci, plazeče se kače in ptiči vseh velikosti v stalnem premikanju skozi ves prostor tja do zaščitnih sfernih polj, so začutila njegovo voljo in se voljno prepuščala njegovemu

vodstvu. Da, vsa ta bitja bodo šla z njim v boj.

*

*

Za gmotastimi gorovji so se trume orjaških netopirjev ponovno razvrščale v trizobne formacije ter v krožnih letih stopnjevale hitrost, vse dokler se končno niso usmerile v napad in v naletu, še silovitejšem od prejšnjega, s strupenimi brizgi pobijale vesoljska stražna bitja prek celotnih pokrajin v gmotastem gorovju. Začel se je boj, kakršnega si Prot ni predstavljal niti v sanjah. Z vzgibom volje je ustavil umikajoče se vesoljske kuščarje s krokodiljimi glavami in pognal nad orjaške netopirje sokolje ptiče z železnimi kljuni. Sledil je bojni metež. V nejasnem izidu sta se sili strahotnih moči uničevali v medsebojnem pobijanju, da je iz krvavečih ran tekla kri in odtekala moč življenja. Kriki tisočernih smrtno ranjenih živali so se v valovih pomikali proti daljnim

robovom orjaškega bojnega polja. In vedno znova in znova so se v krčevitem naporu poganjale vesoljske zveri na prodirajoče orjaške netopirje, toda zmagoviti kriki netopirjev ob trganju svojih nasprotnikov so postajali vse bolj in bolj glasni.

In že je v nenadnem naletu vampirsko jato prodrlo naprej skozi gmotasta gorovja ter udarilo v valujoče tribune.

Prot je spremljal čutne odzive stražnih bitij. Vsako njim zadano bolečino je občutil kot svojo, vse strupene brizge, pod katerimi so padali njegovi zvesti bojovníki, je občutil. Tisoče ostrih bolečin je prehajalo skozenj.

Prvi netopirji so zatem prebili tudi valujoče tribune in se usmerili na ploščo komandnega diska ter s svojimi orjaškimi krili zagnali tako strahoten vihar, da je silovit sunek ostrega piša udaril Protu naravnost v obraz. Toda iz valujočih tribun so se vse številnejša vesoljska stražna bitja pod Protovim vzgibom volje poganjala nadnje. Prot je čutil v sebi moč orjaka, zraslega vrh gore, ki se med

izbruhom prekipevajoče energije iz vulkanov v svojih prsih z razširjenimi rokami prepušča pišu gorskih viharjev, da mu s svojimi ledenimi zrni bičajo mogočne pregrete prsi. Tedaj se je sprostila nakopičena energija Kanjevih netopirjev in v slepečih bliskih je udarec silovitega groma vsekali v valujoče tribune goreče vrzeli. Rac se je boječe pritajil za Protom, ki ga silovito grmenje in bliskanje ni premaknilo. Celo nasprotno, iz sproščanja te silovite energije je še sam jemal tako moč, da je v kljubovalnem boju z gnevnim krikom prenesel svoj bes na razbita krdela svojih vesoljskih bojevnikov ter jih ponovno navdal z bojno vnemo. In spet so se v razplamtelih bojih divje zagnali v orjaške netopirje po vseh bližnjih in daljnih varnostnih gorskih obročih. Med sikanjem strupenih brizgov netopirjev skozi valujoče tribune je Prot z zamahi roke in z besnim vzgibom volje ustavljal prebojno moč napadalcev. Stal je sredi poveljniškega prostora in vodil obrambo proti vdoru zlonamernih kolonizatorjev v človeško

civilizacijo. Bil je vojščak, poveljnik silnih trum vesoljskih stražarjev, ki je vodil gigantski boj. Vsa človeška civilizacija je bila odvisna od tega boja. Globoko v prsih mu je zadrgetal ponos z novo porajajočimi silami volje. Bil je boj, kakršnega ni bil pred njim še noben človeški vojskovodja. Z vzgibi volje je orjaškim netopirjem jemal moč, jih suval v nižine, v doseg plazečih se vesoljskih stražarjev. Tisočere zmage so mu napolnile prsi s ponosom, da je v njem vzkipelo življenje z novo silovitostjo.

Medtem je strahovit grom razparal ušesa. Tribuna nasproti Prota se je razklala v široko vrzel, skozi katero so švigali orjaški netopirji, usmerjeni naravnost na Prota. Njihov čelni napad je pomenil preboj Kanjevih netopirjev skozi vsa gmotasta gorovja in valovite tribune tja do površja komandnega središča. Nastopil je trenutek odločitve. Prot je uporno stisnil pesti in s kljubovalno iztegnjenim korakom proti naletu orjaških netopirjev z zamahom roke sprožil tak energetske naboj, da je

strahovita sila razparala zrak, skupaj s prvo napadajočo pošastjo vred. V vsej njegovi biti je vzplapolal ogenj neuklonljive trme. Moral je zastaviti svojo moč, energijo in znanje, svoje življenje, ali pa bo konec vsega, kar mu je kdajkoli kaj pomenilo. . .

Da, vse človeštvo je bilo odvisno od moči njegove volje in njegove sposobnosti, da vrže iz sebe toliko silovite energije, kot je je največ sposoben predstavnik človeškega rodu.

Prot se ni bal. Dovolj moči je imel za ta okrutni spopad. Ves vzpon človeške civilizacije je vzkipeval v njem in mu dajal spodbude ob pogledu na zaščitna sferna polja in po vseh tistih orjaških varnostnih vratih, kakršna bodo lahko zgradili Zemljani po sprejetem kristalu znanja. Vse mehanizme v tej veličastni konstrukciji so usmerjali vzgibi moči, volje. Biljardno povečana moč nadzornika tega prostora se je sproščala skozi izbruhe njegovega gnevnege upora. Dana mu je moč vojskovodje orjaške armade z milijoni vojščakov in milijoni

vesoljskih stražnih bitij najrazličnejših zunanjosti in velikosti. Vsa ta sila mu je bila na voljo in mu omogočala nadzor nad vhomom in izhodom civilizacije Časovnikov. Lahko je usmerjal tisočglavo vojsko, močno in veliko, kot je ni imel na voljo še noben človek pred njim. . . Vsak del njegovega bitja je vzkipeval ter dobival oporo v tisočletnem razvoju človeške civilizacije in v vseh njenih temeljnih vrednotah. Skozi njegovo zavest je prehajal smeh otrok in njihovo razigrano kričanje po šolskih igriščih, smejoči se obrazi deklet, mater, očetov in prešerni vzkliki mladih pobov. Ves človeški rod je stal za njim. Ni se smel prepustiti sovražniku. V prsih so mu zarjoveli viharji, moč njegove volje se je podvojila in bliski energije iz njegovih pesti so odbijali orjaške netopirje, jih metali ob tla in ob stene valujočih tribun ter kotalili proti gmotastim gorovjem. Še odločneje in bolj silovito je usmeril svojo voljo proti napadalcem in vsa bitja v njegovi milijonski armadi so dobila od njega nov polet in

odločnost, kakor da bi jim prehajanje njegovega gneva vanje dajalo vedno novih moči za še bolj divji boj. Sokolji ptiči so s svojimi jeklenimi kljuni v pobesnelem naletu zadajali netopirjem smrtne rane ter jih silili k spuščanju na površje gmotastih gorovij, tja pod napade vesoljskih stražnih bitij in pod ognjene strele konjenice tisočerih vesoljskih jezdecev. Boj je zajel že vsa polja, vsa vesoljska bitja znotraj tega orjaškega vesoljskega vhoda. Tudi vsi orjaški netopirji so se morali tolči za svoj obstoj, toda kljub vsej divjosti njihovega naleta so se naposled morali drug za drugim umikati in Prot je prevzel pobudo. Z nekaj silovitimi zamahi z izsevano energijo volje je izvrgel iz sebe tako močan viharni sunek, da so po njem ostali na komandnem disku le še kupi mrtvih netopirjev.

*

*

Kanja: »Časovniki, ste videli tujčevo divjost? In Zejevo lahkomiselnost? Neizpodbitno se nam je razkrila. Z znanjem za izgradnjo obrambnega sistema je dal predstavnikom človeštva ključ do znanja za izgradnjo najsodobnejših orožij. Ne moti ga ne kje ne kam se bodo z njim usmerili, niti zloraba njihove uporabe.

Če Prot, to bitje, obdrži nadzor nad vhodom v našo galaksijo do prihoda vseh vojska Zemljanov, z znanjem in orožjem našim, kdo od nas ne bo ogrožen? Kaj potlej bo, če bitja ta človeška bodo vsa kot Prot, kot človek ta, ki z močjo jeklene volje zadržuje nam izhod?

Vsa orožja naša, ves sistem obrambni deluje pod vzgibi volje. Po Zejevi zaslugi nam zdaj kar dvojno tveganje preti.«

Zej: »Pomislek na nevarnost tako je nesmisel, ker skupni volji nas, Časovnikov, nihče se v sistemu našem ne umakne, kje neki bitja z daleč nižjo stopnjo na evolucijski spirali.

Za nas pomembnejša je druga plat medalje:

Rojaki naši se v človeško galaksijo so namenili, z namerami, nasprotnimi vrednotam našim. In še kako pogubnimi za vsa človeška bitja.

Prot, človek ta, za ceno lastnega življenja vztraja v boju za rešitev svojega človeštva.

Mi raje svoj problem na plan postavimo: kaj znanje novo hipnega podvajanja prinaša? Posledice neznane, morda usodne tudi za nas, prihodnost našo.«

Kanja: »Naivne te besede!

Že res, da močni smo. Vendar ne, če uspavana bo naša budnost nad tem, kam bitja ta človeška z znanjem našim se usmerijo.

Zemljan z voljo Protovo nevaren je nasprotnik. Če smo vsi na udaru ali z glavo plača le naj samo kak milijon med nami, to ni dilema, ki lahko kdo med nami jo dovoli. Z glavami Časovnikov ne bomo trgovali.

Zej deluje prav nasprotno. Prepustil tujcu je nadzor nad izhodom, mu možnost dal je naše varnostne sisteme zlorabiti. Ste videli, nič ni

okleval, ubijanje mu je v krvi.

Z umori neizprosnimi pobija vse, kdor le k izhodu se usmeri. Dejanje Zejevo tudi jasno kaže njegovo spoznanje, prav nič laskavo za nas: da Časovniki vsi nadzora smo potrebni, od tujca, ker sami smo očitno nedorasli, primitivni, ali kaj?

Neslanost taka, koga ne užali?»

Po teh besedah je galaksijo Čiva zajel val mrmranja in že je tudi skozi Protovo zavest zletelo negodovanje tisočernih Časovnikov. Izjava, da je dobil tujec v roke moč odločanja nad njihovimi življenji ob izhodu galaksije Čiva, je povzročila hitro spremembo razpoloženja Časovnikov. Že naslednja Kanjeva pobuda bi lahko sprožila neustavljivi plaz negodovanja in odpora. Prot se je s tesnobo oziral po Zeju. Kanjeve besede so bile lažnive, zavajalske. Ničesar slabega ni želel Časovnikom. Ves njegov boj je bil le obramba in nič drugega. Delovanje Kanj je bilo usmerjeno v uničenje človeštva, vseh

Zemljanov. Vsak Časovnik bi se o tem lahko prepričal. Toda. . . Prot se je boleče zazrl v notranjost Čive. Večina Časovnikov vendar ni poznala namenov Kanj. Nemočno je zmajeval z glavo v zanikanju obtožbe na svoj račun. Vendar mu večina ni verjela.

Samo eno upanje mu je ostalo: Zej. Poslednji Kanjev poziv je povzročil nenadno spremembo razpoloženja Časovnikov z novo grožnjo Zemljanom. Brez njegove pomoči bo težko ustavil Kanje. Toda ali res lahko bitje, kot je Zej, dovoli uničenje njim nenevarne civilizacije? Zej ga je moral slišati. Moral. Zakaj molči?

Begajoče Protovo zaznavanje je zastalo. V njegovi zavesti se je pojavil znani obris Zejeve postave in nato še njegov obraz. Gledal ga je resno, brez običajne živosti in pokroviteljskega nasmeha.

»Kanja laže! Zavaja z neresnico!« je vzkliknil Prot.

»Da, vem,« je resnobo odvrnil Zej s pogledom, spuščnim predse.

Protu ni ušel izmikajoči se pogled. »Se Zej umika?« je boleče šinilo skozenj.

»Ne smete dopustiti uničenja človeške civilizacije!« Prot ga je gledal poln gneva, besa in nemočne kljubovalnosti.

»Da, ne smemo jim pustiti!« je odvrnil, izmikajoč pogled pred Protom. »Ne smemo!«

Prot ga je začudeno gledal. Z Zejevo pomočjo bi lahko ustavil Kanjeve kolonizatorje, toda njegovo izmikanje z izrazom bolečega pokroviteljstva je pomenilo nenavadno spremembo v njegovem obnašanju.

»S skupnimi močmi jih lahko ustavimo!« je bruhnil iz sebe.

»Da, s skupnimi močmi jim lahko onemogočimo vdor v človeško civilizacijo,« mu je pritrdil Zej med vztrajnim strmenjem v nekakšni resnobni zamaknjenosti.

»Kaj je narobe?« se je v pričakovanju zazrl vanj Prot.

»Da Prot, toda cena bo dosti večja, kot sem predvidel,« je z resnobnim pogledom, uprtim v Prota, dejal Zej. »Ostaja le brezobziren boj,

ki sem vam ga hotel prihraniti.«

»Ne skrbite zame! Jaz se bom boril!« je še ves razgret od bojnega meteža neustrašno zaklical Prot.

»Da, upam, Prot! V nasprotnem primeru se bo velika nesreča zgrnila na Zemljane.« Zej se je zagledal vanj z naklonjenostjo, nemočjo in narejeno trdnostjo: »Le življenja vam ne bom mogel rešiti, se bojim.«

Prot je zastal. Razumevanje vsega je potisnil v odsotno zavest, ko je po nekaj trenutkih molka vprašal: »Kaj pa kolonialisti? Jih bo mogoče zadržati dovolj časa?«

»Da.« Zej je prikimal. »Oprostite, Prot. Naredil sem vse, kar sem mogel. Držite se!«

Takoj po umiku Zejevega obraza iz sveta njegovega telepatskega zaznavanja so se v Protovo zavest prikradle Zejeve besede ». . . ne bom vam mogel rešiti življenja. . .« Toda zakaj taka pripomba? Prot se je ozrl po vesoljskih bitjih. Z njimi je pravkar izbojeval zmago nad vampirskimi netopirji. Na tisoče,

na milijone jih je premagal. Nešteto orjaških zveri se je gnetlo po pobočjih gmotastega gorovja. Med njimi so se podili konjeniki v svetlikajočih se oklepih in spuščali iz svojih lokov energetske strele. V pričakovanju so zrl vanj, tako kot roji ptičev z jeklenimi kljuni in nepregledna krdela zveri, pripravljena na boj z drugimi živimi bitji.

Vhod v galaksijo Čiva je bil sestavljen iz dveh sit. Zunanje je ustavljalo vse vesoljske ladje, pa tudi vsa laserska strelna orožja je stopilo ob nedopuščenem prehodu mimo nadzornika vesoljskih vrat. Samo neoboroženi posamezniki so lahko svobodno prehajali skozi ta sferna zaščitna polja. Drugo varnostno sito so tvorila vesoljska stražna bitja na gmotastih gorovjih in ob valujočih tribunah okoli vrtečega se diska. Vse je bilo urejeno za obrambo pred napadalci, ne glede na njihovo stopnjo civilizacije. In po Tilnovem umiku na NEUSTAVLJIVO bosta z Racem lahko pobegnili ter prepustila nadzor nad

vesoljskimi vrati spet Časovnikom. Nič ne more uničiti njega in Raca v tem kratkem času do bega NEUSTAVLJIVE v časovni tunel. Kaj je pravzaprav mislil Zej? Da je že vse odločeno?

Iz razmišljanja ga je zdramil nov poziv Časovnikom. Da, oglasil se je Zej. Končno bo spregovoril svojim rojakom. Pojasnil bo zle namere Kanjevih pristašev.

Zej: »To je laž, kar Kanja mi podtika.

Ravnal sem v skladu z našimi načeli, po zakonih naših, po temeljnih vrednotah starodavnih izročil. Ta nikomur ne dovolijo ne uničenja in ne zlorabe tujih bitij. To, slednje, nam vnaša Kanja.

S pretvezo, da nam z novim znanjem bo blaginjo prinesel, je s svojim početjem barbarstvo vpeljal.

Na planetih znotraj naše galaksije, kjer primitivna ljudstva žive z našim blagoslovom, je Kanja s pristaši svojimi plemena domorodcev uničil, vsa bitja ta nemočna. Zdaj

pa z odpravo tisočernih pristašev svojih v človeštvo usmerja svoje razdejanje.

Kdor še kaj da na vrednote naše, tega ne sme dovoliti nikomur. Za nobeno ceno!

Zato sem dal predstavnikom človeštva le znanje za izgradnjo obrambnega sistema. Da z njim postavi se po robu skupini manjši, kot je Kanjeva.«

Kanja: »Na vse, kar smo storili, je gledati mogoče le skozi prizmo vseh razsežnosti v prostoru našem. Skozi to, da na milijarde je planetov v naši galaksiji. Na vsakem od njih milijarda zdaj Časovnikov prebiva. In da tudi teh planetov, kjer žive še primitivna bitja, je na milijone.

Kdor potlej vzame za primerjavo z obsegi temi le primitivna bitja, ki smo v preizkuse naše jih zajeli, spoznati mora nepomembnost našega početja.

Še manj, nikoli se ne bo zgodilo, da majhno to število prizadetih spremenilo svet bo naših temeljnih vrednot. Nikdar, saj svet vrednot ta

je tudi moj in prijateljev mojih, ki ga spoštujemo kot vsi Časovniki spoštljivi.

Kot rekel sem: pred odločilnim smo trenutkom, ko novo znanje poživi nas z življenjsko energijo. Le odločiti se je treba in jo vzeti. Kdo vendar ne želi živeti silneje, močneje?»

Prot se je ozrl v Zeja. Na njegovem obrazu je lahko razbral le globoko sočustvovanje. Ničesar ohrabrujočega.

»Oprostite, Prot,« je dejal Zej. »Rojake mi je zaslepila sla po novem, bolj zanimivem življenju. Nimam moči, da bi večino osvestil in ji dopovedal, kako bo tako početje na koncu pogubno tudi zanje. Ostaja vam le možnost, da preprečite invazijo, usodno za človeštvo.«

Prot je odsotno prikimal. Zanj v nobenem primeru ni bilo več izhoda. To bo gladiatorska predstava, v kateri se bo njegovo življenje sklenilo. Da, usoda mu ni bila naklonjena, kot je še pred kratkim upal.

»Hvala, Zej!« je dejal tiho. »Povsem pravilno

ste ravnali. Upam le. . .« Prot se je boleče nakremžil: »Lepo vas prosim, pomagajte še mojim tovarišem.«

Zeja je molče prikimal v znamenje, da lahko računa nanj.

»Hvala!« se mu je s trpkim, vendar odločnim glasom zahvalil Prot in umaknil svoj telepatski vid.

*

*

Prot je globoko zajel sapo, počasi izdihnil in se ozrl proti valujočim tribunam. Skoznje bodo Časovniki spremljali njegov poslednji boj. Kakor orjaška gledališka arena je bil ta prostor. Tu naj bi torej končal svojo pot! Pogled mu je zastal na prestrašenem obrazu svojega malega tovariša. Tudi njega bodo ubili takoj za njim. Iztegnil je roko v pokroviteljski objem:

»Vztrajati morava, moj mali tovariš! Ničesar drugega nama ne ostane. Nobene izbire

nimava.«

»Da, nobene izbire,« je trepetaje ponovil Rac. Prot se je ozrl po valujočih tribunah. To so kar prave vesoljske tribune, ne le neka zunanjost za vzbujanje takega vtisa. Iz njih bo milijone oči gledalo njegov boj, njegov. . . Protu so zadrgetale ustnice. . . poslednji boj. Tu, v tej orjaški areni naj bi se po vzoru gladiatorjev boril do konca, ker mu ne ostaja drugega kot boj. Še enkrat mora zadržati nalet Kanjevih netopirjev in pobeg NEUSTAVLJIVE bo uspel. Potem je več ne bodo mogli ujeti.

Prot je za hip zbral begajoče misli: »Nobene izbire nimava!«

Rac je odsotno prikimal v zadrževanem drgetu in z zastalimi besedami na tresočih ustnicah.

»Rac, moral se boš boriti tudi brez mene! Razumeš?«

Rac je še naprej odsotno prikimal v zavračanju nastalega položaja.

Tedaj so siloviti svetlobni bleski po sprostitvi

energetskega naboja osredotočene volje kolonizatorjev prekrili daljna obzorja po vseh zaščitnih sfernih poljih. To je bilo znamenje njihovega napada, začetek, po katerem so se okrepljene jate krvoločnih netopirjev v orjaškem klinu zarile v preboj vseh blokad do valujočih tribun.

Prot se je obrnil v njihovo smer, nato k valujočim tribunam. Zaznal je odpiranje milijonov parov oči, na biljarde jih je spremljalo to gladiatorsko igro z njegovim uničenjem. Toda mar res želijo to videti? Neprizadeti pogledi so zrlí vanj v pričakovanju zanimivega dogajanja. Kaj si tudi bitja na tako visoki stopnji razvoja želijo gladiatorskih iger? Se lahko razumna civilizacija polakomni življenjske energije do slepega uničevanja vsega okrog sebe? Zagledal se je v prebijanje netopirjev skozi razpoko v valujoči tribuni in v njihov let, usmerjen proti njemu. Začel se je njegov poslednji boj.

*

*

Daleč stran od vsega dogajanja na vhodu v galaksijo Čiva, kjer se je Prot postavil nasproti orjaškim netopirjem, se je na planetu Er 77, ustavila skupina pohodnikov. Časovniki so to bili, ljubitelji izletov v naravo. V parih ali posamično so se namenili na šest ur oddaljen gorski greben. Toda ob prihajajoči nevihti, naznanjeni s kopičenjem črnih oblakov, so sklenili, da bo za njih še najbolj smiselno namestiti se kar tam, ob votlinskem zaklonišču s skalnim obokom, ki je nudil dobro zaščito pred dežjem.

Pa niso samo črni oblaki na nebu pritegovali pozornost teh Časovnikov. S telepatskim pogledom so lahko po želji spremljali razna dogajanja po njihovi galaksiji in kar nekaj med njimi se je že med potjo ustavljalo vse pogostejše. Ozirali so se proti nenavadnem dogajanju, proti borbi nekega tujca z nekimi nenavadnimi netopirji na vhodu v njihovo

galaksijo. Nekak spopad se je nakazoval.

»Ti vhodi v našo civilizacijo so zanimivi. Še nikoli si jih nisem ogledala,« je bil prvi komentar mlajše Časovnice ob pogledu na diskasto ploščo s tistim tujcem na sredi. »Čudno, da jih nisem nikoli prej opazila.«

»Veš Rjavolaska,« se je pridružil njenemu pogovoru Časovnik, med posedanjem na lebdečo kroglo s polmeterskim premerom, rjave barve, tik ob njej, »vse skupaj je nekam čudno. Najprej ta tujec, ki upravlja nadzor nad našim vhodom. Zelo čudno. Potem pa ti netopirji, ki ga napadajo. Še bolj čudno. Ne ta tujec ne ti orjaški netopirji mi niso znani. »Še nikoli videno,« je to vse skupaj.«

»Kaj bo ta spopad, ki se nam kaže, borba na življenje ali smrt? Ali nekaj takega?« Kot, da vse skupaj tudi on še ne razume, se je v pogovor vključil mlajši časovnik v oprijetem kombinezonu na sosednji lebdeči krogli.

Sposobnost lebdenja v zraku z možnostjo prostega premikanja in nato nameščanja po prostoru so imele te krogle, namenjene za oporo pohodnikom, ki so jih lahko zajahali ali pa se samo naslonili nanje. Po želji so jih lahko namestili po vsem prostoru, tudi po višini. Sede na njih so se oni lahko dvigali za kak meter ali več, po želji očitno.

Po kratkem premolku pa se je pogovoru pridružil še en pohodnik: »Gladiatorske igre v živo? Zanimivo. Pa saj to ne more biti res? Za kaj pa pravzaprav gre?«

*

*

Prot je, trdno razkoračen, kljubovalno upognil glavo. S stisnjenimi pestmi je sunil iz sebe vzgib volje in s sproženim energetske valom odpahnil netopirje na plošči komandnega diska nazaj proti valujočim tribunam. Toda iz odprtine je bruhnil nov roj

netopirjev. Z vso silo je ponovno sprožil energetski val, pobil skoraj četrtno netopirjev ter pahnil nazaj do podnožja valujočih tribun še ostale. Sledil je nov vdor, nov napad. Vse se je ponovilo, le da je najmočnejši skupini netopirjev tokrat uspelo preiti polovico poti do Prota na disku in prvič sprožiti proti njemu tako močne energetske impulze, da so ga zamajali v kolenih in mu oslabili vzgib volje. Prot je bil prisiljen sprejeti boj prsi ob prsi z netopirji. Do poslednjega delčka svoje energije je z impulzi volje usmerjal bitko z vsemi orožji in na vseh poljih, vse tja do zaščitnih sfernih polj. Na tisoče netopirjev je bilo pobitih, na tisoče ranjenih se je stokajoč umikalo z bojišča. Toda preostalih to ni ustavilo. Njihovi energetski izstrelki, sproženi izpod kril, so zadevali ob Protova zaščitna sferna polja in povzročali okrog njega tak ognjeni metež, da mu je bleščeča svetloba oteževala usmerjanje energetskih krogel proti najbližjim netopirjem. Udarili so še s strupenimi brizgi.

Globoke boleče rane so mu zadali z njimi. In komaj je pobil orjaškega netopirja, ki je našel vrzel v poškodovanih zaščitnih plasteh ter mu s svojimi ostrimi zobmi zadal boleč ugriz v ramo, že so netopirji na disku spremenili taktiko. Dovolj se jih je že nabralo v vesoljski areni za sproščanje uničujočega energetskega vala proti Protu. Po spustu so se s kremplji zagrebli v tla s tako silovitostjo, da je Prot takoj začutil njihovo vpijanje v bližnjo okolico. Izrivali in pehali so stran vse, kar se je poistovetilo z njim. Nastal je trenutek zagrizenega tihega boja s ponovnim neslišnim zbiranjem sil za nov napad. Nato so čepeči netopirji združeno udarili s strnjenimi energetskeimi impulzi. Zaščitne sferne plasti polj okoli Prota so razpadale druga za drugo, energetski valovi so udarili skozi naravnost vanj in mu s trganjem molekularnih vezi spreminjali obleko v cape. Na obrazu so se mu začele odpirati boleče rane do živega mesa. Prot se je umaknil za korak, čepeči netopirji pa so ga napadli še z

večjim zanosom. Njihovi strupeni brizgi so ga ranili po vsem telesu. Še enkrat so združili svojo voljo proti njemu in usmerili vanj tako močan energetske val, da je prodril v njegovo notranjost in mu uničeval drobovje. Začutil je svoj konec. Iz globine zavesti mu je privrel krik tisočernih pogubljenih ljudi, skozenj je zletelo na desetine njemu dragih obrazov iz njegove mladosti. Kaj bo z njimi, če bo popustil, kaj bo. . .? Zajel je sapo in bilo mu je, kot da bi iz vsega človeštva zajel novo energijo in dobil nove moči. Tedaj je iztisnil iz sebe tako silovit vzgib volje kot še nikoli doslej. S strahovitim energetske sunkom je pahnil čepeče netopirje tja do valujoče tribune in podžgal trume vesoljskih stražarjev v nov silovit protinapad. In že so se bili orjaški netopirji prisiljeni umikati na vseh bojnih poljih. Odbil jih je, s strahovitim udarcem jih je pognal v že kar panični beg tja do gmotastih gorovij. . .

Potem se je začelo Protu megliti pred očmi.

»Prot!« je zaklical Rac.

Prot se je ozrl z zmagoslavnim nasmehom. Po zaskrbljenem izrazu obraza svojega tovariša se je ozrl še nase. . . Začutil je krčne bolečine globokih ran in pekoče vreze po vsem telesu, ves obraz so mu prekrivale krvaveče rane, razžrte od strupa. Začutil je iztekanje življenjske energije in z njo svojega življenja. »Tudi oni so zdelali mene, kajne?« je dejal z bolečim nasmehom. Počasi se je sklonil k svojemu tovarišu: »Moraš vzdržati, moraš!« »Ne, Prot, ne smeš umreti!« je zastokal Rac. Prot se je oprijemal njegove rame. Še s poslednjimi močmi ga je stresel. »Moraš vzdržati, Rac, moraš! Zdaj je vse odvisno od tebe. Glavnino sva jim razbila, preostanek bo ponovno napadel. Moraš vztrajati, Rac, moj mali tovariš, moraš!«

Prot je nemočno pokleknil. Kljub prijateljevi podpori se je počasi sesedal.

»Prot, ne smeš umreti!« je še glasneje zaklical Rac v krčevitem naporu, da bi ga obdržal pokonci. Toda bilo je zaman. Življenski lesk v Protovih očeh je slabel, medlel in ugašal, vse

do steklene praznine v njih.

»Mrtev!« je zašepetal Rac, kot da ne verjame svojim očem. Ves presunjen je gledal negibni obraz v svojem naročju.

*

*

Rac je zaznal tri netopirje. Pridružil se jim je najprej eden, potem dva, kmalu zatem še štirje, in že so postali jata. Vse več posamičnih netopirjev in celo dve manjši jati jim je s prehajanjem vanjo povečevalo skupno moč.

»Tako hitro se zbirajo,« je presenečeno zašepetal med nervoznim pogledovanjem na zmedeno umikanje vesoljskih stražnih bitij. Mora jih ustaviti. Takoj! Čimprej. Rac se je s spuščenimi vekami in s stisnjenimi pestmi osredotočil na vesoljska stražna bitja v bližini te jate netopirjev. Zaznal je v njih odziv, čeprav ne tudi prepuščanje njegovemu usmerjanju. Še malo več volje potrebuje, da.

Morda bo šlo. Z begajočim pogledom je preletel še okolico v iskanju novih nevarnosti, zaznal še večjo jato netopirjev, vendar se je preusmeril na bitja v njihovi okolici, ker je bilo to pomembnejše. Toda komaj se je dovolj osredotočil na poistovetenje z vesoljskimi stražnimi bitji v tem prostoru, je zaznal beganje zelo hitrih jaguarskih vesoljskih stražnih bitij. Nekaj jih je prestrašilo. Še pazljiveje se je zazrl v iskanju vzroka tega preplaha. Da, tudi tam so. Iz smeri njihovega pribega je skupina netopirjev v divjem naletu s strupenimi brizgi slin naredila pravi pokol. Z osredotočeno voljo je ustavil tamkajšnja vesoljska stražna bitja ter nekatera celo preusmeril nazaj, jih celo navdal z dovolj močmi za boj, toda v tistem trenutku je zaznal njihov brezumni beg na nasprotnem koncu, hip zatem še prebege na desnem obrobku svojega zaznavanja. Vendar mu nemoč v doseganju zadostne zbranosti ni dopuščala bolj odločnega načrtnega ukrepanja. To ga je begalo. Vse te prevelike

zahteve so ga začele hromiti. Plašno se je umaknil iz zanj neobvladljivega prostora in se proseče ozrl v valujoče tribune. Toda v njih je lahko zaznal le hlad neživega materiala, brez najmanjše topline življenja v njih. Vse je bilo tako hladno!

»Ko bi imel v sebi kaj Protove moči! Da, ko bi bil Prot še živ.« Rac se je zagledal v negibno Protovo telo, v njegov mrliško blede razpraskani obraz. Ničesar živega ni bilo več na njem. Ničesar. Prot je bil mrtev in v tem grozljivem prostoru je bil sam. Raca je zajel obupavajoči nemir. Kaj naj naredi? Kaj lahko stori? Sam tega ne obvlada. Protov mrliški obraz je ostajal nepremičen, z grobo zarisanimi črtami na obrazu. Njega bi potreboval. Strahovito odločnost je nosil v sebi ta človek.

Med pomikanjem pogleda po Protovem obrazu je Racu privrel najprej komaj zaznaven, nato pa vse močnejši občutek krivde. Kot da bi mu trdo zarisane poteze govorile, naj vztraja, da mora zdržati, ker je

sedaj on na vrsti.

Rac je odkimal in se za korak umaknil od Prota.

»Ne morem, Prot. Nimam tvoje jeklene volje. Meni ta vesoljska stražna bitja niso pokorna. Bojim se.«

Toda Protov mrliški obraz ni kazal nobenega razumevanja za njegovo stisko, nobenega usmiljenja.

Rac je s pogledom zaokrožil po površini orjaškega diska. Neizprosen sovražen hlad mu je hromil ude, misli in voljo do boja, da je od tesnobe vzdrgetal.

Moral se je premagati. Z nekaj malega moči za ponovni vzgib volje se je osredotočil na gmotasto gorovje, valujoče tribune in diskovno ploščo pred sabo. Toda nov prizor mu je ponovno zmedel komaj zbrane misli. Orjaški netopirji so se, zbrani v jate, usmerjali naravnost proti njemu, ne da bi jih napadala stražna bitja v gmotastih gorovjih. Vsi so odkrili njegovo nemoč ob poizkusu prevzema nadzora nad vhodnimi vrati v

galaksijo Časovnikov in polet netopirjev z njihovo novo taktiko se je še okrepil.

»Kaj le nameravajo?« Rac se je oziral po posameznih netopirjih. Nekakšne male pošasti, kačasta bitja z dolgimi zobmi, so spuščali ob vznožje valujočih tribun in se usmerjali proti njemu. Naslednja skupina približujočih se netopirjev je prinašala v svojih krempljih še grozljivejša bitja.

To mu je za nekaj trenutkov ohromilo odločanje. Ni mogel več zajeti celotnega dogajanja niti ni mogel preusmeriti telepatskega zaznavanja. Nekaj trenutkov je lahko videl samo s prostim očesom, le zunanjost, površje diska tja do valujočih tribun. Preobsežno je postajalo zanj vse to.

Silovit nalet pošasti je izbočil valujoče tribune do skrajnih meja natezanja njihovih sten. Vsak čas bi lahko popustile pod vse silnejšimi naleti. Začel se je osredotočati na telepatsko zaznavanje, ko ga je sunek v stopalo skoraj spravil iz ravnotežja. Nekaj je švrknilo tik pod površjem diska. Prav po

kritje. Presenetljivo hitro.

»Zlezli so že v disk. Povsod so,« je nemočno zastokal. Še z večjim strahom se je ozrl v ponovno nastale izbokline na valujočih tribunah. Toda kako naj se bori proti tem bitjem? S čim napadajo? Kako ga bodo. . . ? Rac se je ozrl na ploskev pred sabo. Nekaj metrov stran so se premikale za krtino velike izbokline. Že cel ducat se jih je nabralo.

Raca je stisnilo v grlu. Teh premikajočih se gomil ga je bilo še bolj strah kot orjaških netopirjev. S tresočo se roko si je obrisal s čela znojne kaplje, ki so mu lezle v oči in mu meglile pogled. Telo mu je vzdrgetalo v tihi grozi. Proseče se je zagledal skozi tribune v civilizacijo Časovnikov. . .

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»To, kar se gre tisti Rac je nekakšno žrtvovanje za svoje Zemljane. Odločil se je za samožrtvovanje in zdaj se tam opleta. Ali, morda, da se še ni povsem odločil,« Časovnih v zeleni majici in z nekakšnim letnim pokrivalom, bolj namenjenem soncu kot dežju na glavi, je to ugotavljal glede dogajanja na disku. Na štoru z izraslimi stranskimi vejami za naslon, se je nameščal v iskanju najudobnejšega sedeža: »Vsekakor pa ve, da zanj to vse skupaj ne pomeni nič drugega kot samomor. Kaj je to njegovo delovanje, hrabrost ali strahopetnost po mnenju njegove civilizacije?«

»S civilizacijo Zemljanov še jaz nisem imel opravka. Ne poznam jih. Če bi sodil po našem vedenju ga občutek dolžnosti sili v tako odzivanje,« je povzel še Časovnik naslonjen na bližnjo skalo, ki pa je bila skala samo po videzu, sicer pa je bila nekakšna lebdeča

skulptura, oblikovana za naslanjanje: »Odločnega koraka v samomorilsko žrtvovanje pa se še vedno otepa. Sicer pa, kot je meni znano, so v primitivnih civilizacijah spopadi pogosto potekali tako, da so se po bitkah v katerih so možje padli, ženske in starejši nekako samomorilsko upirali napadalcem. Ostale so pobili ali zaslužnjili. Zanimivo pa je videti, kako se ti Zemljani bojujejo tudi potem, ko so v povsem izgubljenem položaju. Odziv čustev, ki jih lahko zaznavam pri tem malem Racu, je izredno močan. Pravi metež čustev jaz lahko zaznam. Kot, da se je odločil za samožrtvovanje, in da v samomor noče, hkrati. Obraniti mora svoje rojake. Toda kako? Ne more, on ne more. Nikakor. Nobene rešitve ne vidi ne zase ne za svoje rojake. Da se pogubi, ne svoji ne svojih rojakov, se ne bo mogel izogniti, mu govori njegov um. Toda, do konca se mora boriti. Naleta netopirjev ne more ustavljati. Navaden samomor je to zanj. Ta boj teh dveh Zemljanov nam kaže kako se

bojujejo, ko verjamejo, da se še lahko zanesejo na svoje moči, kot se je hrabri Prot in kako se bojujejo brez upa na zmago, kar je razvidno iz boja tega malega Raca. Jaz niti ne morem ugotoviti ali se bolj boji za svoje življenje ali pa njega bolj muči krivda, da ne more obvarovati svoje rojake. Vse kaže, da mu je za življenje rojakov še bolj žal kot za svoje lastno.«

»Tudi jaz zaznavam, kako hud metež čustev ga prevzema,« je svoje ugotavljanje, po odmiku svojega telepatskega pogleda z Raca, dodala Rjavolaska. »Očitno se mu vse prepleta. Za samožrtvovanje se je odločil. Verjetno celo zelo hitro. Toda, tako kot se mu vse kaže, pa je, da se nima pravice samo žrtvovati. Samomorilsko žrtvovanje mu ni dovoljeno. Zadržati mora napadalce. Kot, da bi slišal klic Zemljanov, naj jih reši, se odziva. Sicer bi se on že predal. Nemočno bi se pustil ubiti. Metež čustev ga bo raztrgal. Zanimivo je videti ta bitja, Zemljane, ko so v

brezizhodnem položaju, ko se bojujejo v prepričanju, da nimajo pravice niti do samožrtvovanja, da morajo rešiti svojce, da nimajo pravice do samomora. Samožrtvovanje je premalo. Boriti se mora. Išče rešitev, ki je ni, solze mu tečejo po licih.»

»Da, on se je uštel, če je mislil, da bo s samožrtvovanjem zadovoljil svoj občutek dolžnosti do skupnosti,« je svojo presojo dogajanja na plošči komandnega diska navrgel še Časovnik s pohodno palico, ki jo sicer sploh ni potreboval. »Primerov, ko zgolj žrtvovanje svojega življenja ni zadostovalo, poznamo tudi mi iz naše zgodovine. Tudi naši predniki so se pogosto borili za življenje svojcev bolj kot za svoje lastno, tako kot ta poba. Da, on se je kruto uštel, če je mislil, da bo z žrtvovanjem svojega življenja že opravil svojo dolžnost. Svojih rojakov zgolj s samožrtvovanjem ne more rešiti. Kaj lahko stori? Boriti pa se tudi ne zna.«

*

Zej: »Kanja, ustavi te pošasti svoje!«

Kanja: »Zakaj, Zej? O svarilu pred močno voljo teh človeških bitij se je lahko vsak prepričal.«

Zej: »V smrtnem boju se moči do skrajnosti napnejo. Ni razlog v tem, kar praviš. In tudi drugega ne najdeš. Nobena nevarnost ne preti s strani človeških bitij. Tvojo namero, vdor v človeški svet, ničesar ne opraviči.«

Kanja: »Kaj torej: naj se vsak med nami prepriča, kaj novo znanje prinaša?

Nekaj preizkusov lahko razjasni pot pred nami. Sveža, morda enkratna spodbuda podoživljanja se nam pokaže. Nov polet si pridobimo.«

Zej: »Ne gre za majhne preizkuse, Kanja. Sam EvN se je zbudil. Prisotnost svojo je naznanil.«

Kanja se je posmehljivo ozrl proti osrednjemu delu Čive. Toda že po nekaj trenutkih mu je posmeh izginil z obraza:

»Kako, za tako stvar, nepomembno malenkost? EvN vstane na voljo vseh v naši galaksiji, doslej le nekajkrat, da poslanstvo smo njegovo sprejeli.«

Zej: *»Ne gre za malenkost, Kanja.«*

Kanja: *»Razumem. Po malem dojemam. Tvoje maslo je to, ti si nekaj skuhal.«*

Zej: *»Tudi moj glas lahko najdeš med pozivi. Res je, a to ničesar ne pomeni. Vemo, kaj lahko zbudi nam EvNa: vsak med nami in nihče, vsi mi pa vedno lahko.«*

Kanja: *»Poziva ti ne očitam. Pravila so mi dobro znana. Dejal sem le, da vso zadevo, ves ta cirkus in vso zmešnjavo si ti zakuhal.«*

Zej: *»Ko EvN se zbuja, so take besede brez*

teže. Prav ti, sam, si svojim početjem pritegnil pozornost Časovnikov. Osredotočanje vseh nas v naši galaksiji na en dogodek pa nujno zdrami EvNa. Pozornost vseh, dotlej odsotnih v svojih mislih, se potlej v tok zanimanja večine usmeri. To se dogaja zdaj. Nihče več sam ne bo odločal, kaj prednost je in kaj za nas ni sprejemljivo.

Zdaj EvN se zbuja. Svoj razum usmerja na vse, kar nas peha v razdor: na osrednji predmet najinega spora: kje, kdaj, kako naj novo znanje posvojimo, da nov zagon bo dalo in ne pogubo.

Vsak Časovnik, vsi mi, se moramo opredeliti.»

Po teh besedah se je Zej po telepatskem preletu spustil skozi civilizacijo Časovnikov in opazoval odziv na svoje besede.

Kanja: *»Nihče ne prikriva ničesar. To novo znanje in dileme z njim naj pridejo v ospredje. Želeli smo si izkušnje pridobiti. Z njimi bi potlej prišli pred vse Časovnike in EvNa. Vsak bi si*

lahko razjasnil te nametane pomene. Izogniti smo se hoteli vsem klevetniškim obsodbam, ki znanstveno bi delo nam oblatili. In kot dogajanje nam slednje pravkar kaže, se v slutnji nismo ušteli.«

Zej: »Skozi zasukano besedo si nam svoje sprenevedanje vpletel. Ni lažne obtožbe na tvoj račun. Tvoja dejanja so dovolj zgovorna in nasprotna tvojemu govorjenju. To EvN nam nazorno prikaže. Potlej se razgrne vse pred nami.«

Kanja: »Nihče med Kanjami se svojega početja ne sramuje. Pestrejšo vsebino bomo dali našemu življenju in potlej še spodbudo izgradnji vsega, kar s ponosom nas napolni. Vrh evolucije je zdaj pred nami.«

Zej: »Po vsem prikazanem nam krvave igre z uvedbo gladiatorjev predlagaš.«

Kanja: »Ni res. Nobenega gladiatorskega boja

ni bilo. Le moč človeške volje smo lahko spoznali in dokaz očit en s tem, da le izmikanje je tvoje tu prisotno. Prepustil si nadzor nad varnostnim sistemom naših vhodnih vrat tem bitjem s tako močno voljo.

Še več! Vprašanje se postavi: ali res lahko odnesejo vse znanje skozi lahkovernost tvojo podarjeno? Odkrito vprašam: kakšno tveganje za nas to pomeni? Kdo zna odgovoriti na to vprašanje? Zej prav gotovo ne. Skozi naglico površno se zmota hitro zmuzne. Premislek je potreben. Prestrezimo prenos zelenega kristala z našim znanjem, sicer se nam naberejo ljudje pred vrati v vesolje, z voljo v sebi, kot jo imel je njihov Prot.

Časovniki, vem, težko se v kratkem času je odločiti. Naj igro miselno navržem. Pustimo se okraati. Naj bo, če izguba ni prevelika. Kako vam je všeč? Nikomur ni, kajne? Ne more biti sprejemljivo! Na vrat na nos dati naše znanje tem Zemljanom je preveč. Vsaj prej preverimo, kaj to pomeni. Z voljo svojo nas podprite, da ujamemo še pravi čas Zemljane. Ustavimo jih,

preden bo prepozno.«

Kanja je v zanosu dvignil glas. Uspelo mu je vzbuditi dvome:

»Zaznal sem privolitev. V spopad naj gredo netopirji.«

*

*

Nastajanje izboklin na valujočih tribunah pod silovitim naletom netopirjev, spuščanje pošastnih bitij in premikanje krtinastih bul na površju diskove plošče je navdalo Raca z grozo. Iskal je kogarkoli, da bi se obrnil nanj za pomoč. S telepatskim zaznavanjem se je usmeril skozi valujoče tribune proti osrednjemu delu galaksije, toda pogledi Časovnikov so mu le drug za drugim govorili, naj se umakne. Pa saj vedo, da se ne sme. Drugi so se zdolgočaseno ozirali vanj v odsotnem nezanimanju. Le tu in tam je zaznal nekaj sočutja, toda nihče mu ni hotel priskočiti na pomoč.

»Zej!« je zašepetal proseče med naprezanjem v iskanju prijaznega obraza. Mora ga najti, si je ponavljal. Iskal je naprej. Končno! Zaznal ga je. To je bil Zej. Tudi on je gledal njega. Tako zamišljen obraz je kazal.

Rac se je zazrl Zeju naravnost v oči, toda kakor da bi bile Zejeve zenice odprto okno, mu je zletel telepatski pogled skozi v globino vesoljskih prostranstev, vse tja do daljnih obrobij te orjaške galaksije.

Ves presunjen je zastal v nenadnem spoznanju. Prizor pred njim je bil tako neverjeten, da je Rac za hip podvomil o resničnosti svojega zaznavanja: druga ob drugi so se znotraj gosto zbite meteorske meglice vrstile njihove pogrešane vesoljske ladje. Tam so bile. Zato so jih zaman iskali.

»Torej tja so jih skrili,« je zašepetal Rac z vsiljenim pomislekom na mrliški mir odkrite vesoljske ladje NEPTUN. Nič več ni mogel ustaviti preleta svojega telepatskega vida. Njegovo zaznavanje je prodrlo skozi površje orjaškega meteorja v notranjost z ograjenimi

prostori in ljudmi v njih. Skupina jetnikov ob zidu se je ob vstopu ječarjev začela boječe umikati, ječar z znakom netopirja na rokavu, kot so ga nosili Kanjevi pristaši, pa se je ocenjujoče oziral naokrog ter se nato odločil in pokazal na mladega moža. Gorilasti spremljevalci ječarja so ga pograbili, dva sta se spravila nanj ter ga odvlekla po poti z nametanimi človeškimi okostji in okrvavljenimi cunjami. Vse polno jih je bilo naokrog. Spominjale so na ostanke značilnih oblačil Zemljanov. Sledil je še bolj pretresljiv prikaz v kletah zaprtih vesoljcev, ki so pri živem telesu razpadali, umirali od žeje in lakote ali tavalili v bledenju, duševno zmedeni od okrutne stiske. Privedeni jetnik je zastal, nato pa se iznenada z divjim suvanjem iztrgal. Enemu gorilastemu stražarju se je izvil iz rok, drugega je pahnili ob rešetke bližnje kletke, kjer se je takoj iztegnilo nekaj rok in ga zadržalo. Jetnik je to izkoristil. Stekel je nazaj, odprl vrata svojim tovarišem in že se je vnel neizprosni boj. Gorilasti ječarji so bili

v premoči. Vse več jetnikov je obležalo pod udarci kijastih gorjač, vendar se je pobeglemu ujetniku uspelo prebiti do kletke z mladim dekletom in ji odpreti vrata. Nato se je pognal nazaj v boj, v brezupni spopad.

Stražarjem se ni več mudilo. Hladnokrvno so pobijali, ne glede na divji odpor ali pohlevno vdajo.

Rac se je v trenutku zavedel. Njihov položaj je bil še bolj brezizhoden od njegovega. Ob močnem osredotočenju volje proti napadajočim pošastim bi se še lahko upiral, posadke iz pogrešanih vesoljskih ladij pa niso imele več nobenih možnosti, kot jih tudi Zemljani ne bodo imeli, če Tilnu ne uspe prenesti zelenega kristala skozi časovni tunel. Kljubovalni odpor in odločnost sta se porodila v njem. Omogočiti mora prenos zelenega kristala. Mora zadržati Kanje. Mora. Mora nadaljevati boj!

Drgetaje se je osredotočil na poistovetenje z vesoljskimi bitji. In res so se pod njegovo voljo usmerila na majhna pošastna bitja pod

opno osrednjega diska ter jih pognala v umik. Celo vesoljska bitja iz obrambnih krdel v valujočih tribunah je pridobil pod vpliv svoje volje.

Potem mu je ponovno začela pešati volja in z njo moč in že je netopirjem za njegovim hrbtom uspelo prebiti valujoče tribune ter se spustiti na sam rob diska. Vse več se jih je zbiralo v vse bolj sklenjenem obroču.

*

*

Zeja: »Sadistično ubijanje. To je umor. Poglejte EvNa, kako se mu mršči obraz.«

Kanja: »Že od preplaha, ki ga prazna ladja NEPTUN je povzročila v človeštvu, ali bolje reči je, že od samega začetka, Zeja, je zmeda ta zasluga tvoja, ko beg z Neptunom si Zemljanoma omogočil in potlej še, da sporočilo njuno je ostalo v izpraznjenem NEPTUNA.

Vse to si storil kljub dogovoru med nami, naj

sami pretehtamo poprej, kje vse je možno podvajanje uporabiti, da ne bi zmeda nepotrebne zgage nam rodila. Vsem tujcem pa dotlej naj o podvajanju ne bi govorili. Toda Zej s somišljeniki, po pameti večvrednih, je sklenil ukrepati na svojo pest.«

Zej: »Kaj tukaj dolgoveziš? Povej, pobili ste ju kot mrčes, v zasedi na hodniku, v NEPTUNU, njuni ladji.

Hotela sta vrniti se v svojo galaksijo, sporočiti le, naj zberejo poslance svoje in pošljejo jih k nam v prijateljski misiji.

Sporočilo naše sta imela, da med Časovniki dovolj prijateljev bodo našli. Seveda z opozorilom, da vam ne smejo v past se ujeti. Svetoval sem jim, kako naj to storijo.

To, kar očitaš mi, da sem na svojo roko se odločal, pa prej tebi in pristašem tvojim lahko pripišeš.

Zemljane ste zajeli in skrili jih na poligone svoje. O tem nikomur niste dali poročila. Le krog izbrancev vaših je to vedel.

Da, nič govora ni še bilo o Zemljanih, saj v naši galaksiji nismo vedeli zanje, le slutili smo.»

Kanja: »Zemljana zmedo bi povzročila, če bi vrnila se na Zemljo. Morali smo ju ustaviti.

Agenti tvoji, vrinjeni med nas, pa skrivaj preusmerili NEPTUNA v časovni so tunel, da prazna ladja je preplah povzročila med Zemljani.»

Časovniki so se ponovno ozrli k EvNu in se s spoštljivo radovednostjo zagledali v njegov obraz.

. . . zmračil se mu je obraz. . .

je zavelo tiho šepetanje skozi prostor časovniške galaksije. In kmalu zatem je že bilo mogoče zaznati posamezna negodovanja nad početjem, ki vznemirja EvNa.

Kanja: *»Ko tehtamo, kam tveganje nas zdajšnje še lahko pripelje, če znanje, ki ga Zej podaril je človeštvu, res pride v roke tem ljudem, da vrnejo se nam pred vrata, tudi meni zmračí se obraz, kako se ne bi EvNu.»*

Zej: *»Da, Kanja, dokler se EvN le mršči, ti*

možnost sprenevedanja še ostaja. Toda vzrok, ki nejevoljo v EvNu dramati, ni ta, ki nam hinavsko ga vsiljuješ. Drugačno opozorilo v sebi nosi: vsak med nami resno naj premisli o vsem, o čemer teče zdaj beseda. Zave naj vsak se temeljnih vrednot, ki EvN jih pooseblja. V trenutku tem dolžnost vелеva nam, da se zavemo EvNovega bistva.«

Kanja: »Iz nas rojen, za naše dobro ustvarjen, kar ogroža nas, to njemu ni pogodu.«

Zeja: »Naj spomnim vas: po strmем vzponu našega razvoja, ko hipni miselni prenos tudi med posamezniki iz nasprotnih koncev galaksije smo vzpostavili in nato še zvezo hipno z vsemi miselnimi stroji in sistemi, se nam je odprla možnost novega napredka: izgradnja miselnih sistemov.

Želeli tudi smo, da bi ta veličastni razumski svet živa bitja, nas Časovnike, razumel, in da bi v njem bilo to, kar vsak od nas v srcu nosi. Zato smo v ta razumski svet shranili vse, kar kdaj dojeli smo ali zaznali. Sposobnost

ustvarjanja smo vanj vgradili in moč dojemanja vsega, kot nam je dano. S tem vzpostavili smo razum, ki kaže nam, kako se svet vrednot nam kdaj spreminja in z njim mi in vse, kar v nas odloča: komu naklonimo prijateljski nasmeh, komu prezir, zaničevanje. Tako smo ustvarili razum, ki civilizacijo nam pooseblja na osnovi naših temeljnih vrednot. Vsi mi smo EvN. Vsak s svetom vseh vrednot v sebi, ki v EvNu zlije se v veletok vrednot, v strugo z bregom, ki dovolj visok je, da glavnina čezenj se ne zlije, čeprav kak val čez rob le pot si najde.

To slednje se zgodi, ko skušnjava te premami v dejanje, kot lahko ga stori le kdo, ki drug svet vrednot priznava. Potlej se val čez breg izlije in ne ve se, ali pot nazaj v strugo najde. Sam veletok vrednot pa se za izgubljeni val ne meni.

Drugače je, če Časovniki v večini, hkrati, odločitev, ki nasprotna je vrednotam našim, nasprotna temu, kar nam osnovno je načelo, sprejmemo in s tem se spremenimo. To val je,

ki bregove ruši in veletok vrednot si novo strugo najde.

Potlej vprašanje se postavi: kaj vse v končnem bo pomenilo, kaj bomo mi, kdo vsak med nami? Spremembe kakšne bi sledile? Morda tudi take, ki nam hitro se upro, in bi kesali se zaradi prenačljene odločitve.

Tega pa mi, na stopnji našega razvoja, nikakor nismo smeli dopustiti in v EvNa, v razum ta veličastni, smo moč predvidevanja vgradili.

V EvNu shranja se zapis vseh čustev, čutenja, vzgibov poželenja, ki jih Časovnik je doživel. To razumu veličastnemu omogoča, da ve, kdaj podzavest odloča, da val predvidi, ki bregove nam prebije, da predvidi; kaj vse nam ta val poruši in kam v strugo novo pade; kak svet je tam, kjer struga nova sebe najde; kdo bitja bodo ta, ki jim vrednote druge so osnova vsemu, kar jih usmerja.

EvN se je zbudil. To kaže nam, da stopili smo pred odločitve, ki spremene nam lahko vse vrednote. In s tem, kako poslej Časovnik cenil

bo rojaka, ali roko mu da ali nož v hrbet. Na to vas opozarjam. Tega ne sme nihče prezreti. Uničiti to bitje nebogljeno, človeka, Raca, zavestna bo odločitev vseh nas, vsakogar med nami. Kak svet vrednot dovoli to dejanje?»

*

*

Čepeči netopirji so z uničujočo energijo, usmerjeno na Raca, izničevali zaščitna sferna polja. Njihovi strupeni brizgi so švigali vse niže, v žvižgih izstrelkov, da se je Rac s strahom oziral za njihovo svetlikajočo se sledjo. Sferna zaščitna polja so jih zavirala in odbijala, toda vse bolj so se tanjšala. Rac je globoko zajel sapo. Tragična izguba rojakov iz izginulih ladij in odmevi njihovih obupanih krikov na pomoč ob umiranju v krutem boju so mu vedno znova prihajali pred oči. In vse to, vsa ta brezizhodna usoda naj bi čakala človeštvo. Tilen mora prenesti kristal znanja.

Toda izčrpavajoče borbe so ga naredile povsem nemočnega, tudi sam se ne more več boriti. Kar je poskusil, se mu je izjalovilo. Vse. Boj, ki ga je bojeval, je bil izgubljen tudi zanj. On ni Prot. Nima njegove volje. S strahom se je oziral na čepeče netopirje. Misli so mu začele begati v iskanju rešitve. Valujoče tribune so se zaradi divjega razsajanja netopirjev in pošastnih malih bitij bočile do skrajne nateznosti, ki bi lahko vsak čas popustila ter se razletela na tisoče kosov. On pa naj bi vse to obvladal. Moral bi zbrati dovolj moči, dovolj volje za usmerjanje svojega čutno-miselnega zaznavanja na vesoljska stražna bitja in znova prevzeti nadzor nad njimi ter jih s svojo voljo usmeriti proti tisočerim morilskim napadalcem. S skrajnim naporom volje mu je ponovno uspelo potisniti mala gomazeča bitja izpod površine diska, toda že naslednji hip je moral usmeriti svojo voljo na zadrževanje vesoljskih stražnih bitij v valujočih tribunah. Ozrl se je nazaj in opazil novo premikanje krtin za

svojim hrbtom. Čepeči netopirji so usmerili združeno energijo volje v uničujočem valu proti njemu, mu prebili zaščitna sferna polja ter usekali po njem s strupenimi brizgi. Nemočno je zastokal od bolečine.

»Prot, Prot!« Rac se je roteče obrnil k negibnemu telesu svojega mrtvega tovariša.

»Ko bi bil vsaj Tilen tukaj!« V njem je oživel drzni Tilnov boj z Opijcem in iz grla se mu je izvil obupan vzklik: »Tilen!«

Zvok njegovega glasu je prebil valujoče tribune. V telepatskem svetu zaznav se je razlegel skozi vesolje do bežečega letala Zemljanov. Tudi Tilen ga je slišal. Rac je celo zaznal njegov obraz, njegovo pest, v kateri je stiskal zeleni kristal. Toda Tilen je povešal oči in odmikal pogled. Le prsti so se mu krčili v oklepanju zelenega kristala med vztrajnim ponavljanjem, da morajo prenesti to znanje za izgradnjo obrambnega sistema domov, na Zemljo, ljudem.

»Da, Tilen mi ne more pomagati,« je v trenutku zbranosti objavkal Rac in se

ponovno spustil v okrutno igro volje, moči, strahu in groze. Spet in spet se je s svojo voljo osredotočal na posamezna vesoljska stražna bitja ter jih usmerjal v boj z netopirji in malimi pošastmi. Toda krog čepečih netopirjev se je vse bolj ožil. Skozi zavest so mu odjeknili kriki ljudi iz izginulih vesoljskih ladij. Kljub vsemu je ponovno zbral moči za vzgib volje in ponovni boj. Toda čepeči netopirji so mu z izžarevanjem svoje sovražne energije ustavljali polet in ga hromili do onemoglosti.

Skozi telepatski vid se mu je prikazovalo vse več zaznav iz celotnega prostora tja do skrajnega roba te orjaške civilizacije Časovnikov in se mešale z oživljenim spominom na dogajanja iz njegove preteklosti. Njegov miselno-čutni svet dožemanja ga je še vedno klical v boj, izčrpanost pa mu je jemala še poslednje moči. Vse bolj se je zavedal neizprosne trenutka lastnega konca.

Čepeči netopirji so se še bolj približali. Gledal

jih je. Zrl je vanje, ko se je s predirljivim treskom razklala tribuna in so se vsuli skozi odprtino. Valujoče tribune so začele pokati še na drugih koncih. Skozi njihove odprtine so lezla še bolj nenavadni bitja, spački čudni. Tedaj se je sprostila orjaška energija. Močna, silovita, nekako drugačna. Za trenutek je vse onemelo. Nastala je tišina. Vsi so prisluhnili. Tudi Časovniki iz najbolj oddaljenega dela Čive. Odkimavali so in zmajevali z glavami. Potem se je spet vse umirilo. Spet so zaveli šumi skozi galaksijo Čiva. Slišati je bilo vzklike, pogovore, vseh vrst oglašanj je bilo zaznati. Toda vse je nenadoma preglasil Kanjev klic. »Naprej! Ne ustavljaj se!« je govoril s trdim besnim glasom.

Nekaj metrov pred Racom so skozi razpoko v diskovni opni zasikala kačasta bitja z velikimi bodalastimi zobmi. Racu je pojemala razsodnost. Vsi njegovi gibi so postajali vse bolj nagonski. Ni se zavedal niti svojega umika. Toda komaj se je pognal stran od napadajočih pošasti, je zastal kot pribit. Pred

njim se je na kolena dvignil Prot. Kot občutek krivde, ki se je prikazal iz globine njegove podzavesti, je iznenada vstal pred njim. Z mahajočimi razširjenimi rokami mu je zastavljal pot. Rac je nemo gledal v grozljivo veličastnega Prota, v njegove plapolajoče lase in njegov prazni, stekleni pogled. Kot da bi se usmeril naravnost vanj.

»Prot!« je zastokal Rac.

Toda Prot se je samo brez besede majal pred njim. Ni mu dovolil pobega.

»Prot!. . . Si živ?. . . Si mrtev?. . .« je boječe zaklical Rac. Za trenutek je celo pozabil na napadajoče pošasti. Tako zastrašujoč je bil Protov nastop.

*

*

Zeja: »Pusti ga živeti!«

Kanja: »Naj se odstrani in nas spusti skozi izhod.«

Zeja: »Saj bo.«

Kanja: »Potem naj se umakne, ne želimo ga uničiti sebi v zabavo. Ogroža nas .«

Zeja: »Ko se ladji njihovi uspe umakniti, bo takoj zbežal.«

Kanja: »Morda tedaj ali pa, ko roj Zemljanov se nam usidra na njegovo mesto.

Tatinski beg Zemljanov je neumno dopustiti.«

Zeja: »Že pogled na EvNa kaže, da človeštvo nam v ničemer ni nevarno. Tudi potlej ne, ko znanje za izgradnjo energetskih polj bo imelo. Če pomenilo to bi le najmanjšo grožnjo nam, Časovnikom, in razvoju našemu, v prostranstvih širnih po vesolju, kjerkoli smo, ali tudi tam, kjer hočemo svet nov za življenje kje drugje ustvariti, potem se EvN bi že takoj oglasil. Pretnjo bi razgaljeno pred nas postavil, razložil bistvo vsega, kar je nevarno. Tako pa

vidimo lahko, da EvN se za sedaj le mršči.«

Kanja: *»Da, saj to je to. Zaskrbljenost svojo nam je s tem pokazal.«*

Zej: *»To znamenje je, da odločitve velike so pred nami, ki spremene nam lahko vse, po čemer se Časovnik, vsak od nas, opredeljuje do vsega, kar kdaj v svet njegov zaide.*

Da, nič več vseeno ni, kaj vsak od nas bo storil, kajti v tem trenutku smo vrh strmega pobočja. Zdaj želja je nekaterih, da potisnemo v strmino kamen, ki vrh gore med skalami počiva, češ da plaz nikakor ne bo sprožil. A to ni res, ker kamen ta še druge kamne na pobočju zbije in ti naprej še druge, da plaz se vsuje, ki zruši v končnem tudi temeljne vrednote naše, in to stoji pred nami.«

Kanja: *»Besede spet zastrašujoče, kje le si jih pobral! To govoriš, ker rad bi se opral zaradi tistega, kar si storil, za lahkomišno početje, ko si predal jim znanje naše.«*

Zeja: »Prav kmalu vsak bo lahko videl, zakaj se mršči EvN in kaj na obraz mu nejevoljo izvablja.«

Kanja: »Strinjam se. A kmalu ni še zdaj. Ali torej se odločimo, dokler naš EvN molči?

Storimo to, kar prav je, če ni, se EvN bo že oglasil. Čakati le, kot Zeja želi nam vsiliti, pa nimamo pravice.

Dolžnost to od nas zahteva, varnost naše galaksije.«

Zeja: »Druga je dolžnost, ki zdaj stoji pred nami, da se zavemo pomena svoje odločitve. Odgovornost za zločin nas bo sicer zajela. Za umor.

To, da se zbudil je EvN, pomeni, da le malo Časovnikov ni miselno prisotnih. Ostali vsi z zavestjo polno že slede razpletu, večina torej, ki pravice nima reči, da odgovornosti ne sprejema, ker ni jim znano, kaj se tu dogaja.«

Kanja: »Huh, ta je pa debela. Kakšna neumnost. Saj res nihče ne ve, kaj se dogaja. Še sam tega cirkusa ne razumem.«

Zej: »Preklete dobro ti je jasno, kaj želiš doseči. Tu pred nas se vse razgrne. Prav kmalu.«

Kanja: »Aja, in spet krog se sklene. Čakati treba je samo. Kako neverjetni miselni preskoki! O čemerkoli govor teče, konec isti nam sledi. Čakati, spet samo čakati. Razmišljanje res lepo je v besedah tvojih.«

Zej: »Ni čakanje za nas temeljno vprašanje. Za drugo usodno gre resnico, da bitja tega bednega umor bo izvršen s soglasjem našim, s soglasjem vsakega med nami. In če se to zgodi, potem nam dejstva neizprosno ne bo moč obiti: da kot smo doslej Časovniki bili, ki vesti jim ni težila sled umora, tako poslej mrakobno senco bi prevzeli vase, da okrutno sodbo, ta umor, zavestno smo z besedo našo dopustili in s tem tudi ga storili. Vse to pa nov

pomen že v sebi nosi: trenutek tistega preloma, ko mi po njem se spremenimo, prelevimo v civilizacijo, ki druga bo, in plaz spreminjanja vrednot se nam vsuje!»

Kanja: *»Smrt ničeta tega majhnega naj bi sprožila gigantski plaz?*

Pretiravanje pa tako!

Ha! Saj to že v humor prehaja. Ali pa morda se um ti meša.»

Zej: *»O ne, Kanja, ne, v besedah mojih ni humorja, preveč usodna odločitev je pred nami.*

Ti si pokazal in pristaši tvoji, kje, kako podvajanje uporabiš, za kak namen in kakšne cilje.

Živeti tisoče življenj ponujaš in doživeti pekel, občutiti dah poguben, vse to tako v zabavo, brez najmanjše pretnje, da prekletstvo, ki ga nosi v sebi, te zadene, in to še ni dovolj, to je začetek.

Sledi zahrbtna umazana pobuda. Da pristno

vse bilo bi, naj tisoče jih umre. V pogubo vpelješ nesrečna bitja, potlej iz njih sesaš življenjsko energijo in silno voljo po življenju, ki zraste jim v smrtni uri.

Da, Kanja, po tvojem to naj vneslo v nas bi več življenja, to tvoja je namera in pristašev твоjih.»

Kanja: *»Kaj vse podtikaš znanstvenim preizkusom, ki sodijo v naš svet preučevanja! In kakšne sklepe vse na njihovi osnovi delaš, sklepe, ki v ničemer nimajo osnove! Vse, kar storili smo s tem našim znanjem, vse, kar novega smo že o podvajanju dognali, preizkuse vse in uporabe možne, vse to razgrnemo pred Časovnike v vsej naši galaksiji. Potlej pa, kakor volja bo vseh nas in kakor vsak Časovnik se odloči. Tako naj bo in vsak se volji tej ukloni.»*

Zej: *»Drugo pot si si izbral. Skrivaj premamljaš, da novost podvajanja naj vsak preizkusi. Kdor sprejme pa pobudo zvito, na tvojo pot*

stopi. Nič možnosti, da skrene z nje, mu ne ostane. Ti tehniko podvajanja nato uporabiš in mu postaviš dvojnika med bitja s planetov tujih, nato pobudo svojo mu vsiliš, da iz srenje te življenjsko energijo črpa. Vse, kar dvojnik čuti, doživlja, prehaja vanj in v njem poraja občutek novega življenja. A kmalu to več ni zadosti. Življenja več, več energije potlej dobro dene in tu se znova ti pojaviš ter skozi igro mu vrednote podle utreš pod kožo.

Navržeš dvom, ki vanj se usede. Da življenje dvojnika v sanjski svet že sodi. Nato pa že sledi prepričevanje, da tudi vse življenje naokoli, vseh bitij, med katere dvojnika si vrgel, nima višje cene.«

Kanja: »Kaj napihuješ spet pomen teh znanstvenih preizkusov, ki so brez teže za ves naš sistem vrednot? Bilo je nekaj poskusov na ljudeh, da bolje zvemo, kak miselni je svet zgrajen v njih, ki naši novi so sosedje. Na osnovi tej, na temelju teh nekaj znanstvenih preizkusov ali morda načina njihove izvedbe

pa ti želiš namero nam pripisati, da želja naša je postaviti na glavo vse, kar naš sistem vrednot je kdaj odločil. A to ni res, to tvoje bedne so izmišljotine.»

Zej: »Da, Kanja, težko dokazal bi namen, pogubo, ki vaše ji početje pot utira. Preveč prostora sprenevedanju je še ostalo.«

Kanja: »Na kaj namig zdaj svoj usmerjaš, spet prišel boš z obtožbo brez osnove in jel mahati z njo?«

Zej: »Ne, nisem jaz poklican, da sodim nameram tvojim in da pokažem na posledice. Toda to, kar mi dolžnost vелеva, bom razkril po svoji moči.

Lahko smo že spoznali, kako hitro kal požene iz zrna hudobije in se v podrast razraste, ko prijeten občutek se rodi ob gledanju nesreče tuje. Potlej razrast ta skrije vsakršno početje in hudobija svoje zlo očem odmakne, da nihče ne ve več, kje smešnica se skriva in kje nakana zvita.

Tako pred nas vprašanje se postavi, kdaj ta

razrast ostaja le v kotanjah, v zakotju skritem, brez moči prevlade, kjer svet vrednot se naš razgrinja.»

Kanja: »Besede tvoje plod so bolne domišljije, ki tudi tebe samega je preslepila. Dal si znanje naše tem Ljudem, čeprav ne po stopnji svojega razvoja niti po moralnem bistvu svoje primitivne biti jim ni dozorel čas za vsa ta znanja. Moč silna ta jim v glavo udari.

Če pa že govorimo o hudobiji, res je, da nekaj poizkusov je bilo bolj grobih. Toda to smo morali storiti. Ni druge bilo poti, če v kratkem času smo hoteli si predočiti čustvovanje, svet razumski, čutenje in vse, kar Časovnik Zemljan v sebi nosi.

Zdaj pa poglejmo, kaj ti si storil, Zej?

Zakaj ta Prot je moral umreti, Zej? Zaradi mene ali tebe? Kdo dejansko vso to godljo je zakuhal? Kdo drug kot ti, ki hudobijo mi očitaš? Morda večino si preslepil, a mene nisi. Početje tvoje je presojno. Okrutnosti se ti nikakršne ne braniš, če le je sredstvo za dokaze tvoje.

Ti vedel si, da se odpravljamo med Zemljane, med ta bitja nam neznana, in zvabil Prota si v izhod, pred duri naše. Prepustil si mu varnostne sisteme, da s svojo voljo jih po želji usmerja. Tedaj že vedel si, da ne ustavi nas dalj časa, in tudi to si vedel, da mu ne bomo mogli prizanesti.

In glej, kaj storil si! Navezal si ga nase s prijateljsko besedo in nato zavestno v smrt usmeril.

Prav lepo okrutno igrico si si izmislil. Boj pogumen bitja z močno voljo, Prota, smrt njegova v trdem boju, vse to je zate bilo samo sredstvo, da domneve svoje na plan postaviš. In kje so meje okrutnega početja, ki več ne sprejmeš ga, čeprav ga potrebuješ? Ni mej, Zej, to lepo si pokazal.»

Zej: *»O, ne, Kanja, vse, kar navajaš, nima več pomena.«*

Kanja: *»Da, nič všech ti bistvo ni, če se pred vse razgrne. Jaz sam in vsi prijatelji moji bi pustili*

pri življenju tudi tega Raca, to bitje bedno, ki zdaj izhod nam preprečuje.

Poslali nadenj smo pošastna bitja, da strah so mu v kosti nagnala. Že zdavnaj bi zbežal in nam izhod prepustil, če le ga ne bi ti zvijačno spet zadržal.

Kako je lahko sicer v razsežnosti prostranstva naše galaksije, v hipu tistem, ko volja se mu je uklonila, zagledal njihove vesoljske ladje? Nato pa še poslednje preizkuse čutnega odziva na teh Zemljanih.

Nikoli jih ne bi mogel odkriti, če ne bi ti preusmeril mu pogleda, ko se zazrl je vate.

Ti v smrt ga pehaš in ne mi.»

Zej: »O, ne, Kanja, o, ne, ne gre za moj obraz. V trenutku tem, prav zdaj, smo pred usodno preobrazbo.

Glede Prota v obrambo svojo bi odvrnil: upal sem, da volja naša ustavi ta napad morilski, ki se mu Prot ne ubrani. Vendar se to ni zgodilo.

Res je, in tega ne tajim, da tak razplet je mogoče bilo predvideti že s tem, ko smo

prepustili mu nadzor izhodov v vesolje. Toda, Kanja, vse početje vaše mu ni dopustilo druge izbire kot tveganje usodno.

Prot ni umrl zato, ker jaz bi zvabil ga v ta prostor, ampak ker dojel je, da se pogubi ne izogne, ker vi mu možnosti ne daste. Spoznanje v njem je dozorelo, ni poti, kot da bori se vse do smrti.«

Kanja: »Da, da, namen tvoj zvit želi Časovnikom povedati: če Kanji in tovarišem njegovim podporo daste, morilci boste, ker oni bodo ubili nebogljeno niče in civilizacija vsa naša bi se zrušila.

Vsak Časovnik pa iz vsega že lahko razbere, da mi le prost izhod si želimo izboriti. Namen naš je preprečiti beg s kristalom znanja.«

Zej: »EvN se je zbudil.«

Kanja: »Da, zato, ker se je večina Časovnikov osredotočila na to, kar tu se zdaj razpleta.«

Zej: »Toda izraz njegovega obraza priča o

resnosti nastalega položaja.«

Kanja: *»Le svoje skromno mnenje naj dodam: smrt mrčesa bednega ne more vendar ustaviti tako bleščečega razvoja, ki je pred nami.«*

Zej: *»Ne gre za eno smrt. Tu pred nami je dejanje, ki vsak Časovnik ga v popolnosti dojame in poglej svojo odločitev da. S tem se tudi opredelil bo do temeljnih vrednot v prostoru našem.«*

Kanja: *»Smešno! Na dogodku takem, nepomembnem. . . glede na orjaškost naše civilizacije!«*

Zej: *»Ni velikost pomembna, bolj dejstvo šteje, da to, o čemer zdaj beseda teče, je v zavesti vseh Časovnikov v naši galaksiji.*

Če pa večina se med nami izreče, opredeli drugače, kot dovoljuje nam naš svet vrednot, se vprašanje tehtno že postavi: kaj to pomeni, kdo mi smo poglej? In kaj je to, po čemer se

razum obrača, če svet vrednot naš z odločitvami nam je v nasprotju?

So to strasti? Posameznik jim lahko kdaj podleže, ko razdivjajo v prsih se viharji in brezumje mreno čez oči povleče. Tedaj naokrog razsuje se nemir vzkipljivi, toda prej ali slej se razplamteli izbruh umiri in razum se na vrednote stare spet nasloni.

Povsem drugače pa se vse obrne, če svet vrednot večina hkrati stran odvrže in v strasti skupni se slepila ne ubrani. Tedaj se sproži plaz spreminjanja v prostoru našem, ki zlepa mu videti ni konca. Ker kakor plaz iz peska, kamna in zemlje lomi skale in potlej jih s sabo nosi, tako sprememba ta nam stebre zruši, ki opora so vrednotam našim.«

Kanja: »Ne tehtnih ne prepričljivih nimaš dokazov za trditve, ki z lahkoto jih iz rokava stresaš, kot da dana moč ti je povezati vse, kar kdaj zaznal si ali videl, z nečim, kar plod razmišljanja je tvojega o svetovih nezavednega sveta.

Ne, Zej, govorjenje tvoje se opira na precej zgrešene predpostavke. Pred zborom vseh Časovnikov v naši galaksiji pa nihče pravice nima obtoževati za dejanja, ki naj po zmedenem bi mnenju koga kdo med nami imel jih namen storiti. Tako zdaj meni ti očitaš brez osnove tehtnih dejstev.

Zato zahtevam le, da ta pogovor na kasneje preložimo, za zdaj pa sklep bolj nujen dajmo: naj obvelja prepoved o prenosu kristala znanja.«

Zej: »Minili časi so, ko lahko si se sprenevedal, kot si želel si.

Več jazov, ki moralno bistvo pooseblja v vsakem je med nami. Ti hočeš, da pretehta ta, ki svet vrednot mu naš ni dajal mesta, in upaš, da z besedo izmakljivo vse zavedeš, toda pozabljaš, da EvN se je zbudil.«

Kanja: »Razvoj vsak, vseh civilizacij, ima na obrobju svojem, na meji tega, kar normalni tok dogajanj pomeni, tudi nekaj žrtev neželjenih.

Toda vsak, ki so mu poti evolucije znane, prav dobro ve, da ne milijonske žrtve niti milijoni pogubljenih usod niso mogli toka razvoja ustaviti.«

Zej: *»Ne enači nas z bitji, ki šele stopila so na pot razvoja. Ne kliči tragedij, ki primitivnost ljudstev jim je botrovala, v obrambo evolucije. Tam usodo drugih je imel tiran v rokah. Ostalim tehnika ni dala možnosti, kot mi jo imamo, da hkrati bi seznanili se o početju, ki nujno bi ga morali preprečiti. Še manj, da voljo njihovo bi kdo upošteval, kot za zdaj jo mi še lahko uveljavimo skozi EvNa.*

Ni govor naš le o nesrečnem Racu in njegovi smrti. Vsi videli smo, da se preobrazba EvNa je začela, in vsi tudi vemo, da prišel je čas, ko vsak med nami s polno odgovornostjo se bo odločil.«

Okrog EvNa se je pojavil skrivnostni sij modrikaste barve z zelenimi prameni na svojem robu. Ves prostor zunanjega dela

galaksije Časovnikov je zajelo njegovo svetlobno morje, ki je naznanjalo odločilni trenutek in navdalo Časovnike z vznemirjenjem, negotovostjo.

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

so nadaljevali s presojo pomena vsega dogajanja, spremljanega z njihovim telepatskim vidom.

Moški pri tridesetih, če bi ga sodili po Zemeljskih merilih določanja starosti, ki pa med Časovniki nikakor ni bila v veljavi in bi prav gotovo bila napačna, je bil oblečen v lahko majco, z risbo veverice med odpiranjem orehove lupine, na prsih. Udobno zleknjen

na ležalniku iz prepletenih skoraj decimeter debelih vrvi, z rahlo privzdignjenim naslanjalom, lebdečem kak meter nad tlemi, se je vključil v pogovor. Po samozavestni govorici njegovega telesa je bilo moč soditi v njegovo razumevanje dogajanja.

»Eno osnovnih vodil pri izgradnji vrhunskega miselnega sistema z umetno inteligenco je bilo vgrajeno upoštevanje vseh izkušenj, ki jo je človeštvo nabralo v svoji zgodovini,« je začel s svojimi pojasnili, »in med njimi so bile izkušnje o zavajanju množic. »Več dogajanj z neželenimi posledicami je lahko prav hitro prisotno. Kot tedaj, ko pride do naknadnega razumevanja pomena, kaj je posameznik storil, ko ni nasprotoval sproženem poteku dogajanj, ki so bile v nasprotju z njegovo moralno opredelitvijo, ko prvotni pobudi sploh ni nasprotoval, čeprav bi moral. Odločanje, brez pravega zavedanja za kaj se pri danem odločanju opredeljujemo, je pogosto vodilo do velikih zablod, s hudimi vojnimi posledicami.

Seveda se vsak posameznik med nami ne pogloblja v vse dileme, ki se mu kažejo na njegovi življenjski poti, kar tudi večinoma ni potrebno, ker so naše umske zmogljivosti omejene na zgolj razumno število zahtevnih premislekov. Časovne omejitve nam ožijo krog našega umskega udejstvovanja. Toda prav lahko smo prehitro, še brez našega pravega zavedanja o pomenu našega odločanja, vrženi v tok dogajanj, ko se moramo z vso odgovornostjo opredeljevati. In to prej kot je prepozno. Umetna inteligenca, vgrajena v EvN-a, naj bi se pravočasno oglasila, in to ne samo z opozorilom na nevarne posledice, ampak tudi z dovolj prepričljivo razlago, razumljivo vsakemu posamezniku, na katerega se naslavlja. Ti potresni sunki, ki jih lahko zaznavamo, nam naznanjajo zbujanje EvNa.«

*

*

Zeja: »To zbujanje EvNa je znamenje, da se v tem trenutku vsi Časovniki zavedamo pomena odločitve, ki zdaj stoji pred nami, in da z zavestjo polno spremljamo, kar misli in čuti Rac, vsa njegova čustva, strah, grozo in zavest, ki sili ga v smrtni boj. Bit njegova se skozi EvNa nam razgrne. To nam EvNov sij naznanja.«

Kanja: »To le delček bo uvoda. Mi smo pomembni, naš razvoj. Kdo prepreči nam, da vzamemo življenjske sile, ki po rojstvu nosi jih življenje mlado? Kdo pravico si vzame, da prepove nam oplemenititi vso civilizacijo Časovnikov s stalnim novim podoživljanjem življenja, ki lahko bolj kot vse napolni vsakega med nami z mladostjo?

Da, podvajanje, to znanje nam odpira moč podoživljanja življenj stoterih in nudi nam mladostno energijo.«

Zeja: »EvNov sij se širi. Vsak čas nas bo dosegel. To polna bo združitev z EvNom in kot

*vihar vejevje s travo in prahom vso pomeša,
tako želje in hotenja naša se spuste v divjo
igro z razumskim svetom EvNa.«*

Časovnikov glas iz notranjosti galaksije Čive:

*»Razklale so me te dileme in mi vzele moč
presoje!«*

Drugi glasovi Časovnikov iz različnih delov Čive:

. . . tudi meni. . .

. . . tudi meni. . .

Šum iz tisočerih ust in šepet, poln
vznemirjenja, je zavel skozi prostranstva,
dokler se ni pogreznil in izginil v
prihajajočem siju.

. . . v EvNu bomo našli odgovor!. . .

se je zaslišal klic z drugega konca, in spet je
zavel šum, ki je v valovih izginjal v dalje.

. . . sij! Sij nas je zajel!. . .

Iz grl so se trgali vzkliki in šumeči val je zaokrožil okoli EvNa ter se ugreznil v njegovo notranjost.

. . . vse se povezuje v celoto. . .

je vzhičeno zaklicala Časovnica in sledil je šum vzklikov, polnih vznemirjenja ob združitvi z EvNom in ob zaznavi tisočernih čutnih vzgibov.

. . . EvN se nam razgrinja!. . .

Vzklik je bil še močnejši, poln občudovanja nad nenavadnim prizorom. In že je zavel šum glasov:

. . . tudi jaz se razgrinjam. . .

. . . jaz prav tako. . .

. . . EvN bere vsa naša čustva. Vse, kar je v meni, vsrkava vase, razgrinja me z razumom. Še tega, česar se ne zavedam, vleče iz mene.
To je bil vzklik posameznika, toda čutiti ga je bilo, kot da bi ga izreklo na tisoče glasov, da je Časovnik, ki je govoril, presenečeno vzkliknil: »Saj to ni moj glas!«

In že je zavelo šumenje vzklikov skozi

prostranstva časovniške civilizacije:

. . . mar je EvN spregovoril? . . .

. . . EvN je spregovoril!

. . . da, EvN je spregovoril!

Vzklik začudenega Časovnika:

Kaj so vsi ti glasovi, vsi ti obrazi, ki mi letijo skozi svet zaznav, mar padam v EvNa?

Odgovor drugega Časovnika:

To, kar je shranjeno v razumu EvNa, bo v prizorih nam prihajalo v zaznavo. Prikaži isti se zvrste v vseh nas.

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

Kar nekaj zmajevanja z glavami na tako čustveno odzivanje Časovnikov iz posameznih delova galaksije Čive je bilo med pohodniki.

»Od kod ta nenavadno prizadeta odzivanja s toliko čustvenega patosa ob ugotavljanju, da se EvN zbuja? Pojav je seveda zanimiv, toda, da je nekdo zaradi tega čustveno tako vzhičen, kot je soditi po teh vzklikih pa mi je vseeno nerazumljivo,« se je med vprašujočem oziranjem k sosednjim pohodnikom oglasila Časovnica rjavolaska.

»Razumevanje tega, kar naj naš EvN vse pooseblja je med nami Časovniki precej različno,« ji je v pojasnilo navrgel Časovnik, dva ali tri metre stran od nje, in ko je videl, da ji s tem ni kaj dosti pojasnil, je nadaljeval: *»EvN je končni rezultat razvoja umetne inteligence, ki so ga zdavnaj začeli naši znanstveniki. Ena od njegovih lastnosti, ki so mu jo vgradili, je sposobnost razmišljanja na*

osnovi zavednega in nezavednega sveta vseh nas Časovnikov.

Želja naših znanstvenikov je bila, da bi se EvN načeloma odločal na enak način, kot se vsak od nas odloča, torej, na osnovi vsega našega zavednega in nezavednega sveta.

Razlika je le v tem, da EvN pred razmišljanjem povleče vase, v svoj svet razumevanja, vse kar je zavestnega in nezavednega vseh nas Časovnikov, od vsakega od nas posebej, in se nato odloča kot en sam živ um, živ organizem, kot en sam um veličastni. S tem je vsak od nas udeležen, z vsem svojim lastnim bistvom, v vsaki odločitvi EvNa. To kar zdaj vidimo pa je njegovo vsesavanje vseh naših Jazov z vsemi našimi značajskimi nagnjenji vanj. Tu je prisotno vsesavanje in združevanje vsega našega nezavednega in zavednih sveta v eno čudovito življenjsko sintezo, ki razumskemu svetu EvNa omogoča zelo zanimiva in prepričljiva razmišljanja in seveda tudi odločanja.

Tudi naši svetovi našega nezavednega sveta, nas pohodnikov tukaj, pod to previsno skalo, ki to vse spremljamo, so zajeti v tem vsesavanju EvNa, v ta process nastajanja enega veličastnega uma. Te procese združevanja milijonov naših nezavednih svetov, od vseh nas, od vseh milijard Časovnikov, lahko zdaj spremljamo, in to kar v živo.»

»Torej si mnenja, da si lahko ogledam, kako EvN vsesava moj zavedni in nezavedni svet vase?« je v znak sprejemanja dane razlage, smehljaje ugotavljala rjavolaska: »Me pa prav zanima. Tako spremljanje vsega tega dogajanja kar v živo je res bolj vznemirljivo.»

*

*

**Medklici Časovnikov iz različnih koncev
Čive:**

. . . to EvNov svet razumski se pred nas
razgrne. . .
. . . da, da, to notranjost je EvNa. . .
. . . tudi jaz jo vidim. . .
. . . EvNova notranjost prehaja nam v zavest. . .
. . . ne, mi drvimo vanjo. . .
. . . prej ona vame. . .
. . . kot da padam vanjo in ona bi drvela
skozme. . .
. . . da, da, vse se prepleta, združuje in
ponovno gre narazen. . .
. . . v razumskem svetu EvNa se razvnemajo
viharji. . .
. . . to je predhodnica rušilnega tornada. . .
. . . kako zlovešče so globine teh razumskih
dvorov. Grozljivost iz slutnje mračne me
ustavlja, da ne upam se pognati v ogled teh
spak, ki nosimo jih v sebi skrite in EvN jih
pravkar je pred nas
razgrnil. . .
. . . še globlje gremo v svet naš nezavedni. . .
. . . bojazen prazna nas že ne ustavi. . . V letu
sem, da si od blizu svet ta naš ogledam. . .

. . . tudi jaz letim, za mano vsi. . .
. . . jaz ti sledim. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . zakaj se spuščaš v globine? Saj sence iz
njih drvijo k nam, skozi zavest mi že letijo. . .
. . . dovolj imam teh spak, ki so odurne,
nesnaga so kot ves ta prostor, ki me duši. . .
. . . Poglej klovne te dvoglave čudne med
pošastmi.
Obrne se in že je sam nasprotje svoje. Pri tem
se pači in heheče, da te srh spreletava. . .
. . . kaj neki klovn ta dvoglavi tu
predstavlja ?. . .
. . . to je naša neodločnost, ki strah jo obrača,
sprevrže, prelevi se ves v hudobo ali dobroto. . .

*

*

**Pohodniki na planetu E-77, na vhodu
votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo
nevihto z črnimi oblaki.**

Rjavolaska je umaknila svoj telepatski pogled s prikazanega dvoglavega klovna. Ozrla se je k bolj koščnemu Časovniku. Da je ta hologramski tridimenzijski prikaz dvoglavega klovna zgolj EvNovo sporočilo o dogajanju v nas samih ji je pojasnil.

Nato pa, ko je zaznal še več nerazumevanja v radovednih pogledih bližnjih Časovnikov, še dodal, da je ta dvoglavi klovn v jeziku EvNa znana spaka.

»Z umetno inteligenco izrisan v prosojnim tridimenzijskem hologramskem prikazu se dvigne iz nas, ko se mi moramo odločati, ko nas je strah. Govori nam o tem, kaj na koncu v nas prevlada, zgolj odločanje v našo korist ali odločanje na osnovi naših vrednot« je pojasnil ter se ozrl po bližnjih Časovnikih: *»Na dveh nogah se v divjem plesnem obratu zvija. Dva para rok ima. Iz dveh hrbtenic, ki iz razcepa ene hrbtenice so izrasle, se dve glavi obračata v sovražnem besu,«* je nadaljeval Časovnik: *»Da, dva obraza na dveh glavah, ki*

zrasli sta iz enega trupa, sta prikaz tega kar je dobro in zlo v nas. Z obrazom, lepim, ki v ponosu svojem se nam kaže, pooseblja kar v nas je dobro. Tik ob njem, ob tem obrazu lepem, pa je še ena glava z obrazom, ki grd je, kot je grda naša zloba, ki jo ta grdi obraz pooseblja.

Z dvoglaviim klovnu, z njegovem plesom, nam EvN sporoča, kaj v nas odloča, ko nam strah zašibi kolena. Kako se z dobroto našo, ki jo lep obraz pooseblja, naše zlo, poosebljeno z grdim obrazom, spopade. V divji ihti udarjata drug po drugem. Ples njegov, ples tega dvoglavega klovna, nam našo neodločnost pooseblja. Spopad sledi, ki značaje nam spreminja.

V plesu, med skoki z obratom se ta klovni dvoglavi, četveroroki, na ramenih dveh, dveh parov rok iz dveh ramen izrastlih, sam s seboj bojuje. S trdimi udarci udriha po svojem lastnem nasprotju, po nasprotnem obrazu. Grd obraz s svojimi pestmi udriha po lepem

obrazu, ki pa mu neizprosno, v ihti vroči, vrača vse udarce s svojimi pestmi. Vse dokler se odločitev nam ne opredeli za enega od njih, nam ta cirkusant, ta spaka, ta dvoglavi klovna, pleše svoj grozljivi ples, da, ples, ki se konča s prevlado enega od obrazov, s prevlado enega od obeh obrazov te spake, tega dvoglavega klovna. Ta, glava z obrazom zmagovalnim, potlej v prikazu ostane sama. Poražen obraz pa izgine v telesu te čudne spake. S tem plesom dvoglavega klovna, nam EvN sporoča prevladalo dobrega nad zlom ali obratno. Če ostane lep obraz z dobrotljivim smehom je dobrota zmagovalka, če pa zloba zmaga, pa se nam grd obraz s škodoželjnim hehetajočim smehom prikaže.«

*

*

Klici Časovnikov iz raznih delov galaksije:

. . . poglej, hudobi dve, klovna tam sta pod

roko prijeli! . . .

. . . naprej, nazaj se suvajo v igri divji . . .

. . . preobrazba. . .

. . . klovn v hudobo, hudobe tri so svoj korak ujele . . .

. . . vse v redu, prav, če le ta strah, ta klovnski pajac ni velik, saj hudoba, iz velikega strahu rojena, ves tvoj Jaz napolni . . .

. . . tega se Časovnikom ni bati. V življenju našem ni strahov velikih, kot bitja primitivnih ljudstev jih imajo. Njim že za dne pogubo usodno stiska okrutna jim podtakne . . .

. . . da, res je to, a ne pozabi, podvajanje, to novo znanje, obeta podoživljanje teh bitij iz primitivnih ljudstev. Njih strah, prekletstvo to potlej tudi sprejmeš vase, in že klovn se spreobrne, prelevi morda v veliko hudobo. Kaj potlej boš, kaj vsak med nami? . . .

Kanja: »Nikar ne delajte sklepov enostranskih, saj vidi vsak, da se ta klovnski pajac spreobrača v hudobo ali dobroto.

Podvajanje, to znanje novo, vzameš za preobleko občasno. Odvržeš jo, ko ni ti več pogodu. Z njo odvržeš vse, tudi strah, hudobo ali dobroto. Razvoj bleščeč nam varnost je zagotovil, strahove zmanjšal ali spremenil jih v sence obrisov nedoločnih. Le strah praznega življenja se nam je razmnožil in zrasel.

Poglejte naokoli, sami vidite, poslednje zlo je to, ki na stopnji našega razvoja je še omembe vredno.

Podvajanje, znanje novo, pa obeta, da končno rešimo se tega odvratnega prisesa.«

Klic iz množice ga pri tem prekine:

. . . Trpljenje tuje naj da vzgib življenju mojemu, praviš, toda pajac ta klovnski nam nič kaj prida preobrazbe ne obeta. Morda se prej v hudobo spremeni kot v dobroto. Ne vem, kaj rekel bi, za kaj naj se odločim . . .

Kanja: *»Dileme vse, ki jih novost neznana v nas poraja, spremene obraz, ko z novostjo se seznaniš.*

Lahko tudi kaj skozi igro bi preverili. Ničesar nimam proti, če le pobudo lahko vsak med nami da za igro, tudi jaz?

Se strinjate . . . nihče ne nasprotuje?

Vsi mi imamo svoje jaze. Po več jih v vsakem je od nas. Hrabri in strašljivi, vseh vrst. V EvNu shranjeni so vsi. Jaz vabim zdaj s seboj kar te, ki v prostorih EvNa so pred nami. Naj njihov roj zleti v svet, rojen iz domišljije moje. Seveda vse le igra bo neresna.»

Zej: *»Pobuda tvoja spet potuhnjeno nevarnost nosi. Če v igri svoji sproščal boš v ospredje hudobni in prestrašeni jaz od vsakega, kar nas Časovnikov je, potlej za grdobijo marsikatero roj boš ta pridobil. Hudoben jaz pa v Časovnikih še ne pretehta. Nikar, da bi Časovnika poosebljal.*

Sicer pa EvN nas najprej v svet sedanji svoj in naš preseli.

Šele potem, ko z njim dodobra vsak med nami se seznani, boš igro svojo lahko ti navrgel.»

Kanja: *»Prav, če taka so pravila. V moji igri sebe vsak spozna, obraze svoje, kaj pretehta v nas, se potlej nam pokaže.«*

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»Komu verjeti?« Rjavolaska je privzdignila roke v znak nemoči: *»Zeju ali Kanji?«*

»Ne vem.« Časovnik nasproti rjavolaske je zmajeval z glavo. *»To, kar pravi Zej, bi se kar strinjal. Če v svoji igri bo Kanja sproščal v ospredje hudobne in prestrašene Jaze, ki zgolj hudobo našo poosebljajo, bo za grdobijo svojo, marsikoga od nas pridobil.«*

»Če dobroto in hudobo, ki stisnjeni sta v nas, EvN razmakne v dva prikaza,« je povzel svoj razmislek njegov sosed, *»in potlej združi v*

divja krdela zgolj hudobe naše, kaj to za nas pomeni? EvN nam pokaže.»

»Ne, saj še nismo tako daleč, da bi morali že soditi, kaj nam prinaša tehnologija podvajanja. Zdaj nam EvN v svoji govorici navaja le to, kar je upoštevanja vredno. Kaj vse je prisotno nam pokaže. Kot, da bi več o čustvenih svetovih mi morali vedeti, nam on skozi ta dogajanja govori. Vsaj jaz sem dobil tak občutek?« je povzel njegovo razlago Časovnik ob rjavolaski: »Čustva živih bitij je seveda potrebno upoštevati. To vsekakor. S tem se strinjam. Naša čustvena zaznavanja morajo biti močnejše prisotna. In kot vse kaže, nam EvN s svojo govorico živih prikazov prav to omogoča. O naših čustvih nam nekaj razlaga. Ampak, seveda, precej po njegovo, drugače, kot smo mi vajeni govoriti. Toda to kar je navrgel, vsa ta dogajanja, pa le moramo vzeti na znanje. Ni nesmiselno. Prisluhnimo še ostalim Časovnikom. Kaj menijo? Z nekaterimi se bom verjetno strinjal.»

*

*

Glasovi Časovnikov iz različnih koncev Čive, osredotočeni v skupnem zaznavanju prikazov iz EvNovega razuma:

. . . trepet in srh vznemirjenja me prevzema. . .

. . . že čutim, da orkan prihaja. . .

. . . iz notranjosti EvNa sliši se bobneneje

. . . vse v EvNu se maje. . .

*. . . ta zvok je od strasti pobeglih, ki strgale so
se z verig razuma in skozi EvNa se pridružijo
nam v igri. . .*

*. . . zmešnjavo naredo še večjo, da potlej nihče
več ničesar ne dojame. . .*

*. . . krdela njihova tulijo v zanosu, moč
peklenško imajo v poletu...*

*. . . glej, preobrazba jih naenkrat je zajela. V
sence tisočernih se razblinjajo prikazni teh
strasti, po videzu so majhne, krvoločne. . .*

*. . . že izginjajo skoz EvNa, v dvore kletne, tja,
koder mi drvimo skozi EvNa. . .*

. . . notranjost se EvNa mi razgrinja. . .
. . . na samem dnu smo EvNovega trona. . .
. . . prostori kletni, mračni, obsežni za tisoče planetov, tu shranjeni so vsi strahovi naši. . .
. . . vse, česar Časovnik se boji, tu svoj videz hrani. . .
. . . v ozadju glej pojave, ki s strahom te navdajo. . .
. . . že vidim, to sence bežnega strahu so moje, ki izginile so mi v pozabo, a podzavest jih moja še v sebi skriva. . .
. . . huh. . . kaj vse v svetu svojem podzavestnem nosim. . .
. . . hudiča, koliko se spak je teh nabralo. . .
. . . mar to sem jaz, naj sam zdaj sebe se ustrašim. . .
. . . sence te. . . svojat ta neugledna. . .
. . . kaj bi to, kar v meni je manjšina. V prostorih svetlih EvNa, moj jaz je tam, ki v končnem je pretehtal. To z gotovostjo, ponosom lahko rečem. . .
. . . tudi jaz bi zase enako rekel, ampak. . .
. . . poglej, hudirja, koliko teh pošasti malih je

tu naokoli. . .

*. . . tam strah nesreče, ki pogubo smrtno ti
zada. . .*

*. . . strahovi ti, neuspeh, zaničevanje
naokoli. . .*

. . . tu bojazen, da zavrže te ljubeče bitje. . .

. . . da otroka tvojega zlo ne prizadene. . .

*. . . ali kot sem slutil prej in slišimo lahko
pogosto, na stopnji našega razvoja najbolj nas
strah je praznega življenja. . .*

Časovniki prepadenega obraza:

*. . . kaj je zdaj ? Kaj ta groza ? Od kod ta krč,
ki grabi me za grlo? Mar padamo v brezno
groze. . .*

*. . . dogodke zadnje, ki v EvNovo zavest
poslednji so prispeli, zavesti naši vse
razgrne. . .*

*. . . bojim se, bojim. Tako me še ničesar ni bilo
nikoli strah. Ta čustva, ki letijo skozme, so me
navdala z grozo in s tesnobo, da tega
ne zdržim. . .*

. . . zakaj nas EvN zdaj straši? Zakaj?

. . . mar nas napolnil bo z grozo, skrito v svojih dvorih? Zakaj?.

. . . kdo vse je to občutil v naši galaksiji? Katero bitje neki? Morda človeško niče, Rac?

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»Da prav to počne,« je vzkliknila od presenečenja rjavolaska. »Po kratkem uvodu, ki ga nisem najbolje razumela, nam EvN posreduje čustveno odzivanje tistega malega Raca. Zelo prefrigano. Kar na hitro mi je misli osredotočil na tisto nenavadno dogajanje na poveljniškem disku. To torej moramo upoštevati. Ta čustva tistega Zemljana, Raca. Prav. Se strinjam. Jaz bom upoštevala.«

»Smisel za jasno izražanje na svoj način ima naš EvN,« ji je smeje pritrdil njen sosed.

»Čustva tega Raca nam EvN vnaša v naš zaznavni svet čustev, da, direktno, namesto, da bi razlagal, kaj si misli o njih. Vse dogajanje naj bi sedaj mi podoživeli enako kot tisti mali Rac. Vso njegovo čustveno odzivanje bo šlo skozi naš svet čustvenega zaznavanja. Nihče od nas ne bo mogel reči, da ni vedel zanje. Zanimiva ideja.«

»Da, prav to se dogaja,« se je strinjala rjavolaska, »ampak to čustveno odzivanje tega malega Raca je neverjetno močno. In kaj zdaj to pomeni? Da bodo vsa čustva tega Zemljana šla skozi mene. Da bom občutila vse dogajanje tako kot on?«

»Seveda,« je takoj pritrdil njen sosed med oziranjem po mnenju ostalih v tej njihovi skupini pohonikov, »saj to sposobnost EvNa, da lahko prenese čustveno odzivanje drugih bitij v nas, so mu naši znanstveniki vgradili zelo zavestno. Večina se je že ob njegovi izgradnji strinjala, da je to tudi zelo pomembno. Bilo je celo prepričanje, da če

umetna inteligenca to ne omogoča, bo EvN, ki naj bi pomenil vrh razvoja na osnovi umetne intelligence, zgolj samo navaden računalnik in nič več. Kot pa lahko razberemo iz vseh teh vzklikov iz raznih delov naše galaksije pa mu nekateri med nami, Časovniki, že celo pripisujemo nadnaravne moči.

To njegovo posredovanje hologramsko izrisanih tridimenzijskih prikazov, skupaj s prenosom čustev v naše zavedanje, je zelo prepričljiv komunikacijski pristop.

Že res, da mi tukaj, pohodniki, ki smo navezani na življenje v naravi, še vse presoja po naši razumski poti. Toda iz vseh vzklikov iz raznih delov naše galaksije pa je lepo razvidno, da se veliko Časovnikov odziva na vse dogajanje zelo čustveno, kot, da je EvN živo bitje. V trans jih je spravil s tem svojim komunikacijskim pristopom, ki pa je pravzaprav rezultat tehničnih zmogljivosti, pridobljenih z znanstvenimi odkritji in umetno inteligenco. Kljub vsemu, vsaj v celoti vzeto, sem pa tudi jaz mnenja, da se je našim

znanstvenikom zelo posrečila ta izgradnja EvNa. Dobro opravljeno delo.»

»To pa še ni tako rečeno,« mu je smehljaje oporekal pohodnik, zleknjen na ležalni plošči nekaj metrov stran, tik ob deblu drevesa hrastove zunanjosti, »njegovo delovanje na osnovi naših čustev še ni bilo povsem preverjeno. Upajmo, da bo zmogel uspešno urediti tudi ves ta cirkus, ki se nam zdaj kaže.»

»Seveda bo zmogel,« se je z očitno nakazanim zavračanjem takega razmišljanja z dvomi v EvNa oglasila Časovnica iz ozadja te skupine pohodnikov: »Kaj dvomiš v EvNa?«

»Ne vem. Nič ne rečem, nič dokončnega,« je, med ciničnim nasmihanjem in zmajevanjem z glavo v znak nakazane zadržanosti do končnih zaključkov, odvrnil pohodnik, in nato še podkrepil svojo razmišljanje: »Moram reči, da mi ti vzkliki iz raznih delov naše galaksije, kot jih lahko slišimo, niso najbolj pogodu, ker so že pravzaprav na meji na meji verskega fanatizma. Bomo videli. Me pa prav

zanima, kako se bo vse to končalo. Torej, kaj to podvajanje, ta znanstveni dosežek, dejansko pomeni za nas Časovnike? Kaj si od vsega tega lahko obetamo?»

*

*

Prepletajoči vzkliki Časovnikov in Časovnic:

. . . hromi me strah, približevanje pogube. . .

. . . strašna notranjost je EvNa, povsod samo mrliška je praznina, okrutnost brezobzirna. . .

. . . občutim tisoče pogledov in v njih neizprosno obsodbo. . .

. . . da, tudi jaz zaznavam te poglede, na milijone oči. . .

. . . vzvišeno odmaknjenost zaznavam v njih. . .

. . . že izginjajo mi iz zavesti. . .

. . . ni več jih, ne. Prizore druge bolj zaznavam....

. . . da, spake, spake vidim, kakšne spake! Kako odurne. . .

. . . ubijati hočejo, ubijati, ničesar drugega. . .
 . . . ubijati. Čutim, da se bodo izstrelile vame,
 želim zbežati, pa ne morem, hromi me kot v
 grozljivih sanjah. . .
 . . . oh, kaj je ta lik, ta strašna senca? . . .
 . . . to je vendar mrtvec. Kako lasje mu
 plapolajo! . . .
 . . . na kolena se je dvignil in z rokami maha. . .
 . . . to je vihar. Vihar ga dviga in drži pokonci.
 Vse telo mu je ena sama rana. . .
 . . . kako grozljiv izraz je na obrazu
 tem mrliškem. . .
 Z rokami maha, da ne moreš mimo. . .
 . . . joj, saj to je tujec, ki so ga ubili netopirji, to
 je tisti Prot. . .
 . . . ne, ne, le privid njegov, ki nas plaši. . .
 . . . zakaj ta blazen strah? Nevarnost mi grozi
 za hrbtom. Zbežati moram, čutim! . .
 . . . mrtvec zapira pot. Ni možno mimo njega.
 . . . kaj, hudirja, se dogaja? Kaj vse to pomeni?
 . . . to svet čutnih je zaznav in čustev, ki
 prihajajo iz EvNa. Mi padamo skozi spomin
 čutnih, čustvenih zaznav v EvNu. . .

. . . drvimo skoznje. . .
. . . zaznave iz spomina zdaj drve v nas. . .
. . . silijo me v beg. Moram ven iz te grozljive
kletke. . .
. . . skozi mrtveca, drugače ne gre. . .
. . . od kod, glej, zdaj, na tisoče prosečih rok?
Kaj zaznavam? Blodnje Zemljana Raca?
. . . rote me, otroci so, ženske in možje. . .
. . . to niso Časovniki, to so ljudje, človeški
rod. . .
. . . mar beg bi moj pomenil jim pogubo,
uničenje? Saj to ni res. Kaj imam jaz z njimi?
. . . ta čustva iz spomina EvNa niso naša,
časovniška. . .
. . . to nismo mi. . .
. . . ne, ne, to ni od nas! To je od tistega človeka,
nesrečnika, Raca. EvN je shranil vsa njegova
čustva v svoj spomin.
. . . zdaj vrgel jih je v nas, vse čutenje njegovo:
strah, obup . . .
. . . to že . . . a ne samo to, tu morje tisočerih
je oči, ki hlad, obsodbo nosijo v sebi. . .
. . . to misli so, ki šle so skozi Račevo zavest. . .

. . . drvijo k nam in jaz drvim vanje. . .
. . . spet nov prikaz se mi v zavest je vsilil, oči
se ustavile so tu pred mano. Že ločim zdaj
obraz en in postavo. Znani lik, obris poznan.
Pomika se naprej, da stopiva si iz oči v oči. . .
ojoj. . . o ne. . . Kaj zdaj je to? So to le blodnje?
Saj to sem jaz, moje oči. Ta hlad ,
neprizadetost, da moja sta. . . da moja sta bila?
Ta pogled je bil s tribune. . . moj?. . . ko Raca
sem opazoval?

. . . to Rac občutil je, ko videl je, kako ga
opazuješ. . .

. . . in kaj je zdaj to? Spet tista bitja, ti ljudje
na poligonih Kanj v smrtnih krčih, njih smrt,
preizkusi čustev, vse to, kar storili so jim. . .
Vse to prešlo je skozi Račevo zavest?

. . . to dogajanje prekleto, ti smrtni krči na
obrazih si sledijo drug za drugim. . .

. . . in v grozi te razprte oči Zemljanov, ki na
njih so Kanje smrtne preizkuse naredile. . .

. . . proseče dvigovanje rok, ječanje bolno. . .

. . . spet nov se svet mi kaže. . .
. . . skozi Raca bednega doživljanje drvimo. . .
. . . poglej igrišča, polna otrok. To so ta bitja,
ta rod človeški. To proseči obrazi so teh bitij. . .
. . . da, da, obračajo se k nam v strahu pred
pogubo. . .
. . . in prošnja jim iz oči prihaja. . .
. . . rotijo, naj pogubo zadržim. . .
. . . kaj rotijo? Koga? Mene?
. . . ne, ne, ne nas. . . ali pa morda. . . saj ne
vem. . .
. . . tisto bedno bitje, tisti Rac, ki v zmedi se
obrača na komandni plošči našega izhoda. . .
. . . to čutenje, ki prihaja vame, postaja metež
izbruhov, strah, gnev in moč, drgetajoče
hlipanje me prevzame. . .
. . . EvN prenaša v nas, kar Rac, to bedno bitje,
čuti, in blodne misli, ki razum so mu
zmešale. . .
. . . pred očmi mi spet je mrtvec, Prot, tisti, ki
maje se v viharju. . .
. . . kaj zdaj se to dogaja. . . da obračam
se . . . kam?. . .

. . . nazaj v grozo stopam, v obup. . . zakaj? . . .
. . . to Rac se zdaj odloča. . .
. . . da boril bi se. . . da bi tolkel. . .
. . . kako? . . . s čim? . . . Kaj ni drugega izhoda?
. . . glej, pošasti bližnje se umikajo. . .
. . . to bedno bitje se bori. . . ne bo zbežalo. . .
. . . kako v pogubo leze. . .
. . . nov val netopirjev se že bliža. . .
. . . ubijejo ga kot mrčes nemočni. . .
. . . komu ta smrt koristi? . . .
. . . pustite ga. . .
. . . naj zbeži. . .
. . . saj je hotel. . .
. . . zakaj se nam mudi? Kdo potrebuje smrt njegovo! . . .

Kanja: »Ne jaz. Naj se umakne. To Zej je spustil vihar, da mrtveca dviguje. S tem ustavil beg je te preklete male reve. Če ne, že zdavnaj zbežal bi in dal nam mir, prost izhod.«

Zej: »Ti smrt njegovo boš zakrivil!

Bistvo vsega je: kdo si želi soseda, ki v okrutnosti uživa?»

Kanja: *»Ne, Zej. Bistvo je, da je precej poti pred nami in da odvreči treba bo balast. Naj gre k hudiču!«*

Zej: *»Posadil rad planjave bi s hudobo. In praviš, da nikogar od nas ne prizadene, a to je laž. Velika laž.*

Ko videl boš hudobo v sosedu, veselje v očeh njegovih, da tebi je hudo. Potem sledila bo poguba gnusna, udarec v hrbet. Boj krvav. Kaj bomo mi? Kaj vsak od nas? Bo smeh zvenel nam nad mrliškimi sprevodi?»

Kanja: *»Strah, strah in zopet strah, samo nanj se sklicuješ. Toda mi prinašamo življenje, energijo silno, strast in potešeno koprnjenje. Srce požene nam utrip močnejše.*

Naj smrt in rojstvo tuje vdahne nam življenje, da tisočero hrepenenje izraste v življenje novo. Mi nudimo življenje, a ti le prazen dolgčas.»

Zeja: »Ti nudiš razdejanje, smrt, uničenje preklete in ne življenje.

Začetek se nam kaže, ko na pot okrutnosti se sosed tvoj poda. Kaj čez čas bo on v svoji biti, morda nekdo, ki srečo v pogubi tvoji bo iskal.«

Kanja: »Iz oblakov vzete spet besede. Namig na nekaj, kar v pogovor ta ne sodi. Po vrsti naj se vse razgrne, kot EvNov namen.

Razvoj se bliža nam k evolucijskemu vrhu v bleščečem vzponu. Nihče ne more reči, da je on, vsa njegova bit, kaj več kot nič, ko se v primeru z njim postavi. EvN pokazal bo še pomen osrednjega vprašanja: koliko nove življenjske energije bo pridobil vsak med nami, če možnost podvajanja uporabi.«

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo

nevihto z črnimi oblaki.

»No, seveda, to vprašanje, ki Kanja postavlja v ospredje: koliko nove življenjske energije bo pridobil vsak med nami, če možnost podvajanja uporabi? To vprašanje je prisotno, da,« je povzel Selenin sosed na planetu Zem 77, »o tem bi že morali več vedeti, in verjetno je prav zdaj najbolj primeren čas, da to razčistimo. Kar nadaljujmo. Zanimivo. Res ne znam presoditi, kako se bo vse to končalo. Sta pa ta Zej in ta Kanja neverjetno zaostрила svoj spor.«

*

*

Kanja je ponovno prevzel pobudo:

»Naj igra iz življenja, domišljija moja svoj prikaz naurže. Bogastvo tisočernih podoživljanj še spoznajmo, za sklep pa potlej se vsak po svoji bo presoji odločil. Naj roparica se požene in strast iz nje naj pade v nas. . .«

EvN se je zamajal, se nekoliko premaknil in že je energetska orkan s svojo rušilno močjo zajel vso galaksijo in iz teme, iz same notranjosti EvNovih globin je zletel orjaški ptič iz vrste Kanj, roparica z ostrimi kremplji, zamahnil nekajkrat z mogočnimi krili, zajadral, se nenadoma sunkovito obrnil in prelevil v milijone senc, ki so izginile v utripajočih srcih Časovnikov ter jih napolnile s svojim Jazom.

Glasovi Časovnikov:

. . . on. . .Kanja ptič postajam. . .

. . . tudi jaz. . . zletel je skozme in pustil svojo bit v meni. . .

. . . že čutim slast pred roparskim napadom. . .

. . . tudi jaz. . . ter silno spolno vzburjenje in poželenje, moj ud je ves nabrekli. . .

. . . kremplje čutim, željo, da z njimi žrtev primem. . .

. . . glej telo kobacajoče, to žensko je telo. . .

. . . kako je lepo. . .

*. . . strasti je polno, čutim to. Že spuščam nanjo
se in čutim moč v krilih. . .
. . . jaz željo silno, da s kremplji jo zagrabim. . .
. . . držim že v svojem jo prijemu. . .
. . . kako se zvija iz mojega prijema, nemočna
je pod mano. . .
. . . in bedra. . . njih razmikanje me vnema. . .
. . . iz krempljev se mi iztrgati ne more. . .
. . . ta silna želja, silna strast, da ud svoj bi
zarinil vanjo. . .
. . . to sočno vroče je meso. . .
. . . že ud prebija se mi vanjo, vsa njena bit se
v sunkih mi predaja in sok stiskam iz nje ta
slastni. . .
. . . strast prežema me z naslado. . .
. . . silno moč v udu čutim in telo pod mano, ki
se zvija, v sladostrastju. . .
. . . o življenje polno, divje, strastno!. . .
Sledil je krik in kratka tišina.*

Kanja: »To nudim vam jaz, Kanja! Časovniki!
Na tisoče še večjih užitkov je pred nami. Samo
uvod je to. Le igra, majhen kamenček z gore.«

Zeja: »Spet lažeš, Kanja, spet se sprenevedaš. Zakaj z nasiljem jemati spolno potešitev? Nista zlo in divjost tista, ki jo lahko dasta. Saj sama se ponuja. Tu tvoje pomoči nihče ne potrebuje. Naj EvN pokaže igro skozi poželenje ženske.«

Nov val svetlobe je prišel iz EvNa in že je napolnil Časovnike s svetom polnih čutnih vzgibov.

Vzkliki Časovnic, žensk:

. . . kakšna strast se mi razvnema v prsih in vse telo želi pohotnega objema. . .

. . . so ustne v strasti mi nabrekle in ogenj mi peklenški je razvnel mednožje. . .

. . . želja se po trdem mesu mi rojeva, vsa bit mi že gori v hlepeči strasti, da nohte bi zarila vase. . .

. . . in trgala si to meso pohotno. . .

. . . nov ogenj in vihar strasti besnita v meni, kje je ud, kje silna moč, da se zarine vame. . .

. . . že čutim ga, prihaja. . .
. . . to Opijec pol z levjo glavo, mišičasta ta
pošast krilata je nad mano. . .
. . . in ud bo zdaj zarila vame. . .
. . . že čutim kremplje. . .ud. . .
. . . strasti, vihar užitkov, slast, igra in. . .
. . . toplina nežna. . .

In spet je sledil trenutek miru in tišine,
dokler se ni Zej ponovno oglasil.

Zej: *»Dva pola, silni energiji, zakaj naj bi se uničevali, ko druga drugo si želita? Le najti morata se, nič drugega. Gasita sproti se med sabo, nobenih žrtev ni treba in tudi hudobije ne. Telo hlepeče vsrka spolno moč.«*

Kanja: *»Saj rekel sem, da to je igra, uvod. Morda primer ta, ki naj pokazal bi, kaj tehnologija podvajanja nam nudi, res ni najbolj posrečen.«*

Razvnet ženski glas:

. . . phuuuj, pusti roparico divje strastno, naj s svojo silo mojo slo poteši, saj dalj ko traja, več užitkov meni daje. Nikar naj ne odneha, ne še! Ti Opijec pol z levjo glavo, mišičasta ti pošast, ne jenjaj, ne odidi!

Zej: *»Za moško slo naj ženska moškemu da potešitev, ne bojno polje in osvajanja krvava, kjer bitja nebogljen uničenje zadene.«*

Kanja: *»Nikar neresnih igric v razmišljanja globoka ne vpletaj. Kar iz domišljije sem navrgel, je bilo bolj v zabavo, kot da imel pretkane bi namene z njo kaj doseči.«*

Zej: *»Ni res, da to, kar z domišljijo si navrgel, ni imelo v sebi skritega namena. Načrtom tvojim je brezumje nekaj, kar s pridom še kako izrabiš. Spolnost, igrice, besede na to temo vzburijo strasti v bitju zdravem, ko zvabiš misel v podoživljanje naslade spolne. Razum prekrije tančica omamnega brezumja, da potlej zazna samo v obrisih, kar bi sicer mu*

jasno bilo razkrito.

In bolj ko domišljija se vživlja, bolj tančica ta to postaja neprozorna. Tedaj se čutna bit usmeri skoz svoj spomin vsega, kar kdaj občutila je kot vrh spolne potešitve. Iz nagona, zraslega iz nuje oploditve, ki v sebi skoz razvoj svoj bitja ga imajo, se razvnamejo strasti in sprostitve bližnja da potisk, da razum zaniha v omami.

Ko spolnost skozi igro in besedo v podoživljanju brezum svoj vpelje, pa beseda svojo žrtev najde. Tu vzdušje najdeš, ki privolitev da početju tvojemu: osvajanju planetov tujih, zlorabi bitij, ki nič hudega sluteč na svoji poti so razvoja. Vse potlej se očesu bolj neresno kaže.

Okrutnost, divjost in barbarstvo pa naj tančica iz brezumja bi prekrila. To bil namen je tvoj, Kanja, in ne, kot praviš, da v zabavo vseh navrgel igrice si iz domišljije.«

Zej je obmolknil, se zagledal v notranjost galaksije Čive, kot da bi se hotel prepričati,

ali Časovniki sledijo njegovim besedam, nato pa je nadaljeval:

»Poglejmo zdaj poti pred nami. Naj v EvNu zaživi vse, kar obetaš, in v nas pusti sledi, ki kazale bi smer poti v razvoju našem. V EvNu naj obraz se izoblikuje, ki naš bi moral biti, če sprejmemo pobude tvoje.«

Glasovi iz množice:

. . . že čutim, da vihar prihaja, iz prsi EvNa sliši se bobnenje. . .

. . . vse, kar zgradili smo, se v EvNu maje. . .

. . . spet te strasti, spuščene z verig razuma. . .

. . . skoz EvNa drve, slede krdela jim tulečega zanosa. . .

. . . kam usmeri se ta silna energija. . .

. . . Kanja je tam, na svojo pot jih vabi. . .

. . . že v njem so in skozi mene že bežijo. . .

. . . med bitja tuja zdaj letim, v očeh jim berem strah in grozo. . .

. . . in jaz zaznavam njih drget. . .

. . . spet to porajanje v meni. . . kot roparica iščem plen. . .

*

*

Kanja je svojo domišljijo usmeril v prostor, kjer so bili v EvN-u shranjeni JAZI Časovnikov, vsak v svojem moralnem bistvu, upodobljenem v tridimenzionalnem hologramskem prikazu njegovega Časovniškega telesa, in jih s svojim Jazom pozval, naj sledijo njegovim pobudam.

Tako je potem vsak Časovnik v galaksiji Čiva doživel igro prek svojih jazov. . .

*

*

IGRA – EvN-v prikaz možnega spreminjanja značajev

Vzkliki jazov:

. . . Kanja, na pot! Za tabo, smo že zbrani. . .

. . . skozme je zavel nov svet, da čutno ga zaznavam, med bitja tuja zdaj letim, v očeh jim berem strah in grozo. . .

. . . in jaz zaznavam njih drget. . .

. . . spet porajanje v meni, kot roparica iščem plen. . .

. . . tudi jaz, zakaj ta želja v meni, mar mora biti to tako, saj nočem naslade nad trpljenjem tujim. . .

. . . občutek smrtnega strahu se od zunaj seli vame, kako mi želja po življenju je vzkripela. To ptica roparica, Kanja, skozi domišljijo mi vstavlja. . .

. . . in vame tudi. . .

. . . naj igra gre do konca. . .

. . . smrt kremplji moji naj zadajo. . .

. . . to igra je, to ni življenje naše, to blodnje so, ki zmedo v um so moj vnesle. . .

. . . naj vzamem vse, kar v meni bo življenje dalo. . .

. . . svet tu, človeški, skozenj zdaj drvimo, to bitja tuja so, ne naša. . .

. . . ni moč enačiti jih z nami, manjvredna so,

*o tem ne more biti dvoma. . .
. . . tudi jaz bi to verjel. . .
. . . kaj dosti mar mi ni zanje, vse bolj tako
občutim, usoda njihova naj nas ne gane. . .
. . . to ni mi všeč, ali roparica v meni raste. . .
. . . in v meni tudi. . .
. . . trpljenje bitij teh ni mar mi, vse bolj mi je v
zabavo. . .
. . . od kod odzivi v nas tako okrutni? To ni mi
všeč. Le hudobne jaze pušča Kanja nam v
ospredje. . .*

*

*

**Pohodniki na planetu E-77, na vhodu
votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo
nevihto z črnimi oblaki.**

*»Si slišal,« se je vznejevoljil rjavolaskin sosed,
»Le hudobne jaze pušča Kanja nam v
ospredje.«*

Vprašujoč pogled rjavolaske, je kazal na

njeno nerazumevanje, kot češ, vprašanje je kako si to ti misliš.

»Najprej je na pot zvabil vse naše Jaze, vso našo bit z dobrim in zlobnim jazom, ki vsak od njiju pooseblja kar dobro ali zlo je v nas. V ospredje pa potiska zgolj hudobne Jaze, to kar zlo je v nas. Take možnosti naj bi, po mojem vedenju, omogočala tudi nova tehnologija podvajanja. Razen če je tako delovanje prepovedano. Sicer pa je tudi v našem evolucijskem razvoju bilo vedno tako, da novo znanje lahko uporabimo v naše dobro ali za nekaj, kar nam lahko prinese veliko težav. Življenje nas izoblikuje, z vrednotami in nagnjenji, ki so v igri. Če naše dvojnike pahnemo med primitivna ljudstva, se bodo njihove moralne vrednote prilagodile okolju. Če pri tem dvojnik, ki je kopija tebe, zaradi težkih življenjskih razmer v katere je pahnjen, podvomi v smiselnost in vrednost njegovega lastnega življenja, potem se lahko zgodi, da bo prav hitro podvomil tudi v vrednost življenja drugih. V primitivnih okoljih je to

nekaj vsakdanjega. Vojskovanja s pobijanjem civilistov so takoj na dnevnem redu. Prej kot si lahko kdo misli, se ti tvoj dvojnik, kopija tebe, lahko spridi v divjaško zlobo, v zlobo, ki jo ti lahko s to našo novo tehniko v celoti podoživljaš. Marsikateri med nami se pri tem prav nehote lahko vsaj začasno naleze vrednot izprijenega dvojnika. Vprašanje pa seveda ostaja odprto, če tako kot so na plemenski ravni posamezniki zbrali zadostno število somišljenikov za bojne pohode, lahko Kanja pregovori tudi zadostno število nas Časovnikov, da naše dvojnike pošljemo v osvajalne bitke. In namen že ima tak. Saj njegovo potiskanje naših hudobnih jazov v ospredje, ne more pomeniti nič drugega.»

*

*

1GRA – vzkliki jazov:

. . . glej, Kanja vabi jih naprej. . .nas vabi. . .

. . . in sili me že proti moji volji. . .
. . . jaz hočem videti svoj jaz hudobni, gremo
naprej. . .
. . . vse igra je in EvN nam vsem vrnitev
omogoči. . .
. . . tudi jaz grem. . .
. . . in jaz. . .
. . . in jaz. . .
. . . za Kanjo! V svet njegove domišljije!. . .
. . . samo naprej! Že nov polet me vsega je
prevzel, spet roparica v meni se razvnema. . .
. . . glej, v kremplje ujel sem žrtev
nepomembno, podgana-človek, čudno neko
bitje. Kako se smešno kobaca mi v
krempljih. . .
. . . ta igra je zabavna, tudi v meni že veselje
se rojeva. . .
. . . ubijem žrtev to, da drugo si poiščem. . .
naprej, naprej. . .
. . . v krempljih mojih nova žrtev se že zvija,
v očeh nje strah, tam vidim svojo rast. . .
. . . res škoda, da so le nepomembna bitja. . .
. . . malo večjega se ne bi branil. . .

. . . glej, tam Časovniki so naši. . .
. . . da, tisti iz skupine cepcev. . .

Kanja: *»Tako, dovolj je igre te, v drugo raje se podajmo. Naj kar pobudo dam iz domišljije.«*

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»Seveda, zdaj, ko se nabrana zloba začenja usmerjati v medsebojne spore naših Jazov, pa bi Kanja to igrico ustavil. Naš dvom v njegovo moralno primernost za uvajanje te nove tehnologije podvajanja v našo civilizacijo želi preprečiti,« je svojo razumevanje dogajanja navedel še rjavolaskin sosed: *»Toda to ni prav, saj te računalniške simulacije na osnovi umetne inteligence, ki jih mi tu spremljajo, so prikazane predvsem zaradi preverjanja ali*

nam je podvajanje lahko nevarno. Jaz menim, da je vse odvisno od tega, kako to tehnologijo podvajanja uporabimo. In po tem kar sem videl bi že dvomil v to, da je Kanja tisti, ki naj ta nov znanstveni dosežek vpelje v našo civilizacijo. Ne, prav gotovo, da ne. On prav gotovo ni moja izbita.

Če bo šlo po njegovem se bomo vsi mi Časovniki kmalu pobijali, kar med sabo. Sicer pa poglejmo. Strinjam se z Zejem. Naj EvN kar nadaljuje s to igrico in nam pokaže na kakšnih vrednotah naj bi poslej delovali.»

Zej: *»Ne, Kanja! Te igre, ki si jo začel, ti več ne ustaviš. Pobudo lahko daš, vsakdo jo lahko. Toda igre v EvNu ne prekineš, dokler se ne izživi v celoti. Takšno je pravilo, ker bistvo sicer ostalo bi skrito.«*

Kanja: *»Saj je končana, naprej se lahko le*

ponavlja.«

Zeja: »Poglej, kaj roj ta jazov, ki ti si vkup jih zvabil, skozi tvojo igro spleta. Na čelu je tvoj jaz iz mračnih dvorov EvN-a.

Ne uboga te, gre kar naprej brez tebe.

Odkimavaš, da. . . to nisi ti, boš rekel. . .

Morda, a to je jaz tvoj, ki pobudo je za igro to navrgel. Zato ga EvN pusti, da igro vodi. Ne ustaviš ga, dokler se ne razkrije.

Da, Kanja, pravilo je, ki EvN ga ne prelomi. Če bistvo se iz igre naj pokaže, ti Jazi vsi živeli bodo pristno.«

*

*

Vtem so strahoviti treski stresli EvNa in celotno galaksijo Časovnikov z njihovimi jazi v tej igri. Vsak Časovnik pa je lahko odtlej samo gledal, kako njegov jaz, ki ga je Kanja zvabil v svojo igro, bije svoj boj za preživetje in se v trumah ali manjših skupinah podaja

v neznani svet EvNove notranjosti.

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»Zabavne so te prikazane strasti in tudi igra z našimi strastmi je adrenalinska, čeprav moram priznati, da me vse to EvNovo prikazovanje, že kar malo plaši,« se je oglasila rjavolaska.

»Previdno z njimi, s temi našimi strastmi,« se je vključil Časovnik nasproti Rjavolaske. »življenje nam poživljajo, seveda, toda razumno misel hitro zameglijo. Potem nam vse dogajanje deluje neresno. Tako kot nam zdaj Kanja govori, in EvN nam to posreduje, je prej zabavno, kot pa nekaj, kar mi bi morali vzeti v resen premislek. Na trenutke pa je res kot

neka grozljivka. Kanja nas prepričuje, da nekaj zlobe v nas ni nekaj, česar bi se morali bati. Nič slabega naj ne bi bilo prisotno nam pravi, ker je po njegovem vse zelo lepo obvladljivo in da igro lahko ustavimo, če se kljub vsemu znajdemo na meji dopustnega. Toda, tudi jaz sem mnenja, da zlobe naše ne ustaviš kar tako, to ni tako preprosto.

EvN nam bo sedaj razkril, kar Kanja je želel prikriti, kako poteka igra, če pustiš njegovi zlobi, če pustiš njegovemu hudobnemu Jazu, da te še naprej usmerja.»

*

*

IGRA– Vzkliki Jazov, na njihovi poti, v notranjosti EvN-a:

. . . naj strnjena ostane ta skupina. . .
. . . kam neki so ostali se zgubili. . .
. . . na razpotjih vsak po svoje se je usmeril. . .
. . . hudirja, videti je, da smo v labirintu. . .
. . . presneta reč, mar nihče ni na to pomislil. . .

. . . kot vem, smo le v igri se podili, sedaj iznenada pa življenje pravo je pred nami. . .
. . . podiranje mostov za sabo slišim. To treski ti so. . .
. . . naprej, na pot, most varen je na drugi strani labirinta. . .
. . . za množice vseh nas tam ni prehoda. . .
. . . kdor prvi pride, zanj ne bo problema. . .
. . . tako, skupina naša prva zlahka se prebije. . .
. . . naprej, v nasprotno smer, kot rušenje mostov se sliši. . .
. . . gremo, to prava je beseda. . .
. . . če pot bila bi kot ta, toda kaj se za ovinkom skriva?. . .
. . . čuj vzklike, govorjenje glasno. . .
. . . skupina druga gre, nam naproti. . .
. . . v napačno smer, ker naša je ta prava. . .
. . . mi gremo svojo pot, v tem smo si enotni. . .
. . . tako je prav, tem cepcem se ne umaknem . . .
. . . tudi oni so odločni v usmeritvi svoji. . .
. . . skupina naša se skozi njihovo prebije. . .

. . . že skupaj smo. . . me prvi je odrinil. . .
. . . jaz sunem ga nazaj, nič me ne mika z
njimi. . .
. . . udarjajo po nas, zadaj mu udarec trd. . .
. . . sem sunil ga, dovolj močno. . .
. . . konec je, prerinili smo se skozi. . .
. . . nič hudega res, a več moči za vnaprej si
moram pridobiti. . .
. . . za ovinkom tem je jasa, daj, malo
počijmo. . .
. . . tako, postoj, za živo mejo tukaj se lahko
usedeš. . .
. . . v miru k sebi malo prideš. . .
. . . ne, tu ne bo miru, ne slišiš direndaja za
živo mejo?. . .
. . . ta labirint je iz ovinkov in poti zavitih. . .
. . . to cepce slišiš, ki skozi smo pravkar se
prerinili. . .
. . . prav možno res, kak kamenček jim vržem
prav z veseljem. . .
. . . tudi jaz. Kar dajmo. Si slišal vzklik, nekdo
dobil ga je v bučo . . .
. . . lepo, se vsaj popraskal bo po glavi trapasti,

neumni. . .

. . . še enega bi jim zalučal. Mi kdo ga lahko najde ?. . .

. . . na. . .

. . . kaj?. . se šališ. . . za pest velikega ne morem vreči. . .

. . . zakaj ne. . . betice trde jim ta že ne prebije. . .

. . . kdo si. . . Kanja. . . sledili smo ti res, a ta bila bi le prehuda. . .

. . . zakaj, mar se bojiš, preplezati to živo mejo nihče ne more. . .

. . . ta meja v sebi stebre skriva, v njih naš EvN vrednote vseh Časovnikov shranjuje, to vidim lahko kar razločno. Ta kamen pa, ki mi ga ti ponujaš, ne vržem čez, prej steber ta stekleni bi razbil in svet vrednot Časovnika neznanega, če ne že svojega, razsujem.

Kanjev jaz:

»Kje pa, s kamnom tem ne storiš velike škode. . .«

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»Kaj nam kaže EvN? Da z nekaj malo hudobije v sebi že lahko vržeš nekomu kamenček v glavo. Toda za to, da tak kamen, za pest velik, kot ga Kanjev jaz vsiljivo nudi, vržeš nekomu v glavo in mu jo morda celo razbiješ pa moraš imeti že več zlobe v sebi,« se je oglasil pohodnik s pohodno palico: »Da, več zlobe Kanja potrebuje. Kako jo bo pridobil? S tehniko podvajanja? Seveda bolj ugibam? Morda, da osebnost razcepiš na dobro in zlo in slednjo potisneš v ospredje? Če moreš, seveda?«

*

*

Časovnikov jaz, ki mu je Kanjev jaz ponudil kamen:

»Ta meja tudi ne more biti ozka, ne vidim skozi jo, čutim pa lahko, da nevarnost skoči iz nje, če kamen vanjo pade. Zadene me nazaj, morda prav kamen ta ali pa še večji.«

Kanjev jaz:

»Da, da, že vem. Pustimo te besede. Na oni strani stolp se dviga, z očesom lahko ga zaznaš. . .

Časovnikov jaz:

»Da, vidim ga, razgled od tam bi nam prav prišel.«

Kanjev jaz:

»No, ja, tudi to. Življenjsko energijo v njem dobimo.«

Časovnikov jaz:

»«Mar res, vse kaže, da bi jo potrebovali.«

Kanjev jaz:

»Seveda bi, le kdo je ne bi? Podvajalnik shranjen je v stolpu.«

Časovnikov jaz:

»Podvajalnik? Kaj naj z njim?«

Kanjev jaz:

»Za mano vsi, kar hitro se prepričaš.«

*

*

Jazi Časovnikov ob podvajalniku živih bitij:

. . . to torej je naprava naša sporna. . .

Kanjev jaz:

»Ne vsa, le del, ta zmore vse, kar tukaj si želimo.«

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:

»In kaj v celoti lahko nudi?«

Kanjev jaz:

»Preveč, da tule bi razlagal, bogastvo neizmerno, kdor želel bo, se sam lahko prepriča.«

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:

. . . kdaj? Ko pot iz labirinta bo za nami?

Kanjev jaz:

»Tako. . . če naš pristaš boš in v našo srenjo stopiš.«

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:

. . . hm. . . pogoj tá mi skrivnost naznanja. . .

Kanjev jaz:

»Pustimo to.

Povem lahko, kako na hitro več življenjske energije vsak med nami bo pridobil, da laže pot bo zmogel.

Mudi se nam, podrobnosti pustimo.

Jazi Časovnikov ob podvajalniku živih

bitij:

*. . . naj bo, čeprav te igre ne razumem. . .
. . . tudi jaz se strinjam. . .
. . . huh, glej. . . prikazni že z naprave te letijo
. . . občutek čuden me je obšel. Kot da sem tu
in v prikaznih dveh iz podvajalnika prispelih:
roparica, ki v krempljih žrtev nosi. . .moj jaz je
to, iz prejšnje igre oživljen. . .
. . . spreminja se. . .
. . . pa ne preveč. . .
. . . moj jaz s hudobnim obrazom že razločim. . .
. . . še en prikaz postaja viden. . .
. . . moj dobri jaz je to, ki stopa zraven. . .
. . . od kod se zdaj še on je vzel?
. . . podvajalnik ga iz svetlih dvorov EvNa je
prenesel . . .
. . . ne, EvN ga vrgel je skozi podvajalnik. . .
. . . saj vseeno, v nas sta vedno oba prisotna. . .*

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu

votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»Hudoba in dobrota se v nas prepleteta do neprepoznavnosti,« je nadaljeval pohodnik s pohodno palico, »naprava za podvajanje pa ju lahko razmakne v dva prikaza, v prikaz kar dobrega je v nas in v prikaz našega zlobnega Jaza.

Potem pristopi strah. On ju spet združi v eno telo, vendar z dvema glavama, dvema različnima obrazoma, lepim, dobrotljivim in grdim v zlobni namrščenosti. Nekak dvoglavi klovni se nam prikaže. Tedaj se nam iz naprave za podvajanje vrne naš Jaz, ki stopil je v to napravo. Stoji v prikazu kot je bil tedaj, ko šel je v podvajalnik. Skupaj z njim pa stoji ob njem še njegov dvoglavi klovni, ki pooseblja njegovo razklano osebnost na dobro in slabo v njem. Trije obrazi na treh glavah in dveh trupih so pred nami.

Kanja bo imel lažje delo, ko hudobne Jaze bo v ospredje spuščal. Oziroma, vsaj misli tako.

Ne vem, če EvN bo to vse dopuščal. Dvomim. Prikaz razkola naše osebnosti, na dobro in slabo, v nas, se tudi nam v tem prikazu kaže bolj prepoznaven.«

*

*

Vzkliki Jazov med opazovanjem dogajanja v podvajalniku, po razkolu njihove osebnosti v dva Jaza, v enega dobrohotnega in enega, ki zlobo našo pooseblja.

. . . s hudobnim jazom mojim se moj dobri jaz združuje v zmes nejasno. . .

. . . moj strah se v vrtinec je spremenil . . .

. . . vrti se v krogu . . .

. . . oba mi jaza je zajel . . .

. . . tudi moj hudobni in dobri jaz sta že v vrtincu . . .

. . . tudi moja je moj strah zajel . . .

. . . v sebe skril ju je, da več ne ločim, kaj strah

*je moj, kje dobri jaz je moj in kje hudoba, ki se
v meni skriva. . .*

*. . . v zmes nejasno sta zgnetla se oba
prikaza . . .*

. . . vse skupaj je v vrtincu nepreglednem. . .

. . . prekleta zmeda, strah žrtve me prevzema.

Vse ostalo izginja.

*. . . ta strah z jazoma obema, z dobrim in
hudobnim, ta zmes zdaj videz spet dobiva. . .*

. . . postaja klovnski pajac, obrazov dveh. . .

. . . s hudobnim in z dobrotljivim. . .

*. . . Ta jaza, moja sta oba in strah ta zraven,
tudi ta je moj. . .*

. . . družčina pa taka. . .

. . . za skupaj niso. . .

*. . . poglej! Že jasno vidim: ta družčina postaja
eno:*

to je dvoglavi klovn. . .

. . . zdaj vrti se v nekem čudnem plesu. . .

*. . . moj dobri jaz s hudobnim jazom mojim se
spopada. . .*

. . . to boj je med njima. . .

. . . kot v plesu divjem se vrtita. . .

*. . . ne ples, drug drugega udrihata s pestmi. . .
. . . in suvata se. . .
. . . pa saj sta oba v telesu enem. . .
. . . v telesu mojem. . .
. . . v meni sta. . .
. . . toda roke ima vsak svoje. . .
. . . grdo se tolčeta med sabo. . .
. . . brez milosti udrihajo pesti. . .
. . . ta pajac dvoglavi že ne obstane. . .
. . . po plesu izgine. . .
. . . dvoglavi klovn v plesu svoje preobrazbe se
nam kaže. V kaj se prelevi, v hudobo al' v
dobroto?*

Kanjev jaz:

*»Naprej, za mano, nič časa več nam ni na voljo.
Pot hitro noga nam zastavi.«*

Jazi Časovnikov:

. . . če le ovir ne bo, kak trop bedakov iz

nasilnežev izbranih. . .

. . . čuj, že slišim vzklike za ovinkom. . .

. . . udarim ga, kdor le me prime. . .

. . . nič več tudi jaz ne bom hudiča božal. . .

. . . svojega prav mi drugi že ne bo vsilil. . .

*. . . tukaj so, ta pot je ozka, da v jarek blaten,
v trnje me ne porine. . .*

. . . suva me, vstran potiska. . .

*. . . na gobec ga daj, v trebuh suni, jaz sem ga
zadel. . .*

. . . uf, s pestjo me je v obraz. . .

. . . kar rini, suvaj. . .

. . . jaz tolčem. . .

. . . še malo daj, so koga nam pobili ?. . .

. . . ne. . .

. . . prav. . . prebili smo se skozi. . .

. . . uspeli smo, za las, potolkel me je skoraj. . .

. . . upehan sem, daj, malo počijmo. . .

. . . tam prostor je ob živi meji. . .

. . . huh, srečanje to okrutno. . .

. . . jaz več zadel sem, kot dobil. . .

. . . čuj, spet slišim jih za živo mejo. . .

. . . morda, če ni skupina nova to pred nami. . .

*. . . cepci so, ta kamenček jim koj zalučam.
Tako, kar daj še kamen, če je kje pri roki.*

Kanjev jaz:

»Na, tu ga imaš, ki bolj zaleže.«

Časovnikov jaz, ki kamenček je prej zalučal:

»Za pest velik?

Kar vrgel bi, toda nekaj v meni brani.«

*

*

Na planetu Z-77 je skupina pohodnikov še naprej poskušala razumeti EvN-ova sporočila v hologramskih prikazih.

Časovnik s pohodno palico: *»Tako, zdaj vidimo kaj Kanja nam napleta. Vse tri obraze ima pred sabo, tako kot je želel. Tam je Jaz Časovnika, ki kamenček je vrgel, ki tak je kot*

smo mi v svojem bistvu, z eno glavo in enim telesom, z vsem dobrim in zlom v sebi, je tam. Ob njem pa je njegov dvoglavi klovni, z dvema obrazoma in enim razcepljenim telesom, z obrazom lepim, kot dobrota naša je lepa in tik ob njem je glava z obrazom grdim, ki našo zlobo nam pooseblja. Strah Časovnikovega Jaza pa zdaj klovna obrača v vrtenje s skoki. Vsi trije obrazi, s Kanjo v krogu so tam zbrani. Kako na svojo pot jih bo premamil?

»Da, seveda,« se mu je pridružil sosed pri ugibanju, kaj se dogaja: »Najprej se bo obrnil na dvoglavega klovna pri čemer se seveda odpira vprašanje, na kateri od obeh obrazov? Toda možno je tudi, da bo najprej preveril odziv osebnosti v celoti, kar pomeni, da se bo obrnil k prikazanemu jazu z eno glavo na enem trupu. Prevedeno v naš vsakdanji jezik bi to pomenilo, da vas bo sprva prijazno nagovarjal na slabo pot podlosti in zla. Če ne bo uspešen s prijazno besedo, pa bo nadaljeval z ustrahovanjem, s strahom, ki ti

razcepi osebnost na tvoj zlobni in dobrohotni jaz. S tvojim zlobnim jazom se bo spajdašil. In ko bo Kanja nagovoril grdi obraz dvoglavega klovna, bo to možno tudi prepoznati.«

Kanjev jaz:

»Boš ti, klovn dvoglavi? Velik in močan si Jaz.«

Dvoglavi klovn Časovnikovega jaza, ki je prej zalučal kamenček:

»Kaj, jaz ? Kateri od naju ? Dva obraza sva. Jaz že ne maram tega.«

Kanjev jaz:

»Da, strah velik si, klovnski pajac. Ne veš, z obrazom katerim naj k meni se obrneš.

Dobrotljivi obraz mi že ni kaj preveč pogodu. Obrni se! Drug obraz tvoj, on kamna bo vesel.«

Hudobni obraz dvoglavega klovna:

»Daj kamen mi, jaz morda bi poskusil.«

Kanjev jaz:

»No, kaj zdaj, klovn četveroroki, se sukaš in vrtiš v krogu ter z roko se v roko suvaš? Že vidim, da jaz tvoj dobri in naivni ti nasprotuje. Počakaj, kar mu bo bolj pogodu, bo dobil. Na, tu imaš, ti dobrotljivi, zalučaj čez to živo mejo.«

Lep obraz Dvoglavega klovna:

*. . . a jaz ?. . . a to ?. . . saj to je keks, kajne?. . .
. . . da, keks, dokaj okusen, lahko poskusiš. . .
. . . naj vržem ga, zakaj?. . .
. . . morda pa padel bo v cepca, ki prej te je
po nosu. . .*

Skupina jazov je prasnila v krohot.

*. . . ha, ha. . . ha, ha. . . da s keksi plačaš mu
hudobo. . .
. . . ideja ta. . . ta keks. . . haha. . . ta šala je*

neresna. . .

. . . ho ho. . . tak štos. . .

Kanjev jaz:

»Poglej, zalučam kamen ta, ga vidiš.«

Časovnikov jaz, ki je prvi zalučal kamenček:

»Da, stok ta, vzklik, nekoga si zadel.«

Kanjev jaz:

»Kak cepec to zabavno melodijo je izpustil.«

Medklic:

*. . . ho ho. . . Kanja. . . od hudirja so
besede tvoje. . .*

Kanjev jaz:

»Bi rekel, da je vzdušje pravo.«

Medklic :

*. . . tudi jaz. . . glej, moj klovn se zlobno je
namrščil, še on bi ga zalučal. . .*

Kanjev jaz:

»Le brez skrbi. Na kamen! Ti vrži kamen ta, ki res zaleže, za pest velik.«

Medklic enega izmed skupine Jazov iz ospredja:

. . . vrgel je. . . hudirja, glej. . . kloun moj steber je razbil, kjer shranja EvN vrednote naše. . . od vsakogar med nami. . .

. . . v njem moje so. . .

. . . steber na katerih so moje vrednote je razbil . . .

. . . moje vrednote je razbil . . .

Kanjev jaz:

»Pa kaj potem? Pristopiš sem, glej, pokažem, k stebru tem razbitem, ga objameš. Vrednote tvoje vanj zlete. Tako, ste videli, glej, preprost zamah z roko in že nova cev steklena iz tal izraste, da steber je tu nov, nič manj močan, morda še lepši.«

Vzkliki jazov drugih Časovnikov

. . . da, res. . . tako je to preprosto. . .

. . . ne vem, ali res? Drugačen je po barvi in obliki. . .

. . . in pramen žarkov iz njega je drugam usmerjen. . .

. . . na pramenih teh ves EvN sloni. . .

. . . pa kaj potem, če treba bo, se že premakne, kot stebri mu s prameni temi oporo dajo. . .

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

Časovnik ob svojem sosedu s pohodno palico: »Kaj, torej, to Kanja namerava. Značaje bo spreminjal. Vrednote svoje zlobne mu bo vsadil. To EvN nam zdaj razlaga. Ko nam stebre na katerih so naše vrednote nekdo

razbije se vsa osebnost nam zamaja in mi smo zmes za lahko oblikovanje. To je trenutek na katerega čaka Kanjev jaz. Tedaj ti svoje vrednote vstavi. Stebre, ki enaki so stebrom na katerih so njegove vrednote, ti on vsili. To zdaj počne ta Kanjev zlobni Jaz. V zlobo te spreminja.«

*

*

Časovnikov jaz, ki mu je Kanjev jaz ustavil svoje vrednote skozi stekleni steber:

»Vse kaže, da to moj je steber bil in moj kloun ga s kamnom je razbil.

Že čutim, da odločen bolj postajam. Dobrotljivost sem odvrigel. Kar daj mi kamen, z veseljem ga zalučam.

Tako. . . a ne. . . sem dobro vrgel ga. . . kaj praviš zdaj? Tak strah, ki dobrotljiv je, me izziva.«

Kanjev jaz se je obrnil še k dvoglavemu

**klovnu, ki se še vedno ni mogel preleviti
ne v hudobo ne v dobroto, ter mu zagrozil:**

*»Boš proti nam ali z nami, pajac ti klovnski?
Da vem, kam kamen naj ta vržem.*

*Se skrivaš, obraz ti dobrotljivi, prav, tvoj
nasprotni jaz se obrača k meni, že proste roke
si je izbral.*

Njemu kamen dam.

*Na kamen ti! Zalučaj ga, da moč preizkusiš
svojo!*

*Kar vrzi. . . no, bo šlo. . . leti, spet steber je
zadel. . . tako. . . si videl. . . končano je. . . in
ti moči si si pridobil.«*

**Časovnikov jaz, ki je prvi zalučal
kamenček:**

*»Razbil je steber, kjer vrednote moje EvN je
hranil.*

*. . . . preobrazba mojega klovna je zajela.
Obraz dobrotljivi mu izginja v telesu. Ostal le
drugi je, in ta podobo mojo si nadeva. . .*

Združujem z njim se v enem bitju.

Čutim, da osebnost cela že postajam, odločna

bolj, oklevanja ni v meni.

Naprej, Kanja! Naprej! Naj trda pest odloča, pomorem ti, da dvoglave klovne v preobrazbo pravo zavrtimo.

. . . po mostu tistem glej, iz labirinta se podamo in potlej skupno vsi za Kanjo v korak.«

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

Klic iz ozadja skupine pohodnikov: »Kaj to pomeni, da nam stebre na katerih so naše vrednote, lahko ta horda hudobnih Jazov razbije? Da ta naprava, podvajalnik, to omogoča. Da je to možno?«

*

*

Jazi Časovnikov, po izhodu iz labirinta:

. . . tam stolp je, podvajalnik v njem, če se ne motim. . .

. . . gremo, da malo se poigramo. . .

. . . tako, da svoji domišljiji pot sprostimo. . .

. . . prav, jaz roparica bom, ki žrtev išče. . .

. . . tudi jaz. . . tudi jaz. . .

. . . v ospredju bo moj hudoben Jaz mojega dvoglavega klovna.

*

*

IGRA: Jazi Časovnikov, ki jim je Kanja svoje zlobne vrednote vstavil.

. . . podvajalnik že deluje, v ideji svoji, svojo bit zavzemam. . .

. . . da, da. . . že roparica spet postajam. . .

. . . tudi jaz. . . kje žrtev najdem. . .

. . . poglej, tam nekje se premika. . . naj spravim se nadnje. . .

. . . oh. . . saj to so naši. . . Časovniki. . .

. . . in kaj potem. . . tudi to bi rad doživel. . .
. . . kaj, da Časovnika imel bi v krempljih. . .
. . . zakaj ne. . . iz srenje so, ki ni nam blizu. . .
. . . Časovniki so. . .
. . . že imam ga v krempljih, čutim njegov
drget. . .
. . . prestrašen je in to je prav zabavno. . .
. . . saj isto je kot prej. . .
. . . da, le vse je bolj živahno. . .
. . . to kobacanje je kot od prejšnjih žrtev. . .
. . . le vse še bolj zabavno. . .
. . . kri se cedi mi že po krempljih. . .
. . . opoj ta nov mi daje še poleta. . .
. . . kje meja silne je moči, ki v meni raste. . .
. . . zabava me pogled na mojo žrtev. . .
. . . in mene tudi. . .
. . . in mene tudi. . .
. . . naj izsesam življenje. . .
. . . kako. . . da ubil bi enega naših. . .
. . . ti revčki so iz drugega testa kot mi. . .
. . . kar dajmo, saj vredni drugega niso. . .
. . . jaz sem proti. . .
. . . prav. Naj odloči velikost, kdo je

najmočnejši, ti ali jaz. . .

. . . kaj hočeš s tem?. . .

*. . . življenje bitja bednega se mi iz krempļjev
je izvilo. Le mrtvo truplo mi je ostalo v njih,
zdaj vidim le, da to storila silna moč je moja. . .*

. . . saj to početje vendar nima smisla. . .

*. . . te strah je že postalo. . . zabavno. . . bojiš
se, da tudi tebe bom prijel. . .*

. . . saj to ne gre. . . kaj zdaj se tu dogaja. . .

*. . . nič, nič. . . saj res imam dovolj moči, da s
tabo se igram. . .*

. . . kar pojdi stran in pusti me. . .

*. . . sem že spoznal. . . ti nisi naš, ustaviti
me hočeš. . .*

. . . kako ?. . . o čem zdaj govoriš?. . .

*. . . na novo pot smo se podali, nihče nas ne
ustavi, življenje tvoje bo na žrtveniku dano. . .*

. . . kaj se ti meša ?. . . kje ste, prijatelj moj?. . .

. . . tu!. . . ne maram tega!. . .

. . . ali jaz sem za. . .

. . . mene ne moreš. . .

. . . dovolj je tistih, ki jih lahko. . .

. . . mar smo postali že zveri?. . .

*. . . to igra je, ki meni godi. . .
. . . EvN! EvN!...kje si?. . .
. . . kaj se dogaja?. . .
. . . mar zbujam se, so to bile le sanje?. . .
. . . da, da. . . vse to ni res. . . glej, Kanja maha,
zanikuje. . .*

EvN je prekinil igro.

Časovniki v galaksiji Čiva so zastali v negotovosti in pričakovanju.

Kanja: *»To je bila le ena tisočernih iger, najmanj verjetna. Da bi se zgodila, ni mogoče.«*

Zej: *»Ni treba dokazovati. . . morda res majhna je verjetnost, da do nje prišlo bi, a drugo nosi v sebi sporočilo.«*

Kanja: *»Kakšno?«*

Zej: *»Da pelješ nas na pot, kjer sosed se veselil bo sosedove nesreče.«*

Glasovi Časovnikov:

. . . da, da. . . tudi jaz sem tega se ustrašil. . .

. . . jaz tudi. . .

. . . jaz tudi. . .

je spet zavelo skozi vsa prostranstva.

. . . bojim se. . . tega ne maram. . .

. . . to nekaj je, kar davno smo zavrgli. . .

. . . nikoli več med nami naj ne bo. . .

. . . dovolj je še poti do lepšega življenja. . .

. . . tudi jaz sem tega mnenja. . .

. . . tako je res. . . to prava je beseda. . .

*. . . na lepo pot bi nas spravil Kanja. . . v
pogubo. . .*

*. . . da, v prepir, v spore in s sovraštvom bi
napolnil*

nas. . .

. . . ne, ne. . . : tudi jaz sem proti. . .

. . . in jaz. . .

. . . tudi jaz. . .

Zej: *»EvN, kaj pravijo vrednote naše skozi tvoj*

razum?»

*

*

Tišina je nastala.

Po vsej galaksiji Čive so vsi utihnili v pričakovanju. Odločitev je bila pred njimi, dokončna, neovrgljiva, EvN jo bo izrekel. Ta um veličastni bo govoril. Vse glave vseh Časovnikov so se usmerjale v osrednji del galaksije.

*

*

EvN: »Zapora Kanjevi poti.

Kanja ne sme biti naš vodja pri uvajanju nove tehnologije podvajanja živih.«

*

Vzkliki z vseh koncev Čive:

. . . ustavi Kanjo in vse njegove. . .
. . . tudi jaz sem za in dajem svojo voljo. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tako naj bo in konec besedi. . .
. . . naj voljo da in glas, kdor strinja se. . .
. . . tišina zdaj, naj vsak že končno se odloči. . .
. . . naj vsak se umiri in voljo pošlje v EvNa. . .
. . . počakaj, že usmerjam svojo voljo. . .
. . . zadrži dih in roko ustavi. . .
. . . tako se prej z EvNom boš poistovetil. . .
. . . kaj je to ?. . . saj EvN že sam zajema mojo voljo. . .
. . . poglej ta metež iskric in meglic bleščečih, kako je šinil iz vseh bližnjih in daljnih koncev galaksije. . .
. . . na milijarde odločitev gre v EvNa. . .
. . . že v njem izginja. . .
. . . že pojenjuje. . . metež se umirja. . .
. . . tišina. . . zdaj konec je. . . oddali voljo smo

in glas. . .

. . . zdaj v EvNu združi se vsa volja naša. . .

. . . na obrazu se njegovem nam pokaže, kaj smo. . .

. . . da, da, saj vendar ni mogoče, da kdo še dvomi. . .

. . . ni dvoma, ne, ne more biti. . .

. . . tako je, glej. . . obraz njegov izgublja mračne sence. . .

. . . postaja blag in mil, kot vedno bil je, kar pomnim ga. . .

. . . mi smo EvN, ki v srcu plemenitost nosi. . .

. . . in s ponosom me navdaja, ker del njegov sem. . .

. . . tudi mene. . .

. . . tudi mene. . .

. . . poglej, poglej, kaj v EvNu se dogaja. . .

. . . v mračne dvore že beži golazen gnusna. . .

. . . glej tam hinavščino in spako, ki intrige zganja. . .

. . . in hudobo, ki svojo zlobo kot humor prodaja. . .

. . . ta je najhujša in najbolj nevarna. . .

. . . v smehu skrita strupeno kal požene. . .
. . . zahrbtno zraste in trosi strup v semenu. . .
. . . da sosed se potlej naslajaš nad sosedovo
nesrečo. . .
. . . odpravili to smo, konec!
. . . za gnusobo to ni prostora več med nami. . .
. . . ponosen sem, da sem premagal zlo v
sebi. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tudi jaz. . . kako me je zavedla. . .
. . . še sam ne vem, kako sem vse od daleč
gledal. . .
. . . da, kot da mene nič od tega ne zadeva. . .
. . . mir. . . glej. . . tišina! V EvNu že svetlobna
krogla raste. . .
. . . prekrila EvNa bo in vsa prostranstva
galaksije. . .
. . . in nas...
. . . in vse sisteme naše, ki jih usmerja volja. . .
. . . v hipu zlomi vsak odpor in vse, kar ji stoji
nasproti. . .
. . . Kanja se umika. . . beži. . . on in vsi
njegovi. . .

. . . že pritrjuje. . . roke dviga. . .
. . . pravi, da naša volja mu je sveta. . .
. . . glej, sij ta silni že zajema nas in naprave
vse, vsa energetska polja, njih sisteme. . .
. . . vse pod EvNovo nadzorstvo zdaj prehaja. . .
. . . roboti vsi in vsa vesoljska bitja. . .
. . . ničesar ni, kar bi nasprotovalo. . .
. . . pošasti stražne naših vhodnih vrat se
vračajo v brloge. . .
. . . le predejo še in momljajo. . .
. . . in tisti mali. . . ves zmeden. . . Rac. . .
. . . očem ne more verjeti. . .
. . . počasi se v zavesti mu razgrinja, kaj vse
se pravkar je zgodilo. . .
. . . saj EvN ga ne pusti v dilemi, razgrne vse
mu in vrnitev varno omogoči. . .
. . . tudi vsem rojakom njegovim in ladjam, ki
jih Kanje so zajeli. . .
. . . domov se lahko vrnejo. . .
. . . kako se veselijo. . . še mene radosti. . .
. . . na jok jim gre od sreče. . .
. . . to mahajo nam v zahvalo. . . v slovo. . .
. . . zahvala. . .

. . . prijateljsko slovo. . . prav. . . lep pozdrav! . .

*

*

Pohodniki na planetu E-77, na vhodu votlinskega zaklonišča, pred prihajajočo nevihto z črnimi oblaki.

»*Glej!*« je rjavolaska s svojim vzklikom preglasila živahno komentiranje svojih rojakov na pravkaršno EvN odločitev zapore kanjevemu delovnju. »*Tam so! Posadke zajetih vesoljskih ladij Zemljanov so osvobojene.*«

Vsi pohodniki so usmerili svoje telepatske poglede v smeri privzdignjene Selenine roke. Da, neverjeten prizor se jim je kazal. Vrata posameznih zapornih oddelkov so se odpirala. Prav na široko so se razpirala pred presenečenimi pogledi Zemljanov, ki so potem previdno, med nezaupljivim

pogledovanjem naokrog, stopali skozi. Nobenih stražarjev več ni bilo. Vsaj videti jih ni bilo možno. Potem so se ozirali po za kot nogometno igrišče velikem dvorišu, na katerega so iz vseh strani stopali Zemljani. Vse zaporne celice so bile odprte. Kaj je to, so se vprašujoče spogledovali. Še en obroč varnostnih ograj je bil sklenjen okrog celotnega zapornega kompleksa. Zemljani so pogledovali še preko vrhov kroglasto oblikovanih zgradb z zapornimi celicami iz katerih so pravkar prišli. Označba na vsaki zgradbi je bila nenavadna, oziroma glede na vse kar so doživeli, je bila nenavadna. Torej, kot v krogu okoli povsem izpraznjenega dvorišča so bile razporejene te zgradbe z oznako na vrhu: INSTITUT 4 in sosednja z oznako INSTITUT 5. Na njegovi levi pa je bil INSTITUT 3. Toda ne, ta sredinski prostor ni bil povsem izpraznjen. Na sredi je bilo še veliko stebrov, vsaj sto jih je moralo biti. In na prav vseh so bili privezani Zemljani. Da, to so bili tisti, ki so se uprli pa so jih ječarji

ulovili in privezali na sramotilne stebre. Zdaj so se ozirali proti Zemljanom, ki so prihajali iz odprtih vrat zapornih celic. Kaj naj bi to pomenilo so se spraševali? Oboji so se vpraševali. V tišini, še vedno je bila prisotna negotovost, so jetniki iz odrtih jetniških celic pogledovali k svojim rojakom priveznim ob stebre. Kaj je vse to res? Lahko, da je to celo prostost?»

»Booojaan! Booojaan!« je odjeknil klic mlade Zemljanke, ki je stekla proti stebrom, od koder se je v odgovor zaslišal še glasnejši krik: »Gretaaa! Gretaaa!«

V tem je skozi ves prostor prešlo sporočilo z umirjenim uradnim glasom: »Zemljani pripravite se za vkrcanje na vaše vesoljske ladje in vrnitev na vaš planet Zemlja.«

»Saj ti Zemljani čutijo, kot mi Časovniki,« se je izvil vzклик iz rjavolaskinih ust. »Ko sem videla, kako se z neuklonljivo odločnostjo postavijo v bran, kot se je boril njihov Prot, ali ko se v obrambo svojcev odločijo za lastno

*žrtvovanje za svojce, kot mali Rac, so mi blizu,
kot vsak med nami.«*

*

*

EPILOG

Za komandnim pultom ob osrednjem holografskem prostoru NEUSTAVLJIVE so stali mali Rac, Šena, Tilen in ostala posadka, kolikor je te lahko šlo v tisti prostor. Poslavljali so se od Zeja, ki je v holografskem prikazu stal med njimi.

Vse se je prepletalo. Slovesnost veselja zaradi rešitve in hvaležnost za plemenito pomoč.

»Pozdravite svoje rojake!« je dejal Zej.

Posadka NEUSTAVLJIVE se mu je odzvala z vzkliki zahval.

Vtem je vstopila Geni. Nekam zadihana je bila in z izrazom prizadetosti na obrazu. Vsi so se ozrli vanjo. Toda ona je samo narahlo odkimavala, kot v odgovor na vprašujoče poglede.

»Protovo telo leži negibno,« je začela čustveno, »več ur sem sedela ob njem, pa še kar naprej ostaja mrtvo, s hudimi ranami, odprtimi.

Boleče jih je gledati. Nobenega življenja ni zaznati v njem.« Za hip je umolniknila, potem pa, kot da je potrebno nekaj ukreniti in najti rešitev, dejala s pridušenim, skoraj jokavim glasom: »Rečeno je bilo, da mu bo EvN povrnil življenje. Ne vem. Najbrž ne gre. Morda bi EvN lahko uporabil podvajalnik.«

Zej je odkimaval z razumevajočim nasmehom: »Da, s podvajalnikom bi šlo hitreje. Zelo zvesto kopijo bi lahko naredili. Hja, zdaj bi lahko bil že med nami. Toda vi bi imeli potem nepotrebne zadržke do njega oziroma do njegovega dvojnika. Težko bi se otresli dvoma o njegovi istovetnosti.«

»Gotovo bi bilo bolje, kot pa da je mrtev,« mu je vpadla v besedo Geni.

»Lahko mi zaupate. Oživljanje je možno tudi po tej poti, ki jo v človeški civilizaciji še lahko nagonsko sprejemate; namreč s postopnim oživljanjem posameznih delov telesa, posameznih organov, tudi možganov. Tako mu bo osebnost ostala enaka, kot je bila v trenutku izgube zavesti. Vsega se bo spomnil,

skupaj z zadnjimi trenutki svojega boja, ki bo zaznamoval njegovo miselno in še posebej čustveno odzivanje, zlasti v prvih dneh in še posebej v prvih trenutkih po vzpostavitvi vseh življenjskih funkcij.«

Zeje se je nasmehnil: »No, ja, malo razumevanja z vaše strani bo zadostovalo.«

*

*

Geni je zastala ob značilnem pisku njenega zapestnega sprejemnika. Šlo je za klic iz Protove kabine. Takoj je stekla. Zraven mora biti, zraven Prota, če se bo zbudil, če bo res oživel. Prišla je do vrat, že za kljuko je prijela, ko je zastala in močnejše zajela sapo, kot da jo hromi pričakovanje; nato pa je sunkovito odprla vrata. Prot je sedel na postelji. Bežno je vso preletel s pogledom, a so se mu oči takoj vrnile k stiku z njenimi. Geni se mu je nasmehnila. Očitno ni dojemal celotnega položaja. Po Zejevih besedah naj bi mu ostalo

v spominu vse, kar je bil doživel do izgube zavesti. Oziroma do svoje smrti. Hm, to bo moral sedaj uskladiti s trenutnim stanjem, je skozi Geninino zavest šinilo prvo spoznanje. »Prot,« je začela razumevajoče, »vse je v redu. Rešeni smo.«

Ko pa je Prot sunkovito skušal vstati, in to kljub še vedno oslABLjenem telesu, ga je pomirjevalno prijela za roko:

»Nikamor se ne mudi. Tudi posadke pogrešanih ladij so z nami. Precej jih je preživelo. Čeprav ne vsi. Hudo je bilo, za nekatere tudi usodno.«

Na hitro mu je pojasnila zadnje dogodke, samo najnujnejše, le toliko, da bi mu omogočila razumeti dogajanje, in strnila razlago:

»Zdaj se naš konvoj pogrešanih vesoljskih ladij razvršča za vrnitev na Zemljo, za spust v časovni tunel. Tilen in Šena sta na koncu kolone, pa tudi jaz se jima bom pridružila. Naša ladja ostaja zadaj, za vsak primer, če bo potreba.«

»Da, že razumem. Jaz ostanem tu. Bom že sam poskrbel za zaščito,« je mirno, vendar dokaj trdo odvrnil Prot.

»Ne, nisem mislila tako. Gre le za primer, če je morda še katera od pogrešanih ladij toliko poškodovana, da bo potrebno popravilo ...«

»Bom že jaz uredil zaščito,« je še bolj odločno odvrnil Prot.

»Ne, ne. Saj ne potrebujejo ...« Geni je zastala sredi stavka. Izraz Protovega obraza jo je ustavil. Ni dojel, da zaščita ni potrebna.

». . .malo razumevanja z vaše strani bo zadostovalo,« so Zejeve besede prešle skozi Genino zavest. Da, je pomislila, bolj nazorno bi morala Protu razložiti zadnje dogajanje ter poudariti, da je vse v redu, da je nevarnost v celoti minila.

Toda potem se je naenkrat obrnila, kot bi se v njej sprožil nagonski odziv, ter stopila proti vratom in se ponovno ozrla k Protu, skoraj jokaje zadržujoč naraščanje čustev, ko jo je ob pogledu nanj preplavilo spoznanje, ki ji je naposled izvabilo nasmeh na ustnice. Živ pa

je vendarle! Ne glede na to, kako hudo je bilo vse skupaj, ji je nekaj sprva radoživih, zatem pa že kar porednih iskric zaigralo v očeh, ko je zašepetala: »Vem, da boš storil tako, da bo najbolje.«

KONEC

POJASNILO!

Jaz predstavlja računalniško oblikovano skulpturno - hologramsko upodobitev živo gibljivega posameznika z vgrajeno sposobnostjo čutenja in z **njegovim moralnim bistvom** (celoto)

Naš dobri Jaz nam je po zunanosti enak vendar s to razliko, da je v njem samo to kar dobrega je v nas.

Naš hudobni Jaz pa je po zunanosti prav tako enak nam, po moralni strani pa je v njem samo to kar je hudobnega v nas.

Naš JAZ = Naš dobri JAZ + Naš hudobni JAZ